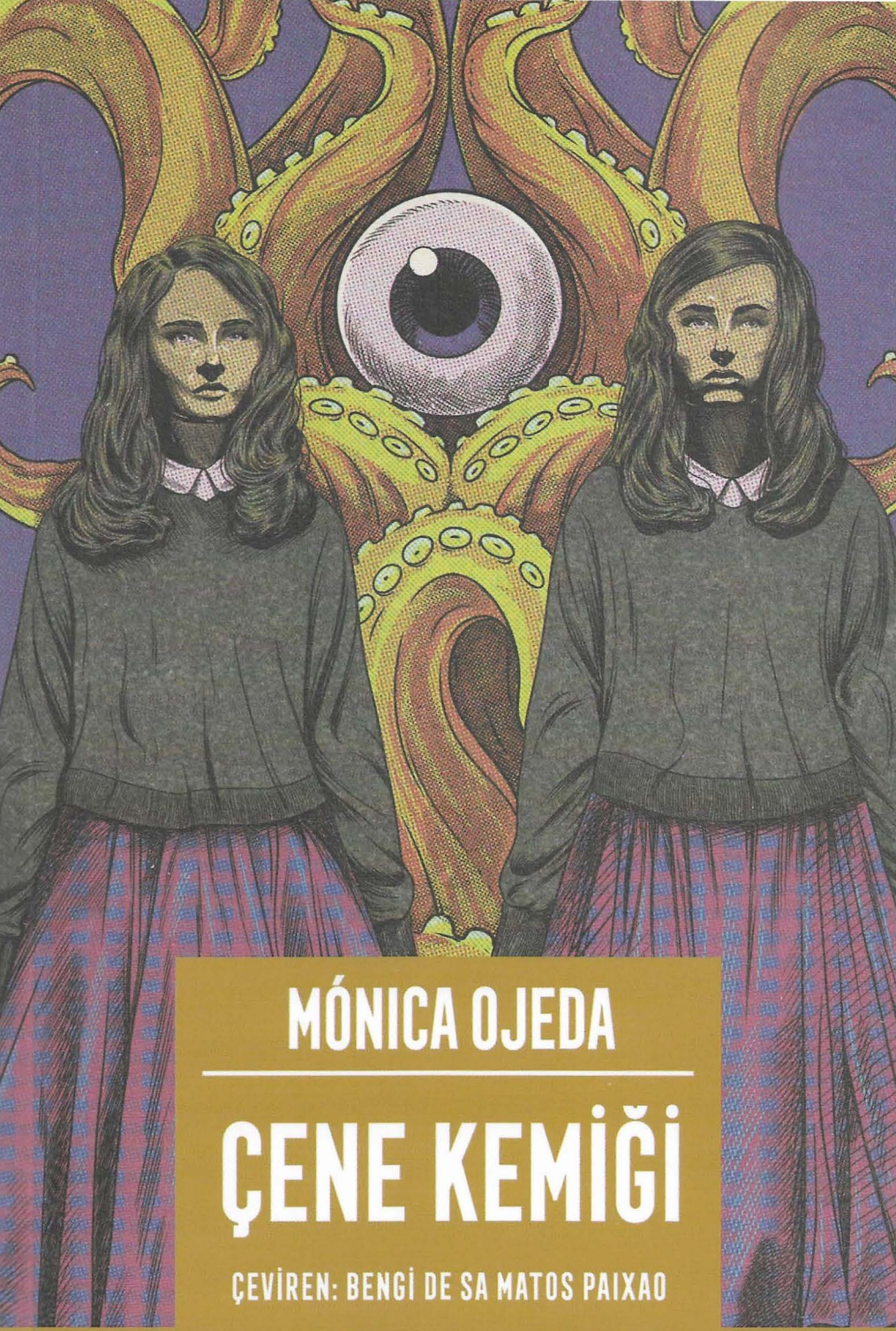

MÓNICA OJEDA

ÇENE KEMİĞİ

ÇEVİREN: BENGİ DE SA MATOS PAIXAO

İTHAKİ MODERN

Mónica Ojeda, Ekvadorlu yazar. 1988'de Guayaquil'de doğan yazar, edebiyat alanında Universidad Católica de Santiago de Guayaquil'de lisans, Universidad Pompeu Fabra da Barcelona'da yüksek lisans eğitimini tamamladı, doktora çalışmalarına Madrid'de devam ediyor. 2015'de ilk romanı *La disfiguración de Silvia* ile ilk şiir kitabı *El siglo de las piedras* yayımlandı; ertesi yıl da ikinci romanı *Nefando.* 2017'de yayımlanan Bogotá39 listesine göre Samanta Schweblin, Mariana Torres, Gabriela Jaurequi, Liliana Colanzi, Maria José Caro, Lola Copacabana gibi isimlerle birlikte Latin Amerika'dan çıkan gelecek vaat eden 39 genç yazar arasında gösterildi, aynı yıl yayımlanan *Caninos* öyküsüyle dikkat çekti. 2018'de dünya çapında ün getiren *Çene Kemiği* romanı yayımlandı, Mario Vargas Llosa adına düzenlenen ödülde finale kaldı. Ertesi yıl ikinci şiir kitabı *Historia de la leche* ve 2020'de öykü kitabı *Las Voladoras* çıktı. 2021'de *Granta* dergisi tarafından İspanyolca yazan en iyi genç 25 isim arasında gösterildi. Son romanı *Chamanes eléctricos en la fiesta del sol* 2024'te yayımlandı.

Çene Kemiği
Mónica Ojeda

Özgün Adı
Mandíbula

İthaki Yayınları - 2646
İthaki Modern - 111

Dizi Editörü: *Mert Tanaydın*
Yayıma Hazırlayan: *Gonca Tanakol*
Düzelti: *Büşra Uyar*
Kapak Görseli: *Yağız Eyiişleyen*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Eylül 2024, İstanbul
ISBN: 978-605-265-448-4
Sertifika No: 63989

© Mónica Ojeda, 2018
Türkçe Çeviri © Bengi De Sa Matos Paixao, 2024
© İthaki, 2024

Bu eserin tüm hakları Literaria CBQ ve Massie & McKilkin LLC ile yapılan anlaşmayla AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38
Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

MÓNICA OJEDA

ÇENE KEMİĞİ

İSPANYOLCA ASLINDAN ÇEVİREN: BENGİ DE SA MATOS PAIXAO

ithaki

Seni çenesinde tutan kocaman bir timsah – işte o annedir.

—LACAN

...ölümün çene kemiği
ölümün yamyam çene kemiğinden.

—LEOPOLDO MARÍA PANERO

Yazdığım her şey iki veya üç kelimeyle özetlenebilir
Anne Kız Kız kardeş
Bu, psikanalizin öngörmeyi başaramadığı bir üçlüdür.

—VICTORIA GUERRERO

Korkuda bir mutluluk vardır.

—JOANNA BAILLIE

Bir ağaç nasıl ışığa mecbursa, korku da hayata mecburdur.

—GEORGE BATAILLE

Her konuşma pratiği bir korku dilidir.

—JULIA KRISTEVA

Ve teninin rengi, karın kusursuz beyazlığıyla aynıydı.

—EDGAR ALLAN POE

Beni her şeyden daha çok dehşete düşüren şey, balinanın beyazlığıydı.

—HERMAN MELVILLE

…ötesinde, on bin dokuz yüz fit yüksekliğindeki ve artık sönmüş bir yanardağ olan Terör Dağı'nın hayaletimsi beyaz zirvesi görünüyordu.

—H. P. LOVECRAFT

Burada, ölümün beyazlığı ve soğukluğunda yatıyor.

—MARY SHELLEY

I

Gözlerini zar zor açtı, doğmakta olan günün tüm gölgeleri birdenbire hücum etti. Psikanalisti, "Donukluk nesnelerin ruhudur," demişti; bu hacimli lekeler, eskimiş bazı mobilyaları ve daha uzakta, hobbit paspasıyla zemini silen hayali bir figürü görmesini sağladı. "Siktir," tahtaya tükürdü, üzerinde *face-of*-1996 Twiggy'nin yüzünün en çirkin hâlinin basılı olduğu tarafına. "Siktir," ve sesi siyah-beyaz bir cumartesi gecesi çizgi filminden çıkmış gibi tınladı. Kendini yerde Twiggy'nin yüzüyle hayal etti, İngiliz mankenin klasik-ördek-rengi kaşlarının, kendi gözlerinin üzerindeki koparılmamış, yanık samana benzeyen kaşlarıyla hiç alakası yoktu. Kendini göremese de, vücudunun tam şeklini ve o kısa berraklık ânında, yüzünde olması gereken o oldukça zarif ifadenin farkındaydı. Nasıl göründüğünü bilmenin farkındalığı, ona yanlış bir kontrol hissi verdi ama bu onu tamamen sakinleştirmedi, çünkü ne yazık ki, özfarkındalık kimseyi Wonder Woman yapmaz, oysa tıpkı en sevdiği gerilim filmlerindeki en göz alıcı aktrisler gibi, ellerini ve bacaklarını birbirine bağlayan iplerden kurtulmak için olması gereken kişi tam olarak oydu.

Hollywood'a göre, adam kaçırma olaylarının yüzde doksanı

mutlu sonla biter, diye düşündü, böyle bir anda zihninin daha ciddi bir tavır almamasına şaşırmıştı.

Bağlıyım. Bu ifade o kadar inanılmaz geliyordu ki! O zamana kadar "bağlı olmak" özsüz bir metafordu. "Elim kolum bağlı," derdi annesi, halbuki elleri serbestti. Ancak şimdi, bilinmeyen yer ve uzantılarındaki ağrı nedeniyle, başına çok kötü bir şey geldiğinden emindi; kendine dokunurken, mesela Johnny Depp'in sesinin, *"With this candle, I will light your way into darkness"** deyişini dinlemek için izlediği filmlerdekine benzer bir şey – psikanalistine göre, altı yaşından beri hissettiği bu uyarılma, filmlerden satırları tekrarlarken klozet kapağında mastürbasyon yapmaya başlaması, birlikte keşfetmeleri gereken, erken gelişmiş cinsel davranışın göstergesiydi. Şiddeti her zaman kayaları yutan dalgaların, yaşayan bir şeyin, etine karşı patlayana kadar çarpması olarak hayal etmişti, asla bu gölgeler tiyatrosu ya da kambur bir siluetin adımlarıyla kesintiye uğrayan bu dinginlik gibi değil. Sınıfta İngilizce öğretmeni, onlara karanlık ve kafa karıştırıcı bir şiir okutmuştu. O kulübede ya da gıcırdayan ahşap sığınakta birdenbire anlam kazanmaya başlayan iki satırı hâlâ hatırlıyordu:

There, the eyes are
*sunlight on a broken column.***

Gözleri şimdi öyle olmalıydı: Kırık bir sütuna vuran güneş ışığı – kırık sütun, elbette, onun kaçırıldığı yerdi, kendi evinin arkasına benzeyen, bilinmeyen ve örümceksi bir boşluktu. Yanlışlıkla gözlerini açmıştı, o dikdörtgen şeklindeki gölgeyi ve onu yaşlı bir ev hanımı gibi temizleyen kaçıranını ayırt etmenin ne kadar zor olacağını düşünmeden. Böyle anlamsız meseleler hakkında düşünmemeye çalıştı ama elinde değildi, bilinmeyenin hırçın karmaşasında, çözemediği şeylerle yüzleşmek zorun-

* (İng.) Bu mumla, karanlığa giden yolu aydınlatacağım. –ç*n*

** (İng.) Orada, gözler/kuruk bir sütuna vuran güneş ışığı. –ç*n*

da kaldı. Dünyayı oluşturan şeyler, karanlığın ve ışığın yeniden çözülmek için bir araya gelmesi, var olan her şeyin bir araya gelişi ve arkadaşı Anne'in *drag-queen* Tanrı'sının aşırı duygusal kompozisyonu aklında yer işgal ediyordu –ortadan kaybolduğunu öğrendiğinde ne derdi? Ya Fiore? Ya Natalia? Ya Analía? Ya Xime?– gözlerindeki herhangi bir ateşin yakabileceğinden daha fazla yanan her şey tamamen bir kazaydı. Dünyanın nasıl oluştuğunu görmek ve incinmek istemiyordu, ama içinde bulunduğu durum ne kadar kötüydü? Cevap yeni bir rahatsızlığa yol açtı: Boğazının derinliklerinde bir kabarmaya.

Yeri ovuşturan figür durup ona baktı, ya da öyle yaptığını sandı, ancak arka aydınlatmada geceye benzeyen bir figürden başka bir şey göremiyordu.

"Uyandıysan otur."

Sağ profili tahtaya yaslanmış olan Fernanda, kısa, istemsiz bir kahkaha attı, kısa bir süre sonra kendini duyup içgüdülerinin gürültüsünü bir gelinciğin çığlığına benzetince buna pişman oldu. Her geçen saniye neler olduğunu daha iyi anladı, kaygısı yükseliyor ve sanki havaya tırmanıyormuş gibi loş alana doğru yayılıyordu. Doğrulmaya çalıştı ama hareketleri sınırlandırıldığı için, kendi korkuları altında çırpınan bir balık gibiydi. Bu son başarısızlık, onu vücudunun acıklı durumunu anlamaya zorladı, artık etrafını sardı ve içinde tutamadığı bir kahkaha krizine neden oldu.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu yaşayan gölge kayıtsızca, o sırada hobbit paspasını bir kova silüetine sıkıyordu.

Fernanda, patlamak üzere olan kahkahasını bastırmak için tüm iradesini topladı ve tepkileri üzerinde ne kadar az hâkimiyeti olduğundan utanarak nihayet kontrolü yeniden kazandığında, kendini yerde üzerindeki sıcak, buruşuk ve yumuşatıcı kokan okul üniformasıyla değil, elektrik mavisi bir elbiseyle, ekstrem durumlarda bile *top-model-her zaman-diva* olan Twiggy'nin modern bir versiyonu olduğunu hayal etti.

Hayal kırıklığı kareli bir etek ve ketçap bulaşmış beyaz bluz şeklini aldı.

"*Sorry*, Clara Hanım. Ama hareket edemiyorum."

Figür, paspası duvara dayadı ve ellerini üstündeki rahibe kıyafetlerine sildi, keskin gölgelerin arasından, tüyleri yolunmuş bir pelikanın pembe etini ortaya çıkaran sert ışığa çıkarak ona doğru yürüdü. Fernanda, yanaklarındaki mor damarları ilk kez gördüğü o inceleme ânı hayati bir önem taşıyormuş gibi bakışlarını öğretmeninin yumurtlayan yüzüne sabitledi. O *sikler* sadece *bacaklardan çıkmıyor muydu?* Oldukça uzun eller onu yerden kaldırıp oturur pozisyona getirirken bunu merak etti. Ama *Latin* Madam Bovary'ye olan yakınlığından yararlanmaya çalışmasına rağmen, hareketlerine sıkışmış herhangi bir kelime seçemedi. Yüzleriyle düşünen insanlar vardır ve duygu hâllerini anlamak için alın kaslarını okumayı öğrenmek yeterlidir, ancak bedenin mesajlarını açıklama yeteneğine herkes sahip değildir. Fernanda, Clara Hanım'ın ilkel bir yüz dili konuştuğuna inanıyordu: Bazen ulaşılmaz, bazen de bir paramo bitki örtüsü ya da çöl kadar açık ve net. Öğretmen uzaklaşıp gölgeler değiştiğinde, bir şey söylemeye cesaret edemedi. Bu şekilde oturarak, yeşil bir iple bağlı bacaklarını uzattı –okulda beden eğitimi dersinde ip atlamak için kullandıkları türden– ve dadı Charo'nun bir gün önce temizlediği lekesiz mokasenlerini görebildi. Odanın arka tarafında, duvarın üst kısmını kaplayan iki büyük pencere, ona yaşadığı yerden uzakta olduklarını söyleyen coşkulu bitki örtüsünü ve karlı bir dağı ya da volkanı görmesini sağlıyordu.

"Neredeyiz?"

Ama en önemli soru bu değildi: Beni neden kaçırdınız, Clara Hanım?, diye sorması gerekirdi, *neden beni bağladın ve şehrin dışındaki bu pis kokulu su birikintilerinin olduğu yere getirdin, huysuz-kötü kalpli-sikik-büyük-orospu-çocuğu? Ha, kahrolası kaltak?* Bunun yerine dünyası başına yıkılan birinin teslimiyetiyle sessizliğe katlandı ve ağlamaya başladı. Korktuğundan değil,

yine bedeni anlamsız şeyler yaptığından ve bilincini yok eden tüm bu kaosun üstesinden gelemediğinden. Özfarkındalığı çatlamıştı ve şimdi dışarıdan nasıl göründüğünü hayal edebildiği, ama içinden hayal edemediği bir yabancıydı. Titreyerek, öğretmeninin vücudunu yapraksız bir dal gibi hareket ettirip yerleri paspaslarkenki görüntüsünü nefretle izledi. Uzun, siyah saç tutamları geniş çenesini sıyırmıştı – o sıradan yüzün sıradışı tek özelliği de buydu. Clara Hanım bazen gülümsediğinde bir köpekbalığı ya da kertenkele gibi görünürdü. Psikanalisti, böyle bir yüzün saldırganlığının ihtiyatlı olduğunu söylemişti.

"Eve gitmek istiyorum."

Fernanda kaygısını hafifletecek bir yanıt bekledi ama otuz yaşında, 1.68 boyunda, 57 kilo, göğüslerine kadar sarkan saçlara, eklembacaklılara ait gözlere ve sabahın altısında öten bir kuşun sesine sahip olan Clara López Valverde Hanım, zilin çalmasına ne kadar süre kaldığını ve bacaklarını açarak yerde oturmak, müstehcen sözler söylemek veya dünyayı oluşturan şeyleri izlemek için ne zaman dışarı çıkabileceğini sorduğunda olduğu gibi onu görmezden geldi – ki bunlar okulda, her zaman başka yerlerde olduğundan daha küçük ve daha sefillerdi. Asıl sorması gereken şu olmalıydı: *Daha ne kadar burada kalacağım, aptal orospu?* Ama önemli sorular, gözyaşları ve Clara Hanım'ınkinden ve ayrıca, ona eski korku filmlerini, Jack Nicholson, Michael Rooker ve Christopher Lee'nin öfkeli dişlerini düşündüren sanat değerlendirme dersinden hatırladığı tek sanatçı olan Francis Bacon'un resimlerinden çok daha farklı olan azıdişlerinin parçaladığı öfke kadar kolay çıkmıyordu ağzından. Dişlerini ve çene kemiklerini gıcırdatmak: Kemiklerinde tuttuğu bu güç ağzına yansımadı. Utançtan ve öfkeden bu şekilde ağlamak, Clara Hanım'ın zihnindeki karda çıplak kalmak gibiydi. Veya hemen hemen öyleydi.

Gözlerini kilitli olduğu yerde gezdirdi, küçük ve kasvetli bir kulübede olduğunu doğruladı, şu an olduğu solucan için ideal bir yuva, hayatta kalmak için omurgasını kaybetmeyi öğrenmesi ge-

reken bir in. Soğuktan elleri titretmeye başladı ve Guayaquil'in dışında olmanın, kendini yansıtamadığı askıya alınmış bir boşlukta yüzmek anlamına geldiğini anladı. Üstelik bu boşluk, Clara Hanım'ın nefesinde asılı kalmıştı ve bir geleceği yoktu. Ya bu fahişe beni ülke dışına çıkarırsa diye düşündü, ancak bu olasılığı çabucak göz ardı etti – belgesiz, tamamen dağılmış ve bağlanmış hâldeki bir genci yurtdışına çıkarmak bu kadar kolay olamazdı. Sonra pencereden gördüğü dağı ya da yanardağı tanımaya çalıştı, ama Güney Amerika'daki ufak ülkesinin kara hörgüçleri hakkındaki bilgisi, ancak coğrafya kitabından birkaç görkemli isme ve küçük resimlere indirgenebilirdi. Koyu sarı kıyıları, sıcağı ve ağlayan yüzünde maskara dramıyla akan bir nehir, vücudunun yuva olarak tanımladığı tek şeydi, oysa oradan diğer tüm manzaralardan daha çok nefret ediyordu. Clara Hanım'ın sınıfta onlara okuttuğu ve daha sonra herkesin büyük karatahtaya çarpan uçaklar yaptığı bir şiirde, "Liman bir fil postudur," denmişti. Ancak pencereden gördüğü şey farklı bir canavardı. *Bulutlardaki lanet olası bir toprak parçası*, diye düşündü kaya gibi sertleşirken ve sonra gözkapaklarının altından bastırmaya çalıştığı bir küçümsemeyle öğretmenine baktı.

"Bunu yaptığınıza pişman olacaksınız, sıçtınız."

Siluet, paspaslamayı bıraktı ve birkaç saniyeliğine oturma odasının ortasında modern bir sanat eseri gibi göründü. Fernanda sabırla diyaloğu başlatacak bir tepki, sessizliği bozacak bir ses bekledi ama hiçbiri olmadı. Bunun yerine, Clara Hanım gölgeleri aştı ve açıldığında tüm öğleden sonra parıltısını yutup kulübenin içini aydınlatan kapıdan çıktı. Fernanda suyun sert bir şeye çarptığını, ağaçları dolaşan rüzgârın sesini ve giderek artan adımları duydu, ama ışık tekrar kaybolmadan önce, uzun masanın ortasında kafatası gibi parlayan bir tabanca gördü.

Ve öfkesi geri tepti.

"Hayır," dedi Clara Hanım, bir kez daha gölgeye dönüştüğünde. "Asıl sıçan sensin."

Fernanda onun yaklaştığını gördü ve gözlerini kapadı. O dalı andıran vücut, arkasından bir şeyler yapıyordu. Bileklerinin etrafındaki iplerin gevşediğini hissettiğinde boynuna buhar gibi bir nefes geldi. Özgürlüğün acısı, tam da kollarını vücudunun iki yanına bıraktığı anda kollarından yukarıya doğru yayılan sıcaklıkla geldi. Ayak bileklerine dolanan ipi çözmeye çalıştı ama elleri paslı bir makine gibi sert ve beceriksizce karşılık verdi. O sırada, bulunduğu yeri daha net gördü ve gözbebekleri acıyarak genişledi. Neden, diye merak etti ip gevşediği ve okul eteği yelpaze gibi yayılıp bacaklarını ayırabildiği zaman. Ben ne *bok yemeye buradayım*?

Önündeki Clara Hanım, arkasındaki tabancanın kendisine verdiği yetkiyle ona baktı.

"Ayağa kalk."

Ama özgürleşmiş Fernanda hareketsiz kaldı. Reddetmenin mantıklı olmadığını biliyordu, ama yine de Clara Hanım ya da Alan Bey ya da Ángela Hanım onu sınıftan çıkardığında yaptığı gibi tepki vermekten kendini alamadı; yerinden kıpırdamadan onlara bakardı, ona asla dokunmayacaklarını bildiği için onlara meydan okurdu. O güvenlik hissi, şimdi kaçırıldığı için kaybolmuştu. İlk defa yenilmez değildi, daha doğrusu ilk defa kendi kırılganlığının farkındaydı. Zihni suyla dolan bir tekne gibiydi, ama batması yeni bir zihniyete yol açabilirdi.

"Ayağa kalk. Bir daha tekrar etmeyeceğim."

İtaat etti. Göğsü, gün ağarırken kanalizasyondan kaçan bir kemirgen gibiydi. Parmaklarını bükmek hâlâ canını yakıyordu ama bu sefer parmaklarını yere bastırıp beceriksizce ayağa kalkabildi. Öğretmeninin arkasında duran tabancaya bakmaktan kaçındı. *Belki*, diye düşündü, *eğer ona bakmazsam, fark etmediğimi düşünür.*

Ama Clara Hanım çenesiyle masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

"Sen ve ben yaptıkların hakkında konuşacağız."

II

"Merhaba, benim adım Anne ve Tanrım suni elmas kaplı bir ateşböceği," Annelise bir eli kalçasında, ileri geri sallanarak şarkı söylüyordu. "Sevgilim olduğunu söylüyor ve stiletto giyiyor. Boynumu öpmek için ruj sürüyor ve üzgün olduğumda, benim için ateşli bir lambada dansı yapıyor. Elbisesi sabahın erken saatlerinde parıldıyor: Tırnaklarıyla kafamdan çektiği ezilmiş böceklerin cesetlerini sürüklüyor. Bilmeniz gerekiyorsa, onunla bir gece yatak odamdaki küçük sahnede tanıştım. Bacak bacak üstüne attı ve kirpikleriyle koltuk altımı yaladı. Kafatasımın derinliklerinden böcekleri çekip çıkarırken elbisesinden süt ve siyah elmaslar damlıyordu. O bana 'Kızım' dedi ve ben ona iri gözlü vajinal gülümsemesi yüzünden 'Anne' dedim. Bana şöyle dedi: 'Yalnızca geniş kalçalar evrenin boyutlarını doğurabilir.' Kirpikleri, kalbimin üzerindeki tüm ıslak toprağı kaldırdı. 'Öğren,' dedi, 'Yaratılışın babası peruk takan ve Dior kokan bir annedir.'"

Fiorella ve Natalia, arkadaşlarının parmak uçlarında yükselerek, arkası Analía'nın tombul ve terli elleriyle istemeden korkutup kaçırdığı güvercinlerin yuva yaptığı camsız bir pencereye dönük, beyazımsı çimento tozundan daireler çizerek şarkı söylediğini gördüklerinde onu alkışladılar.

Fernanda, annesinin kullandığı Schwarzkopf-ekstra-güçlü-saç spreyini hatırlatan bir sprey kutusunu sallarken "Onları rahat bırak," dedi.

"Elimde değil. Onlara dokunmak istiyorum."

"Analía, yapma! Bu çok kötü!" diyen Natalia çığlık attı.

"Onları korkutmayı bırak!" diye bağırdı Fiorella.

"Götümden ne çıkıyorsa onu yaparım."

"Ne çıkıyormuş peki? Eteğini kaldır da göster bize."

"Çok komik."

"Korkunç bir götün var."

"Seninki kadar kötü değil."

"Ah! Pantolonuma işeyeceğim!"

Seslerinin duvarlarda yankılanması kertenkeleleri rahatsız etti. "Sürüngenler mi yoksa amfibiler mi?" diye sordu Natalia. "Kurbağaya benzeyen kertenkeleler," dedi Fiorella saçlarını örerken. Orada, başka hiçbir yerde olmadığı kadar yüksek sesle bağırırlardı çünkü zamanla, kimse dinlemezken birbirleriyle bağırarak konuşmanın esrarengiz bir zevkini keşfetmişlerdi. İçten içe görgülü olmaktan bıkmışlar gibi, sanki ham dostluk ancak öğleden sonra dörtte, bu parlak çığlıklar arasında gerçekleşebilirmiş gibi. Burayı Annelise keşfetti. "Size bir şey göstermek istiyorum," dedi ve o andan itibaren okuldan sonra duvarları boyamak, şarkı söylemek, dans etmek veya hiçbir şey yapmamak için gizlice oraya gitmeye başladılar, orada bir şeyler yapmaları gerektiği, eklemlerinde hissettikleri ama henüz açıklayamadıkları bir duyguyla –bazen sinir bozucu, bazen heyecan verici– birkaç boş saat boyunca orada kalmaya başladılar. Üç katlı bitmemiş bir binaydı, düzensiz merdivenleri, yarım daireden kemerleri ve çıplak bir temeli olan grimsi bir yapıydı ve Fernanda'nın babasına göre, bitirmek ya da yıkmak konusunda nihai bir karar verememiş olan bir bankaya aitti. Çıplak yapının etrafına dağılmış harabelerin ruhu onları oraya çekti. "Bizim sığınağımız," dedi Annelise. "Beğendim. Kulağa hayvani geli-

yor," dedi Fernanda. Orası hızla onların ebeveyn-karşıtı, öğretmen-karşıtı, dadı-karşıtı karargâhları hâline geldi, hem kasvetli hem de romantik hissettiren hayali seslerin mekânı. Güzelliği, Annelise'nin dediği gibi, ima edilen korkularında, bir uçuruma düşmenin ya da kahverengi yılanları, iguana cesetlerini ve yerdeki kırık yumurta kabuklarını bulmanın ne kadar kolay olduğunda yatıyordu. Fernanda, doğanın ölü olanı nasıl hayatla kapladığını görmekten hoşlanırdı. "İlahi kaos, insan düzenini yiyip bitiriyor," dedi onlara. "Canlı doğa, ölü doğayı yutar," diye tercüme etti Annelise, sarmaşığın birinci katın duvarlarında kendisi için açtığı yolu ve köşelere yerleşmiş böcekleri gözlemlediği sırada. Bina, bazı öğleden sonraları bombalanmış bir tapınağa benzerdi, diğer zamanlarda ise asmabahçeyi andırırdı ama ışık geri çekilmeye ve duvarlar gölgelerle dolmaya başladığında, onları rahatsız ederek evlerine gönderen sonsuz bir zindan –ya da Analía'ya göre gotik bir kale– görünümüne bürünürdü. Arsayı çevreleyen çitten ilk atlayanlar Fernanda ve Annelise olmuştu. Geri kalanlar, daha az ikna olmuş olsalar da, kötü görünmemek ve "Korkak olmak hiçbir zaman moda olmadı," diyerek işaretparmağını sallayan Natalia yüzünden onları takip etmişlerdi. İlk başta özel mülke izinsiz girme fikri onları korkuttu ama Fernanda ve Annelise'in coşkusuna kapılmaları çok uzun sürmedi – onlar birbirinden ayrılmazlardı, her zaman korkudan arınmış ve can sıkıntısından kurtulmalarına yardımcı olacak maceralar icat etmeye hazır, kirli fikirli kız kardeşlerdi. O ilk öğleden sonra, yasak bölgeye girdiklerinde, altı kız kendilerini pervasız ve isyankâr hissettiler, hayatlarının filme alınmaya ve bir *realite şovunda* tartışılmaya ya da bir TV dizisinde canlandırılmaya değer olduğunu hissettiler. Aniden dank etti – artık gerçek bir sırları vardı. Seslerini alçaltmalarına değmeyen, ama yine de onları uzun süre sessizce konuşmaya, annelerinin tariflerini mırıldanmaya, fısıltı *şık* olduğu için ara sıra birinin kulağına salyangoz kabuğu dayamaya devam ettirenlerden değildi bu,

o yaştaki herkes, saklanacak değerli bir şeye, yalnızca az sayıda insanla paylaşılabilecek bir şeye sahipmiş gibi hissetmek isterdi: Nüanslarla ve ani olay örgüleriyle dolu özel, karmaşık bir dünya. Bu nedenle, çitin üzerinden atladıklarında ve adrenalinin gözleriyle dizlerinin arkasında pompalandığını hissettiklerinde, gerçek sırrın zenginliğinin onları ilginç kılacağından eminlerdi: Onlar artık sadece bir Opus Dei okulunda *seçkin* öğrenciler değillerdi, aynı zamanda kâşifler, bilinmeyeni ihlal edenler, Ximena'nın annesinin, badminton arkadaşlarından birinin bahçesinde mojito ve caipirinha yudumlarken aldığı Fransızca dersine kaydolduğundan beri onları çağırdığı gibi "*enfants terribles*" olacaklardı. O günden itibaren, orayı ele geçirmenin daha büyük bir meselenin başlangıcı olduğunu hissettiler ama nasıl kullanacakları konusunda net bir fikirleri olmadığı için bundan bahsetmediler. Bunun yerine her köşeyi incelemekle, bir zamanlar binayı doğaçlama bir şekilde evleri yapan dilencilerin ayakkabılarını, iğnelerini ve çarşaf parçalarını bulmakla meşgul oldular. Birkaç gün orada birinin yaşadığından korktular –"bir sokak insanı," demişti Fiorella sanki yastığının altındaki bir fareyi kastediyormuş gibi– ancak birkaç hafta boyunca binanın her köşesini ziyaret edip inceledikten sonra, yeni ve tek kiracının kendileri oldukları sonucuna vardılar.

"Burası bizim, *bitches*," dedi Fernanda tüm duvarlardan seken bir öpücük gönderdikten sonra.

Her katta, tırmanıcı bitkiler, toz, böcekler, şişman gri güvercinlerin pisliği –"hava fareleri", "gökyüzünün hamamböcekleri", "bulut kurbağaları" derdi Ximena onlara– mangrovlardan gelen küçük kertenkeleler ve tuğlalar vardı. Merdivenler tehlikeli, belirsiz ve çarpıktı, sahanlıklarda beklenmedik çukurlar vardı, ama en üst katta günbatımının izlenebileceği sütunlu ve inşaat demirli bir teras vardı. İlk ayı her yerde yaptıklarının aynısını yaparak geçirdiler; tek fark orada, bahçelerinde yetişen bitki ve hayvanlarla çevrili olmalarıydı. Annelise, *The Rocky Horror*

Picture Show'daki kale ortamının ruhuna uygun muhteşem bir arsa bulduğu için kararlı bir şekilde, "Bu yeri benimsemeyeceğiz, terk edilmişliğinin bir parçası olacağız," dedi. Bu yüzden bol bol konuştular, böceklerle, kertenkelelerle, duvarlara atmaktan zevk aldıkları yumurtalarla oynadılar. Saçlarını kokladılar, gökyüzünün karardığını, kirpiklerinin terden ağırlaşmasını izlediler ve daha sonra gece uyumak için eve gittiler. Öğleden sonralarını binanın kendilerine sunduğu hiçliğe ayırmayı seviyorlardı: Hayvan sesleriyle boğuşan sessizliğe, dünyanın harap olmuş her dairesine kalıntılarını soluyan kıyamet sonrası atmosfere; ama alacakaranlıklar ve kertenkelelerle geçen günlerde, midelerine sürtünen pullu bir hüsranla, maceralarının doruk noktasını bulamamış olmanın verdiği memnuniyetsizliği fark ettiler. Sanki akılları muğlaklık karşısında bocalıyor ve tatmin etmenin somut bir yolunu bulamamalarına rağmen arzuları büyüyordu. Kararsızlık ve dalgınlıkla geçen o ilk ayın hemen ardından, diğer olasılıkları keşfetmeye başladılar: Başarısız olmaya mahkûm ama yetişkinlerin ve kuralların olmadığı bir yerde kendilerine yapabileceklerinin sınırlarını zorlamaya çalışan koordineli bir araştırmaya giden yolu açan beceriksiz deneyler. Böylece birey olarak iddia ettikleri alanları ele geçirmek için aynı odaları paylaşmayı bıraktılar. Oyun, her bölgenin sınırlarını işaretleyerek başladı: Fernanda en üst katı, Annelise birinci kattaki avluyu ve diğerleri ikinci kattaki odaları devraldılar. İki ya da üç saat boyunca ayrıldılar ve kendi alanlarında yalnız başlarına kendi kendilerine konuştular. Fernanda alıştırma yapmalarını önerdi, ancak herkes bunu gerçekleştiremedi. Fiorella ve Natalia bundan bıktılar ve dördüncü günün ardından gizlice buluşmaya başladılar, bu sırada Analía kendi kendine yüksek sesle konuşmak yerine –bu ona çılgın birinin yapacağı bir şeymiş gibi gelirdi– Taylor Swift'in yeni albümünden şarkılar söylemeye karar verdi; Ximena, yakındaki bir odada bazen Calle 13 grubunun şarkılarını söylerdi. "Kendimi dinlemeyi sevmi-

yorum. Beni korkutuyor," diye itiraf etti Fernanda'ya. Fiorella, "Beni korkutmuyor ama kendime söyleyecek bir şeyim yok ve sıkılıyorum," dedi. Annelise, arkadaşını cesaretlendirmek için, "Öte yandan benim, kendime söyleyecek korkunç şeylerim var ve onları söylüyorum," dedi.

"Psikanalistim, uzun süre durmadan yüksek sesle konuştuğunuzda, gerçekten kendinizi dinlemeye başlarsınız, gizemler sonunda bilinçaltınızın düğümünden çıkar diyor," diye açıkladı Fernanda, egzersizi değiştirmeden bir gün önce.

Fernanda kendi kendine olabildiğince yüksek sesle konuşurdu: Duş alırken; yatağa gittiğinde; babasının şoförü onu okula bıraktığında; sekiz sandalyeli bir masada tek başına öğle yemeği yediğinde; Charo sabahları kıyafetlerini ve ayakkabılarını giymesine yardım ederken; odasına kapandığında; saçını taradığında; uzun kasık kıllarını annesinin tırnak makasıyla kestiğinde; okulda tuvalete gittiğinde ve Hugo-&-Lucía-*4ever*, Salsa-*is-not-dead*, Daniela-Gómez-lezbiyendir, Seni-seveceğim-X-her zaman-Ramón, Bea-&-Vivi-*BF*, *We-don't-need-no-education*, Tanrı-bizi-sever-ama-seni-değil, Cadaloz-Amparro-Hanım, Pezevenk-Alan-Bey gibi yazılarla kaplı fayanslara ve beş numaralı kapıya bakarak oturduğunda; ödevini yapıyormuş gibi yaptığında; Charo'nun yıkamak zorunda kalması için kıyafetlerini kasıtlı olarak kirlettiğinde; havuzda yüzdüğü ve çıkmadan hemen önce işediği zamanlarda; yalnız başına veya başkalarıyla film izlediğinde – onunla hiç film izlememiş olan ebeveynleri, onun bencil gevezeliklerinden rahatsız olmazlardı çünkü bunun, Fernanda'nın çocukluğundan beri ziyaret ettiği ve estetik nedenlerle korsan yamayla kapattığı tembel, neredeyse kör bir gözü olan psikanalist Dr. Aguilar'ın önerdiği bir egzersiz olduğuna inanıyorlardı. İstediği için kendi kendine konuşuyordu ve bu terapinin bir parçası olmasa da, vücudunda yaşayan ve düşüncelerini paylaşan daha iğrenç birinin olduğunu keşfetmişti; hem kendisi olan hem de olmayan bir kız. "Önemli olan,

bu diğer kişinin bana her zaman anlatacağı bir şeyler olması," dedi. "Psikanalistim, hepimizin kafamızın içinde böyle bir sesin dolaştığına dair bana güvence verdi." Fernanda, arkadaşlarının kendilerini dinlemeye başlamalarını istedi, böylece söylediklerinin kendi söylediklerine benzer olup olmadığını anlayabilecekti. Gizli seslerinin aşağı yukarı kendininkiler gibi olup olmadığını merak ediyordu; annesine vurması, babasını öpmesi veya Annelise'in iç çamaşırına dokunup dilini ısırması gibi şeyler yapması için ona bağıran seslerle. Ona göre bina ortak terapiyi yürütmek için mükemmel bir yerdi ama Annelise, yapmaları gereken şeyin bu olduğuna ikna olmamıştı. Her halükârda, Fernanda'yı yatıştırmak için duvarlara yazı yazma fikriyle çeşitli renklerde sprey boya ve fırçalar satın aldılar. "Psikanalistim yazmanın kendini açığa vurmak olduğunu söylüyor," dedi onlara. "Yazmaktan nefret ediyorum. Ben bir şeyler çizeceğim," dedi Analía, duvara Sakura Card Captor'un garip bir versiyonunu çizmeden önce. Ximena, Fiorella ve Natalia arzularını özdeyişler olarak yazdılar ve Annelise birinci kata *drag-queen* Tanrı'sını çizdi: Göğsü kıllı, yay gibi kaşları, kat kat etekleri olan elbiseli ve kıvırcık sakallı bir oyuncak bebek. Bunların arasında, yöntemlerinde olmasa da, Fernanda'nın arayışına ortak olan tek kişi Annelise'di. Bina, onları içlerinde çırpınan bir şeyin dışarı çıkarılmasına teşvik ediyordu. "Burada, başka insanlar olmalıyız. Demek istediğim, gerçek yüzümüzü göstermeliyiz," diye açıkladı Annelise onlara. Ve birkaç hafta boyunca konuyu tekrar açmadılar, belki de bu deneyimden en iyi şekilde yararlanmak için zihinlerini boşaltıp açmaları gerektiğini anlamalarına rağmen, bunu nasıl yapacakları konusunda hiçbir fikirleri olmadığı içindi, hele başkalarının önünde yapmayacakları şeyleri yapmanın utancıyla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı. Annelise onun her kelimesini başıyla onaylarken Fernanda, "Bu herhangi bir şey yapmakla da ilgili değil," dedi. "Bu dünyanın başka hiçbir köşesinde yapamayacağımız bir şeyi yapmalıyız." Her ne ise,

mantıklı bir şey olması gerektiğini biliyorlardı. İçlerini sarsan ve ateşe yakın bir şeyi kışkırtan bir şeydi ama aynı zamanda onları özel bir şekilde birbirlerine bağlayacak ve birleştirecek bir şey olmalıydı. Aylarca çözemedikleri, pek de basit olmayan bir meseleydi bu, ancak yetişkinlerin öğleden sonralarını nerede geçirdiklerini öğrenmelerini engellemenin zorluğuna rağmen onları ısrarcı davranmaya teşvik etti. Arada bir mazeretlerin değişmesi gerekti, ayrıca bina ziyaretlerini haftada üç güne indirmek zorunda kaldılar. Ximena, Fiorella ve Natalia'ya, "Aileleriniz çok sinir bozucu," dedi. Ebeveynleri her yıl El Ojo de Iberoamérica'yı kazanmak üzere olan bir reklam ajansının sahibi olduklarından neredeyse hiç evde olmamalarına rağmen, çok fazla soru soruyorlardı. "Her kata ve odaya farklı bir aktivite sığdırsak nasıl olur?" diye önerdi bir gün Analía. "Evet, ama ne gibi aktiviteler, aptal?" diye sordu Natalia. "Korku hikâyeleri anlatalım!" diye atıldı Fernanda, Playground'da Nickelodeon yapımı, bir grup gencin korkunç hikâyeler anlatmak için bir kamp ateşi etrafında toplandığı doksanlı yıllardan kalma "Karanlıktan Korkuyor musunuz?" programından esinlenmişti. Annelise, "Bu iyi bir fikir, deneyebiliriz," dedi. "Ama bazı kurallara ihtiyacımız var." Birincisi, hikâyelerin ikinci katta, Fernanda'nın beyaza boyadığı penceresiz bir odada anlatılması gerektiğiydi; ikincisi, ezbere okumaların haftada bir yapılmasıydı; üçüncüsü, her toplantıda sadece bir hikâye anlatılmasıydı; dördüncüsü, sıranın rasgele belirlenmesiydi; ve beşincisi –belki de en önemlisi– diğerlerini korkutmayan bir hikâye anlatan kişi, grup tarafından belirlenen bir meydan okumayı tamamlamak zorundaydı. Etkinlik, arkadaşlarının hikâye anlatma yeteneklerine pek güvenmediğinden Annelise'in biraz kayıtsız kalmasıyla başladı. Analía, hikâye anlatan ilk kişiydi ve elbette kendini bir meydan okumayı kabul etmek zorunda bulan ilk kişi olmuştu. Diğerleri, ona eteğini kaldırma ve kıçını Clara Hanım'a, yani *Latin* Madame Bovary'ye gösterme görevi vermeden önce hararetle tar-

tıştılar (böyle demelerinin nedeni, öğretmenlerinin Flaubert'in romanının kapağındaki çizime benzemesiydi). "Bunu yapmam. Sen deli misin? Ailemi arar!" diye çığlık attı Analía. Annelise, "O seni görmeden yapmalısın," diye açıkladı, "başarılı olursan, kimse anne babanı aramaz. Eğer yapmazsan, aptal olduğun için bunu hak ediyorsun demektir." O öğleden sonra kavga ettiler, birbirlerine hakaret savurdular ve Analía öfkeden ağlayarak erkenden eve gitti. "Belki de meydan okumayı değiştirmeliyiz," dedi Fiorella, ancak Annelise açıkça reddetti: "Bunu yaparsak, bu bir daha asla eğlenceli olmaz." Fernanda kabul etti ve cezasını tamamlayana kadar Analía ile konuşmamalarını önerdi.

"Bu oyunu sevmeye başladım," dedi Ximena.

İki günlük sessiz muameleden sonra Analía, *Latin* Madam Bovary Hanım'ın tahtaya tür hakkında bir şeyler yazdığı bir andan yararlanarak eteğini kaldırıp öğretmenin arkasından kıçını açtı. Sınıf kahkahalarını bastırdı ve mırıltılar Clara Hanım'ın arkasını dönmesine neden olsa da ne olduğunu göremedi. Kısa süre sonra, korku hikâyeleri anlatılan öğleden sonraları, ilk başta onları eğlendirmek ve güldürmek için verilen meydan okumaların ortaya çıkması için bir bahane hâline geldi ama bu, Fernanda'nın "ip cambazlığı egzersizleri" dediği şeye evrilene kadar yavaş yavaş gelişti. Küçük başarılar gerçekleştirmekten oluşuyorlardı: Onları uygulayacak kişi için belirli bir zorluk derecesine sahip şeylerdi, neredeyse her zaman bedensel düzeyde – ilk egzersiz, Annelise ve Fernanda arasındaydı, annelerinin yüzüklerini taktıkları ve bir saat boyunca birbirlerinin tokatlarına dayandıkları ateşli bir el düellosuydu; ikincisinde, Fiorella sesini kaybedene kadar bağırma odasında çığlık attı; üçüncüsünde, Natalia merdivenleri kullanmadan ikinci kattan birinci kata atladı. Bu çocuksu direniş oyunlarında, grubu gizlemesi zor bir duyguyla, fiziksel acıdan daha ağır basan bir güç ve kontrol duygusuyla dolduran bir şey vardı. Rus ruleti ya da tokat atma oyunu gibi hayatlarının bir döneminde

oynadıkları –ya da oynandığını gördükleri– ve on beş yaşına geldiklerinde çocukça ve rahatsız edici derecede fiziksel oldukları için oynadıklarını asla kabul etmedikleri oyunlardı bunlar, ama orada, içeride, yeni boyutlar kazanmış, benzersiz olaylara dönüşmüş gibiydiler, kendilerini garip bir şekilde coşkulu hissetmelerine neden olan zaman içinde kırılmalar yaşıyorlardı âdeta. Bir aydan biraz fazla bir süre içinde, ip cambazlık egzersizlerini, korku hikâyeleri anlatmaya adanmış öğleden sonralarından ayırmayı seçtiler ve oyunu aradıkları şeye bir adım daha yaklaştırdılar: Yeni ve birleştirici bir duyum, bir aşırılık deneyimi. Fernanda, "Bence burada farklı isimlerimiz olmalı," dedi, "Kozmik Göt" olarak da bilinen Alan Bey'in, Ximena'nın defterinde Annelise'in çizdiği *drag-queen* Tanrı'nın bir taslağını bulmasından birkaç gün önce. Skandal hemen büyüdü: Öğretmeni sadece anne ve babasını aramakla kalmadı, konuyu idareye de taşıdı. "Tanrı'nın adı ve sureti ile oynamanın, özellikle de bu şekilde onu bir canavarmış gibi aktarmanın ne kadar ciddi bir sorun olduğunu bildiğinizi sanıyorum," dediler. "Böyle bir şey çizmek için oturduğunuzda aklınızdan neler geçtiğini bize açıklayın." Buruşuk alınlar, çarpık dudaklar, Ximena'nın annesinin tüm a'larda yükselen tiz sesi, müdürün topuğunu yere vuruşu, masanın üzerindeki İncil, sahte bir Guayasamín heykelciğinin yanında kanayan, çarmıha gerilmiş bir İsa ile çevrili oldukları odada, "Kozmik Göt" olarak bilinen Alan Bey, ona kayıp bir koyun gibi bakıyordu. Ximena, elbette, baskıya dayanamadı ve sonunda Annelise'i ispiyonladı. "Ben çizmeyi bile bilmiyorum!" dedi. Bundan sonra, kendini gruptan uzaklaştırdı, yanlarına gitmedi ve Annelise, onun yüzünden her cuma günü sayısız vaazlara maruz kaldı ve fazladan dil ve edebiyat dersi almakla cezalandırıldı.

"Bir gün geri gelmesi gerekecek," dedi Fernanda bir duvara grafiti yaparken.

"Kim? Ximena mı?" diye sordu Natalia.

"Başka kim olacak?" diye devam etti. "Yeni isimlere ihtiyacımız var. Ve bir manifesto gibi bir şeye."

"Neden?" diye sordu Fiorella.

"Çünkü. Yapılması gereken şeyin bu olduğunu okudum."

"Öyle mi? Bunu nerede okudun?"

"Sana ne?"

Ve gerçekten de bir gün Ximena geri döndü. Binaya taze bir görünüm ve Fernanda'nın o sabah beden eğitimi dersinde ona çelme taktığı için ıslak toprağa düştüğünde oluşan lekeli bir üniforma ile geldi. Kabullenmekten ziyade, utanarak özür diledi ve bir daha asla kimseyi ispiyonlamayacağına söz verdi. "Bundan sonra onlara yaptıklarımızdan bahsetmektense dilimi kesmeyi tercih ederim," dedi ve Annelise tek kelime etmeden uzun bir süre ona baktı, bu hepsi için bunaltıcıydı çünkü aradıkları yeni, birleştirici duygu tam o anda dillerinin altında birleşiyor olsa da her biri bir başkasının adım atmasını, grubun kararsızlık aşamasını kapatmak ve gerçek deney dönemine başlamak için ihtiyaç duyduğu hamleyi bekliyordu. Bu yüzden Annelise konuştuğunda, grup heyecandan ziyade bir rahatlama hissetti, kafalarının içindekileri dile getirmenin yükünden kurtuldular, hatta bunu tahmin ediyor ve arzuluyormuş gibi görünen ve gerçek meydan okumayı –her şeyi başlatan kişi olmasına rağmen– takdire şayan bir stoacılıkla ortaya koyan Ximena bile.

O öğleden sonra hepsi kendileriydi ve kimse utanmıyordu.

III

Clara López Valverde, iş görüşmesi sırasında dürüst olmak zorunda olsaydı, kendisini, herhangi bir öğretme çağrısı olmadan bir dil ve edebiyat öğretmeni olduğunu kabul etmek zorunda kalmak gibi garip bir durumun içinde bulurdu. İşinde kötü olduğundan değildi, en azından eğitim için gerçek coşku gösterenlerden, sınıflarda veya koridorlarında anlamlı öğrenme, pedagojik metodolojiler, bilişselcilik ve diğer konularda uzun hicivlere dalanlardan daha kötü değildi, ama ergenlerle dolu bir odada olup bitenler için belirli bir eğilimden –başkalarının daha iyi bir kelime bulamadıkları için "tutku" dediği şeyden– yoksundu. Beş yıldır ölü ama düşüncelerinde her zamankinden daha canlı olan annesi –özellikle de çok gergin ve terli olduğu ve sol elinin parmaklarının arasındaki hassas deriyi kopardığı zamanlarda– öğretmek için kendisine inanması gerektiği konusunda onu uyarmıştı; öğretmenin aynı anda hem rahip hem bakan hem de papaz olması bakımından eğitimin dine çok benzediğini ve inanç olmadan bir anlamı olmadığını ve anlam olmadan da okumaya değer hiçbir şey olmadığını söylemişti – annesi özdeyişlerle ve kafiyelerle konuşmayı severdi çünkü tekrarın sesi, özellikle ünsüz kafiyenin sesi, kendisini bir tür ölümsüz, klasik

bilgeliğin konuştuğu bir araç gibi hissettirirdi. Clara'nın eğitim alanında yüksek lisansı için çalışmaya başlayıp, saçlarına sprey sıkıp, diz altına gelen etekler ve elbiseler ve inci düğmeli bluzlar giymeye başladığı gün, terapi amaçlı sardığı otunu içerken, kaplan desenli bir koltukta kafiyeler fışkırtarak enerjik bir şekilde kendi kendine söylediği buydu; alçakgönüllülükten, sağduyudan veya pelikana benzeyen bacakları, iki körelmiş limona benzeyen göğüsleri ve bir gorilin gür saçlarına sahip biri için uygun olmayan bir ihtiyatlılıktan değil, ama onu seksenlerdeki annesine benzettikleri için, yani *vintage* ve başka bir şey giydiğinde ona kendini daha profesyonel hissettirdikleri için yapıyordu bunu. Annesinin özdeyişleri genellikle onun cesaretini kırmak içindi –havalandırmadan gelen soğuk havanın burnuna üç gevşek hava savurmasından kaçınmak için koltuğunu değiştirirken hatırladı– ne de olsa, iş annelik rolüne geldiğinde, annesinin en iyi yaptığı şey buydu ve buzağı-kızının verdiği kararların yüzde 90'ından ne kadar rahatsız olduğunu her zaman küçümseyen bir tonda vurgulardı. On yaşına kadar Clara'ya "Altın Buzağı" demişti, tartışmalar sırasında ise sadece "Buzağı" derdi, eğer kızgınsa z'yi uzatır, iyi bir ruh hâlindeyse kısaltırdı. Elena Valverde, yani Clara'nın Çift Dilli Delta Koleji'nin resepsiyonunda yaklaşık kırk beş dakikalık can sıkıntısının bir sonucu olarak şimdi düşündüğü, nöromüsküler skolyozunun durumu mesleğe devam etmesini engelleyene kadar otuz yıl boyunca ortaokul öğretmeni olan annesi, isteksizce işini Clara'ya devretmek zorunda kalmıştı; kızı gerçek öğretim hakkında bir şey bilmiyordu, yavan, sümüklü, narsist, kafası karışıktı, "Evrendeki en yorucu kız," demişti, ölmeden kısa bir süre önce ona söylediği şey buydu: "Sen evrendeki en yorucu kızsın." Başka bir zaman, hayatını gasp etmekten vazgeçmesi için onu ikna etmenin hâlâ mümkün olduğuna inandığında, öğretmenliğin tropikal nihilistler için olmadığını söylemişti. Ama buzağı-kızı Clara, kendini bir nihilist olarak değil, politikacılar gibi esnek

ve çoklu inançları olan, tropik bölgelerden gelmiş bir kadın olarak görüyordu –ya da ne düşündüklerinden asla tam olarak emin olamayan düşük özgüvenli insanlar gibi– ve gerçek bir meydan okumayla karşı çıktığı tek şey annesinin inançlarıydı. Öyle ki, birkaç yıl okuduktan sonra inançsız bir dil ve edebiyat öğretmeni oldu, etimolojilere, aliterasyona, dilbilgisine, serbest şiirlere ilgi duysa da –kafiyeler, ona doğal makyaj ya da tenrengi naylon çoraplar kadar yapay geliyordu– imla, volkanlar ve Gotik korku romanları, özellikle gurur duyduğu ama görüşmesi sırasında bahsetmekten kaçındığı konulardı, çünkü bunun asıl amacına ulaşmasına yardımcı olmayacağını biliyordu: Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls* tarafından (en kısa sürede) işe alınmalıydı.

Başka birinin kanıyla dolu şişman bir sivrisineği dizinden kovarken, annesinin sık sık kendisine ait olduğunu düşündüğü bir mesleği seçtiği için, S şeklindeki omurgası "Frida Kahlo" adıyla vaftiz ettiği bir torakolomber korseyle zar zor kendini düzeltirken onu kınadığını hatırladı – kızının kimliğinden alıp götürdüğü onca şey arasında, evladına olan kırgınlığını artıran şey, kaybettiği mesleğiydi. Clara, Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün sekreter-hizmetçilerinin, ziyaretçilere porselen fincanlarda çay ve hayvan şeklinde krakerler ikram etmelerini izlerken, tam olarak ne zaman annesinin birebir kopyası olma takıntısının başladığını bilmediğini düşündü. Yine de bu kusurlu taklit, dünyayı sonuna kadar ikiye ayırmıştı, öyle ki Clara, sağındaki zebralar, gergedanlar çıtırdarken sol elinin parmakları arasındaki hassas deriyi ancak şimdi tanıyabiliyordu – tavrının bir kişiye karşı –annesine– bilinçsizce ama uzun süre boyunca uyguladığı kurnazca şiddetiydi bu, o –kızı– ölümünün üzerine bir ağaç gibi büyürken ölmekten başka seçeneği yoktu, çocuklar ebeveynlerin ölümlülüğünü vurgularlardı, onları kompost hâline getirerek ve her sabah Yorick'in kahkahalarla sallanan kafatasını somutlaştırarak bu sonuca varmıştı (yine

de Clara'nın iş görüşmesinde asla söylemeyeceği bir şeydi bu, çünkü ebeveyn-çocuk ilişkilerini sevmiyormuş gibi görünmesine neden olabilirdi). Onun kızı olmanın, zamanla annesinin ölümüne yol açtığını, ölümü inançlarında veya konuşma tarzında olmamasına rağmen mesleğinde, saç stilinde, giyim tarzında, hatta mimiklerinde bile bir tohum gibi taşıdığını anlamıştı –"Herkes kendi katilini doğurur," diye düşündü, "ama onları yalnızca kadınlar doğurur"– örneğin, bir şeyin birinin "Tanrı vergisi yeteneği" olduğu söylemini, yatağın yanında eski, kokmuş bir ayakkabı gibi tatsız bulurdu, ama iş görüşmelerinde mutlaka birkaç kez tekrar ederdi çünkü okul müdürleri, bunu duymayı severlerdi (annesi kadar, hatta daha fazla).

Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün onu işe almasını istiyorsa söyleyemeyeceği şeyler vardı, resepsiyondaki sekreter-hizmetçiler telefonlara cevap verirlerken, pireyi deve yapan bazı ebeveynlerle konuşurlarken, olası rakiplerini selamladı ve onlara çok yakın otururken kafasında bunları gözden geçirdi. Okul müdürleri için potansiyel olarak rahatsız edici olsa da gerçek ilgi alanları, hobileri veya yaşam hedefleri gibi sıkıcı şeyleri düşündü – bir ev hanımı bir zürafanın kafasını ısırırken, beş yaşındaki bir kız çocuğunun sesine sahip bir sekreter ona, "Birazdan sizi çağıracaklar," dedi. Öğretmenlik konusunda dikkatini çeken ve görüşmesi sırasında hakkında konuşamayacağından emin olduğu şey, ders saatleri dışında gerçekleşenlerdi. Kendini okuma, dilbilim ve imla ya da kendi deyişiyle, "biçim" meseleleri meraklısı olarak görürdü; Aeschylus'tan Parra'ya, Woolf'tan Dante'ye kadar çeşitli ve farklı edebi geleneklerden zevk alırdı (gerçi şu anda sadece İngilizce okumasına neden olan bir çeviri çalışmasıyla meşguldü) –gazetelerde, dergilerde, kitaplarda, reklamlarda, grafitilerde vb. hataları tespit etmekten hoşlanırdı– bunu, Flaubert'in (ya da Warburg'un ya da Voltaire'in ya da kesinlikle Mies van der Rohe'nin) ünlü "Tanrı ayrıntıda gizlidir" sözünü kullanmayı seven annesinden

öğrenmişti, ateist olmasına ve her gün terapi amaçlı aldığı otunu içmeden önce, kapıyı çalan bir Yehova Şahidi'ne tükürmüş olmasına rağmen (ilerlemiş nöromüsküler skolyozunun dayanılmaz ağrısını hafifletmek için bu çok önemliydi). Belki de işinin hakkını vermek adına Clara, öğretmenlikle ilgili sevdiği tek şeyin öğrencilerinin yazılarını düzeltmek olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı – görüşme esnasında bunu asla söylemeyecekti, çünkü çok gurur verici olmanın ötesinde, annesinin onu başka şeyler için suçlamamak adına, pedagojik vizyonu olmadığı için onu kınadığı anıları aklına geldi (mesleğini seçtiği ya da tıpkı onun gibi giyinip konuştuğu için, ama yirmi sekiz yaş daha genç ve omurgasını kucaklayan bir Frida Kahlo'su olmadan). Her okul yılının sonunda, Clara birkaç öğrencinin yazısını geliştirmeyi başarırdı. Kendisinden büyük öğretmenler ise aksine, öğrencilerinin yazılı anlatımlarındaki sorunları küçük sorunlarmış gibi aktarır ya da sanki onları algılayamıyorlarmış gibi davranırlardı. Çeşitli vesilelerle, çoğunlukla Paulo Freire'nin müritleri olan meslektaşları tarafından tasarlanan sınavlardaki hataları tespit ederek kendini eğlendirirdi – ezilenlerin pedagojileri ve popüler kültür metodolojileri üzerine yaptıkları tartışmalar sırasında, onlar Sarmiento'ydu ve imla ve dilbilgisinin yeterli kullanımı hakkında konuşmayı tercih eden Clara ise, Bello'nun ve kendi annesinin bir öğrencisiydi. Dört yıllık meslek hayatında tanıştığı öğretmenlerin çoğu özensizdi ve yazının biçimsel yönlerinin önemini azaltarak, özensizliklerini, ayrıntılardan hoşlanmadıklarını savunuyorlardı. "Önemli olan nasıl olduğu değil, ne olduğudur," diyorlardı, ama Clara, And ülkelerinin atalarının geleneğinde sözlü kültürün gücünden bahsettiklerinde, yazıyı epistemolojik bir sömürgeleştirme teknolojisine havale ettiklerinde bile onları anlayamadı –annesinin (acımasız ortaokul öğretmeninin) her zaman indirgemeci bulduğu ve Walter Mignolo'nun yüzünü maviye boyayarak ve Cornejo Polar'ı bir karton kutuya saklayarak protesto ettiği

bir konum– Clara ise yazıları aracılığıyla bir insanla tanışmanın mümkün olduğuna inanıyordu. Derinlerde bir yerde, çalışmalarının başkalarının gerçek karakterlerini keşfetmesini ve göstermesini mümkün kıldığını düşünmeyi severdi – örneğin annesininki ritmik, kesin, gizli anlamlarla doluydu; onunki ise dağınık, konu dışı, yantümceler ve parantez içi açıklamalarla. Bir keresinde, bir öğrencinin ödevini açıkça görünen mekanik sorunları nedeniyle on üzerinden altı puanla "yetersiz" olarak değerlendirdiği için, tam zamanlı öğretmenler arasında bir tartışma patlak verdi: Çoğunluk, notun on üzerinden yedi olması gerektiğini savundu –"yeterli", "kabul edilebilir", "gerekli hedeflere ulaştı"– sayfalar boyunca geliştirilen içerik yaratıcı bir şekilde tartışıldı, kendisinin de içinde bulunduğu küçük bir grup ise, içerik ve biçimin ayrılmaz olduğunu ve argümanların iyi ifade edilmedikleri için etkilerini kaybettiklerini ve mantıktan yoksun olduğunu savundu. Standartlaştırılmış değerlendirme dilinin kesinliğiyle ilgili olan tartışma, her iki tarafın da düşman olmasıyla sona erdi, herkes bu tür tartışmalarda sıklıkla olduğu gibi, gerçek eğitim ve pedagojik *avangard* hakkında son sözün kendisinde olduğuna inanıyordu (meslektaşlarının egoları hakkındaki fikirlerini, iş görüşmesi sırasında hiçbir koşulda paylaşmamasına rağmen, çünkü Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün müdürü, bunu çalışma ve öğrenme ortamı için hem haksız hem de çekici olmayan bir düşmanlık olarak yorumlayabilirdi).

Annesi –omurgasının bir yılana dönüştüğünü öğrenmeden önce– öğrencilerini okumayla meşgul etmekten çok hoşlanırdı ama dilin doğru kullanımıyla pek ilgilenmezdi. "Önemli olan tek şey sanat, Buzağı. Sanat bize yürek verir," demişti bir keresinde, kafiyeli cümleleri kurarken daha esrarengiz hissetmek için miyopluğunu abartmaya başladığında. Clara ise aksine, liselerin Rimbaud'ya bu kadar az sevgi göstermelerinden rahatsızdı –*Cehennemde Bir Mevsim*, modası geçmiş nedenlerle,

genellikle lise müdürlerini iğrendirir– ve dersleri için materyal seçmek zorunda kaldığı kıt özgürlükle ve okumaya motive etmek için hissettiği bağlılığın yokluğuyla yüzleşmek zorunda kalırdı (öğrencilerini okumanın keyifli olduğuna ikna etmek, ona Rimbaud'yu sevmemek kadar saçma geliyordu) öğrencileri arasında yazmanın gelişimini teşvik etmeye odaklanmaya karar vermişti. Bu onu tatmin etmişti: Kötü kullanılan sözcükleri daire içine almak, imla hatalarını üçgen içine almak ve sözdizimi hatalarını dikdörtgen içine almak; kâğıdı kırmızıyla kaplardı ve daha sonra, sayfa kendi geometrisinden kurtulana kadar, biraz daha az da olsa, tekrar kırmızıyla kaplayacak şekilde yeniden yazılmasını isterdi. Bunu hepsiyle yapamadı, ama yılın sonunda iki ya da üç öğrencisi her zaman daha iyi yazmayı öğrendi. Edebiyatseverler yaratmak ise ona boş bir rüya gibi görünüyordu – annesi için değil, kendisi gibi öğretmenler için. Ne de olsa, kendi tutkularını başkalarına aktarma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, ancak iş görüşmesinde kesinlikle böyle konuşmayacaktı: Çünkü lise müdürlerinin kollarındaki (bazen uzun ve ağarmış) tüyleri diken diken eden bir şey varsa, o da öğretmenlerin bulaşıcı ve tutkulu olmalarıydı (ama müfredatla).

Kısacası, öğrencilerinin edebi sanatlara ilgi duymalarını sağlayan bir öğretmen olduğuna ikna olmamıştı ama en azından iyi bir düzeltmendi.

Hastaneye gitmelerinden iki gün önce annesi ona, "İyi bir düzeltmen ve ahlaksız bir öğretmensin," demişti ve ilk kez, omurgasının röntgeninin etini delip geçtiğini, onu Clara'nın beslemek zorunda kalacağı yırtıcı bir canavar gibi büktüğünü görmüştü. Gri renkli röntgeni, oturma odasının duvarında bir fetüsün portresi gibi asılı bıraktı – annesi sembolik kehanet körlüğü numarası yapmayı unuttuğu anlarda bakabilsin diye onu oraya koydu. Clara'nın gerçekten sevdiği tek kişiyi alt etmeyi başaran kemik yaratığının kanıtıydı. Elena Valverde öldüğünde, Clara her şeyini, iç çamaşırlarını bile kendine sak-

ladı (şimdilik kullanamıyordu çünkü ne yazık ki, yüksek belli eteklerinin ve doksanların anne tarzı saten bluzlarının altında, gün boyunca giyilemeyecek kadar büyüktüler). O anda bile, saç bandının seksenlerdeki annesininkiyle aynı tasarım olduğuna dair en ufak bir fikri olmayan yabancılarla çevriliyken, cenaze törenine katılan birkaç aile üyesinin –onun 2010'lar anne tarzı siyah bluzunun altına Frida Kahlo giydiğini fark edenler– ona Elena'nın gösterdiği aynı kayıtsızlık ve ilgisizlikle baktıklarını hatırladı, artık yataktan bile çıkamaz hâle geldiğinde Clara onu beslemiş, yıkamış, saçını taramış, sürgüsünü boşaltmış ve boş zamanlarında omurgasını hafifçe sola bükerek yürüyebilme sanatını mükemmelleştirmişti. Clara, onun için tamamen anlaşılmaz bir nedenden dolayı, annesinin fiziksel görünüşünü taklit etmesini müstehcen bulduklarını öğrenmişti, sanki tamamen sevgisi nedeniyle annesi gibi olmaya çalışmasında, onları yüzlerini ekşitmeye ve ona şüpheli bakışlar atmaya zorlayan iğrenç bir şey varmış gibi. Bazen, geride kalan (artık temasta olmadığı) birkaç yaşayan aile üyesinde, sadece annesi gibi davranmakla kalmayıp, annesine evrildiği zaman hissettikleri rahatsızlıktan kaynaklanan açık bir küçümseme fark etti (taklidinin doruk noktasına ulaştığı o anlarda, Clara bir damla kanın, başka bir kan damlasına dönüşmesi gibi anne karakterinin içinde eridiğini görmüştü). Örneğin, sol elinin parmaklarının arasındaki hassas deriyi yolmak, endişeli olduğunda doğal olarak yaptığı bir şeydi ama annesinin beden dilini benimsemesi yedi ay sürmüştü – onun gibi terlemek için iki yıl, günde aynı sayıda tuvalete gitmek için ise bir buçuk yıl. Bütün bunlar ağlayan, çığlık atan ve saçlarından bahseden, ama kızıyla bu konuyu konuşmaya asla cesaret edemeyen Elena Valverde'yi sinirlendirmişti; asla "Neden benim gölgemsin?" diye sormamıştı, kendini bir başkasında, hasar görmüş bir yansımada görmenin ya da ikizi var olabilsin diye ortadan kaybolmak zorundaymış gibi olmanın onu korkuttuğunu itiraf etmemişti. Ancak daha sonra,

annesi konuşmaya başladığında ve sahte körlüğünün metafizik meseleleri daha net görmesine izin verdiği sonucuna vardığında –Martha Graham'ın Tiresias'ına benzemek amacıyla eski bir paspasın sapını baston olarak kullanmıştı– Clara, annesinin öfkesinin arkasında gizemli bir korku, taklidin açık bir reddi olduğunu anladı, belki de aslında ne olduğundan ziyade bir meydan okuma ya da şaka olarak algılamıştı tüm bunları: Oysa bu bir sevgi eylemiydi. Yine de, Elena Valverde'nin sonuna kadar inandığının aksine, Clara sırf onu taklit etmek için dil ve edebiyat öğretmeni olmaya karar vermemişti, sadece istediği kişiliğe en çok uyan iş türü buydu. Kendini suçlu hissetmiyordu – ilan tahtasında Gabriela Mistral'a atfedilen, bir babanın kokarcaya benzeyen saçının gölgelediği bir cümleyi okurken fark etti: "En kötü öğretmen, korkandır," –kişisel rahatlık karşılığında, fedakârlık ve başkalarının başarısı gibi yarı-dini bir söylemle yüklü bir meslek seçme hakkında– kişisel bir görüştü. Ne de olsa (bir devlet lisesinde çalıştığı dört yıl boyunca, bunu kendi gözleriyle görmüştü), yarının yol gösterici öğretmenlerinin çoğu, dünyaya yansıttıkları şehadet görüntülerinden zevk alıyorlardı, yorgunlukları ve özverileri, göğüslerini şişirdikleri amblemlerdi, ama Clara bu gururun arkasında, kendilerinden ve başkalarından saklanmak için muazzam bir çaba olduğunu algılamıştı; onlar korkan öğretmenlerdi (annesi de, asla kabul etmese de, tıpkı onun gibi korkak bir öğretmendi [ama Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün uluslararası diplomaya sahip müdürünün bunu bilmesine gerek yoktu]). Öğretim sektörü, abartılan sıradanlıkların çöplüğüydü: Herkes kendisini gerekli ve tarif edilemez derecede değerli görüyordu, ama neredeyse hiç kimse gerçekte öyle değildi, tıpkı armadillo gibi sırtı olan annesi gibi. Clara, lise müdürlerine söylemese de, öğrencilere katkıda bulunacak çok az şeyi olduğunu ve onun için öğretmenliğin sadece pazar bulmacaları gibi redaksiyon problemlerini okumak ve çözmek için bir bahane olduğunu

kabul ediyordu. O açıdan bakıldığında, çağrı eksikliği kimseyi etkilemiyordu –yanında inekler ve geyikler çatırdarken düşündü– bazı istisnalar dışında öğrencileri ona saygı duyarlardı – iş görüşmesinde kurnazca bundan bahsedecekti, çünkü lise müdürleri saygı duyulan öğretmenleri severdi. Ayrıca, henüz konu materyallerini ondan daha iyi yöneten bir lise dil ve edebiyat öğretmeniyle tanışmamıştı; Pleistosen'den sonra elli yaş ve üzerindeki öğretmenler gibi –onlara dinozorlar derdi– hayal kırıklığına uğramış ve yorgun düşmüştü, çünkü annesinin okuma açgözlülüğünü miras almış ya da belki de benimsemişti. Çok genç olmasına rağmen, Clara bir öğretmen için vazgeçilmez iki niteliği elde ettiğini fark etmişti: Konuya ve sınıfa hâkimiyet. Birincisi olmadan, bir öğretmen zamanın sonuna kadar pozisyonunu koruyabilir, ama ikincisi olmadan, yönetim kısa süre içinde yeteneklerine olan güvenini kaybedebilir, dizlerini birleştirmiş, sol elinin parmaklarının arasındaki eflatun renkli deriye bakıp otururken bunları düşündü.

Eğitim, ki bunu hemen öğrenmesi gerekmişti, bir güç meselesiydi.

Torakolomber korsesi Frida Kahlo'yu vaftiz etmeden önce annesi bir keresinde, hâlâ acının geçici olduğuna inandığı zamanlarda, ona, "Bunu söylemekten kimse hoşlanmaz, Buzağı, ama eğitim sistemi aslan terbiyecilerine göredir, öğretmenlere değil," demişti. Ama asıl zorluğun, terbiyecilerin terbiyecisi olmak olduğunu düşündü, bir yumuşakça gibi zamanda donmuşken, kaplan desenli koltukta yıllarca hastalık tarafından yontulmuşken, terk edilmiş annesinin kimliğini benimsedikten sonra böyle olmuştu, daha sonra, tam olarak elli yedi ay sonra, iki öğrenci yeterlilik sınavlarını çalmak amacıyla Clara'yı rehin alacaklardı. O günün anısı gözlerinin önünden geçti ve onu sol elinin işaretparmağı ile başparmağı arasındaki hassas deriyi kaşımaya zorladı. Kaçırılması ya da tercih ettikleri şekliyle "sınav hırsızlığı olayı", iş görüşmesi sırasında kaçınmaya

karar verdiği birçok konudan biriydi. 250 koltuk kapasiteli bir tiyatrosu ve kırmızı kadife perdesi olan Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün müdürünün, iyileşmesi hakkında soru soracağı ve psikolojik bir rapor isteyeceği olası senaryoyu elbette düşünmüştü (ve mazeret hazırlama yeteneğini annesinden miras alan [veya benimseyen], 1976 yılından kalma annesinin mavi çantasında her iki raporu da vardı). Ayrıca, aynanın karşısında, müdürün ona bunu sorması ihtimaline karşı, öğrencilerin onu kaplan desenli koltuğa bağlı tuttukları on üç saat elli yedi dakika boyunca neler olduğuna dair kendi versiyonuna çalışmıştı; şöyle derdi: "Öğretme çağrımı yineleyen, çok zor bir deneyimdi," ve şehrin en büyük kütüphanesine sahip lisedeki müdürün pedagojik-kurumsal kulaklarını tatmin etmek için "çağrı" kelimesini dikkatlice telaffuz ederdi. Clara'ya daha uygun olan diğer senaryo ise bunu sormamalarıydı – Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün müdürü, üç ay, iki gün ve on bir saat önce meydana gelen bir şeyi ona sormakla ilgilenmezdi, çünkü ülkedeki tüm gazetelerde ve hatta bazı bölgesel gazetelerde yer almasına ve sınıftan geçici olarak uzak durmasına ve pahalı kol saati takan insanlarla toplantılara katılmaya zorlanmasına neden olmasına rağmen, olayın profesyonel performansıyla hiçbir ilgisi yoktu. Clara pozitif olmak ve bunun mümkün olduğunu düşünmek istedi –muhtemel olmasa da– ülkede kapalı olimpik havuzu olan tek lisenin müdürünün, Malena Goya ve Michelle Gomezcoello –sınıf arkadaşlarının onlara taktıkları lakapla M&M, basına göre *Sert Şekerler*, daha önce çalıştığı ve pişmanlık duymadan bıraktığı lisenin müdürlerine göre ise O Kızlar– ile yaşadığı deneyimin ayrıntılarıyla ilgilenmeyeceğini sanıyordu. Ama gerçek şu ki, üç ay, iki gün ve on bir saat önce neler olduğunu bildiği hâlde, kurbanın ağzından –belki biraz hastalıklı olsa da– şiddetli olduğuna dair bir hikâye duymak istemeyecek çok az insan vardı, bu yüzden Clara, "Peki O Kızlar'la olanlardan sonra nasıl hissediyorsun?"

sorusundan kaçmanın zor olacağını biliyordu. Annesinin kaplan desenli koltuğuna bağlı olarak geçirdiği on üç saat elli yedi dakikayı detaylandırarak anlatmak –öğrencilerin evinin etrafında koşuşturmaları, yemeğini yemeleri, eşyalarıyla oynamaları ve hepsinden öte, korkusuyla alay etmeleri onun için bile çok karmaşıktı– yerine kaçtığı için, üzerine pek de pratik yapmadığı bir soruydu. Ve belki de bundan dolayı –Josemaría Escrivá de Balaguer'in korkunç portresine bakarken düşündü– onlara gerçekte neler olduğunun ayrıntılarını anlatmayı reddetmişti, okuldaki öğretmenler ve idarecilere. Daha önce çalıştığı okul –ilk başta O Kızlar'ın "barbar" ve "vahşi" davranışlarından önce koşulsuz desteklerini ifade eden okul– sonunda iki tane on dört yaşındaki kızın, onu kendi evinde tutsak etmek istemelerine neden olacak bir şeyler yapmış olması gerektiğini düşünmüşlerdi. O Kızlar'ın ona yaptıklarını haklı çıkarmıyordu –Clara, solundaki annelerden biri *Candy Crush* seviyesini geçerken eteğini düzelterek sözlerini bitirdi– ancak meslektaşlarının ve üstlerinin anladığı gibi, bu kadar şiddetli ve rahatsız edici bir eylemin arkasında bir gerekçe olması gerekiyordu; kızların ev hayatları, okul dışındaki arkadaşlıkları, uyuşturucu kullanmaları gibi gerekçeler –ve tabii ki, Clara ile olan ilişkileri– sonuçta, yaptıklarını, okuldaki başka bir öğretmene değil, ona yapmışlardı ve bunun bir anlamı olmalıydı; belki Clara gerçekten kötü bir öğretmendi (bir despot ya da itici), belki de onların nefretini kazanmıştı. Bu düşündüklerini ona hiçbir zaman söylemediler, ancak –ona bakışlarında, hareketlerinde– M&M'lerin yaptıklarından kısmen onu sorumlu tuttukları ve böyle düşündükleri için utandıkları da açıktı: Böyle korkunç bir deneyimin onların başlarına da gelebileceğini biliyorlardı ve derinlerde, böyle bir şeyin olmamasından son derece mutluydular.

Clara, insanın çevresindekilerin rezilliğinin nasıl bir mutluluğu beslediğini anlamıştı. Çoğunluğun içinde, "Benim başıma gelmediği için mutluyum!" cümlesiyle ortaya çıkan, saklamaya

çalıştıkları suçlu ama güçlü bir duyguydu bu, "*Senin annen değil de kızın olduğum* için mutluyum!" Elena Valverde'yi isimsiz bir mezara gömdüğünde böyle düşünmüştü. Meslektaşlarının bu cimri zevki hissettiklerinden emindi ve onlara alınmadı ama bazen –örneğin denizaslanlarını hart hurt yedikleri ve bir babanın burnunu bir mendile sümkürdüğü o anda olduğu gibi– onları yanlış yorumlayıp yorumlamadığını merak ederdi, belki de aslında kendilerini mutlu ya da suçlu hissetmemişlerdi, yalnızca korkmuşlardı – "En kötü öğretmen, korkandır," diye tekrarladı, oje gibi kokan sekreter-hizmetçi tabakları yeni hayvan şekilleriyle doldururken. Clara'ya göre korkunun çok özel bir kokusu vardı, o odanın ve içinde bekleyen herkesin kokusu kadar tanıdık geliyordu – örneğin annesinin (tabaktan bir balina alıp, azı dişlerinin arasında kırarken hatırladı), ayaklarının aşırı terlemesini önlemek için kullandığı terlemeyi önleyici maddenin kokusunu almıştı ("Kokusunu seviyorum," derdi Elena, ayaklar için ter önleyici spreyi sanki parfümmüş gibi boynuna püskürterek). Korku bir beden gibi kokardı: Ayyıldızlı pijamaları ıslatan sıcak idrar gibi. Clara, o bekleme alanında –kısmen şapel, kısmen hayvanat bahçesini andıran– onu çevreleyen yetişkinlerden hiçbirinin çocuk pijaması giymediklerini ve kendilerini ıslatmadıklarını biliyordu, ama bir zamanlar yapmışlardı ve bilseler de bilmeseler de tekrar yapabilirlerdi; çünkü bir buzağı-kız olarak –ve annesinin inatçı bir karbon kopyası– zamanında öğrendiği bir şey varsa, o da her yaşta korkudan altınızı ıslatabileceğinizdi. Elena Valverde hastane yatağında acı içinde yatarken, o da üç ay, iki gün ve on bir saat önce, kaplan desenli koltuğa bağlanmıştı. Belki de diye düşündü –aydınlık ve iç mekân bitkileriyle süslenmiş yere bakarken– eski meslektaşları M&M'lerle olanların keyfi olduğunu kabul etmekten korkuyorlardı –insanları gerçekten korkutan herhangi bir şey gibi– ve baş dönmesini önlemeye çalıştı – olayın suçunun bir kısmının onda, yani kaçırılanda, ama hepsinden öte üçgendeki tek yetişkinin üzerinde olduğu sonucuna varmayı

tercih etmişlerdi, kendini ıslatmaması gereken ve buna rağmen kendi zihinlerindeki ayyıldızlı pijamaları ıslatmakla tehdit eden kişi, ve en azından bu şekilde bilinmeyene galip gelmek için bir kesinlik, makul bir açıklama bulmuş olurlardı. Clara, o noktada, eski arkadaşlarının, yetişkinlerin her zaman yaptığı gibi, kendilerini bilinmeyene karşı duydukları korkudan koruduklarına inanıyordu; kaplan desenli koltuğa bağlı olarak geçirdiği on üç saat elli yedi dakika boyunca neler olduğuna dair ayrıntılar üzerinde durmamaya çalıştığında –çünkü bu açık yargı, o sağduyu hayaleti, belki de şiddetin yalnızca şiddetten başka bir nedeni olmadığını kabul etmekten onları korumuş olabilirdi, bu mantıklıydı ve bu nedenle – bir kaplumbağa kabuğunu çiğnediği o an ve M&M'leri düşünmenin karnını gıdıklatan heyecanı için açıklamalar icat etme alıştırmasını yaptığı anlar da dahil– haftada birkaç kez onları affederdi. Rahatsız edici durumların aşırı ve istemsiz analizi –kaygı bozukluğunun yadsınamaz semptomlarını güçlendirmenin ötesinde– yakın çevresinde olup biten her şeyin farkında olmasına yardımcı oldu ve –yanlış ama gerekli bir kontrol– bir yanılsama yarattı. Muazzam bir kapasitesi vardı, olası tepkiler üzerine kafa yormak ve geniş vuruşlarla insanların kendisi ve diğerleri hakkında nasıl hissettiğini ve düşündüğünü çıkarsamak için, annesi küçükken böyle derdi. Clara'nın, öğretmenlerinin onun yazma, çizme, koşma, heceleme, çiğneme ve hapşırma şekli hakkında ne düşündüklerini söylediğini ilk kez duyan annesi ona, "Çok fazla hayal kuran kızların kafası hastalanır," demişti. Sağlıksız bir alışkanlıktı ve aynı zamanda sinirlerini yatıştırmaya yarayan bir yetenekti ama –utanmamasına rağmen– bunu iş görüşmesi sırasında saklamaya karar vermişti, çünkü Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün müdürü, kendisini bir kişi veya bir lise öğretmeni olarak tanımlamayan bir olaydan sonra eski arkadaşlarının duygu ve düşüncelerini yorumlama biçimini beğenmeyebilir veya aşırı olarak yorumlayabilirdi.

"Beynin bir hamamböceği yuvası," demişti annesi ona, rr'lerini telaffuz etme ve teneffüs sırasında ellerini takıntılı bir şekilde yıkama şekli hakkında öğretmenlerinin ne düşündüğünü ona anlatırken.

Clara'nın en büyük sorunu, hamamböceği gibi kafasının içine yumurtlayan istenmeyen düşüncelerdi. Ama aslanlar, martılar çıtırdarken –ve sol elinin başparmağı ile işaretparmağı arasındaki hassas deriden gizlice bir damla kan emerken– görünmez bir tarantula gibi topuklarına tırmanan kaygı, yalnızca görüşme sırasında söyleyebileceklerinin kaçınılmaz zihinsel provasının sonucu değildi, aynı zamanda daha önce hiç özel okulda bulunmamış olmaktan, en pahalı –ve dolayısıyla ayrıcalıklı– az gelişmiş, ancak ruhen aristokratik bir şehirde bulunmaktan kaynaklanıyordu. Hayatı boyunca devlet okulunda çalışmış annesi, onu şehirde satranç kulübü, jimnastik odası olan tek okulda porselen fincandan su içerken görse "tükendiğini" söylerdi. Resepsiyonun durumu da ıstırabını artırdı, çünkü onu zaten evde –yalnız ve aynanın önünde– etraflıca incelediği ama şimdi –manzaradaki yeni unsurlarla birlikte– çok daha yoğun hâle gelen bir durumu prova etmeye zorluyordu. Örneğin, –dirseklerini ovuşturarak devam etti– o okuldaki kızların velileri, önceki maaşını iki katına çıkaran ve mobilya, altyapı, muhteşem üniformalar ve küçük güvenlik kameralarının, yazı kalitesinde olmasa da –beklerken, duvarlara asılan ve resepsiyonun ortasındaki masanın üzerinde duran broşürlerde, afişlerde ve metinlerde sekiz hata tespit etmişti– diğer her düşünülmüş detay için aylık bir okul ücreti ödüyorlardı (kaygısında [o anda düşündü] önemli bir imla bileşeni vardı). Acımasız ortaokul öğretmeni Elena Valverde, broşürlerinde kendilerini "en son teknolojiye sahip bir merkez" olarak tanımlayan, amaçları "genç kadınları çevrelerinin siyasi, ekonomik ve sosyal taleplerine cevap vermeleri için güçlendirmek" olan Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-For-Girls*'ün sonsuz ge-

reçlerine yanıt olarak ellerini havaya kaldırırdı. Ama o annesi değildi –olmayı çok istese de– ve iç mekân bitkilerinin çiçeksi parfümünde, yüksek topukluların sesinde, düşük desibeldeki seslerde, sakinlikte ve mangrovlarla çevrili olduğunu unutturan serin havanın tazeliğinde baştan çıkarıcı bir şey vardı.

İşte, diye düşündü, *burada terlemeyeceğim*, ve ağzı kapalı esneyen bir annenin kılcal damar ormanına giren bir sivrisineği izlerken burnunu buruşturdu.

Clara, görüşme sırasında dine atıfta bulunmamaya ve bunun yerine beşeri bilimler krizi gibi kendilerini ilgilendiren konulardan bahsetmeye karar vermişti –ve müdürün odasının kısmen açık olan kapısının ötesinde yükselen Josemaría Escrivá de Balaguer'in yeni bir portresinin asılı olduğunu gördüğünde bunu yeniden doğruladı– çünkü (aklını meşgul eden annesine göre) lise müdürlerinin tercih ettiği bir konuydu. Bu nedenle, aynanın önünde titizlikle prova ettiği ve yeniden icat ettiği planlarda, Clara ortaöğretimde beşeri bilimlerin geleceğine ilgi gösterirken, Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün müdürü devasa yüzükleriyle vernikli ahşap masaya vururken –özellikle de önemli olan alanlarda– müdüre (kendi görüşüne göre) kişiliği hakkında çok şey söylemesine ve yaratıcı çizgisini vurgulamasına rağmen (kendi görüşüne göre) her şeyi söylemeyecekti –örneğin, volkanlarla ilgili şiirlerin çevirilerinden– (arzu edilen dil ve edebiyat öğretmeni pozisyonunu elde etmesine yardımcı olmayacak bir alışkanlıktı bu, modern pedagojinin geleneksel bilgeliğine göre iyi bir öğretmen olmanın adımlarından biriydi). Annesi bir gece, omurlarının röntgenine sanki duvarda taşlaşmış bir manzaraymış gibi bakarak, "Omurgam bir buz volkanının bacasına benziyor," demişti. Clara, lise müdürlerinin –Rimbaud'yu sevmedikleri düşünülürse– volkanlardan ya da edebiyattan hoşlanacaklarını düşünmüyordu – aynanın karşısında uyguladığı ve yeniden icat ettiği titizlikle tasarlanmış planına göre, öğrenme sonuçları ve pedagojik metodolojiler hakkında iki

dakika (en fazla üç) dakika konuşacaktı, müdür bunları sormasa bile bunu yapacaktı, çünkü ona göre (ve zihninde yaşayan annesinin görüşüne göre), bu onu tüm rakiplerinden daha işe alınabilir kılacaktı. Ayrıca, diğer övgülerin yanı sıra, lise rektörlüğünü ülkedeki en güçlü eğitim siciliyle dolduran unvanlar, madalyalar, sertifikalar ve diplomalar tarafından dikkatinin çok fazla dağılmaması için uğraşacaktı. Annesi hayatta olsaydı, "Bunlar öğretimin kraliyet unvanları: Batı epistemesinin kast sistemi," derdi. Çünkü çok çabuk öğrendiği üzere eğitim, bir statü meselesiydi, her ne kadar hiç kimse bunu yüksek sesle söylemekten hoşlanmasa da, Clara bile –öğretmenlerin, değiştirilemeyecek şeylere karşı direniş tavrından tiksindiğini hissetmişti (örneğin, [isteseler de istemeseler de] seçkinlerin bir parçası oldukları gerçeği)– Opus Dei okullarında bu statü, bir otorite ve düzen temeli üzerine inşa edilmiştir –Clara'nın dinsel değil de psikolojik bir yakınlıktan ötürü rahatlayarak bağlı kaldığı bir fikirdi (sabit bir sisteme yanıt veren düzenli bir yaşam, zihnindeki hamamböceklerini sakinleştiren tek şeydi)– ama Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'te dil ve edebiyat öğretmeni olarak işe alınmak istiyorsa, bu kelimeleri ağzından çıkarmaktan kaçınması gerektiğini biliyordu. Yorumlarını –ya da aşırı yorumlarını– kendine saklamayı ve anksiyete bozukluğunun bazen ortaya çıkan asi semptomlarını kontrol etmeyi başarırsa, iş teklifi alması çok muhtemeldi; sonuçta –bir annenin müdüriyetten çıkışını izleyerek kendini ikna etmeye başladı– gençti ve koşullara uyuyordu, deneyimi ve M&M'lerle olan olaya kadar birlikte çalıştığı lise müdürünün yazdığı bir tavsiye mektubu vardı. Yeni ve bilinmeyen bir ortama uyum sağlamanın zorluklarıyla ilgili endişelerinin mantıksız olduğunu düşündü: En fazla yirmi öğrencili büyük sınıflarda yaptığı iş, kırk tane terli ve aşırı heyecanlı küçük sınıflarda yaptığıyla aynı olacaktı, ancak –şehirde özel bir şapeli olan tek lisenin broşürlerine göre, "kilisenin öğretilerini geliştirerek yetenekli ve duygusal açıdan olgun kadınlar eğitmeyi

arzuluyorlardı"– bu onun için alakasız bir amaçtı, öğrencilerinin öğrenmek için daha rahat ve elverişli koşullarda, daha az görkemli özlemleri olacaktı. Bu nedenle –on iki iç mekân bitkisini, sekiz çift topuklu ayakkabıyı ve tatlı kurabiye şeklindeki on beş hayvan türünü sayarken– ne bekleme alanını ne de lisede beşten fazla ulusal gençlik münazara madalyası olan müdürün ofisini –ne de annesinin suya batan iki denizanası gibi ölü gözlerinin hatırası– aynanın karşısında defalarca çalıştığı replikleri unutturabilirdi: Müdüre, "Burada çalışmak istiyorum, çünkü bir öğretmenin olağanüstü bir iş çıkarması için ihtiyaç duyduğu her şeyle donatılmış birkaç yerden biri," diyecekti. Ve pencerelerden giren ışık, mekâna tuhaf, gerçekdışı bir hava verse de –kısmen çay salonu, kısmen seyahat acentesi– ve bu onu huzursuz edip büyük bir kaçma arzusu uyandırsa da kaçmayacaktı; eksik aksan işaretleri veya tekrarlar, kötü yerleştirilmiş virgüller veya büyük harflerin yanlış kullanımı hakkında veya annesinin geceleri nefes aldıkları için iç mekân bitkilerinden ne kadar nefret ettiği hakkında (tıpkı televizyondaki soyguncular veya katiller gibi) tek kelime etmeyecekti. Diline hâkim olacaktı: Daha önce, annesinin ağzına –izinsiz– girerek bir öpücük almaya çalıştığında, alnına aldığı bir yumruk darbesiyle reddedildiğinde olduğu gibi, en vahşi kasını bastıracaktı. Bacaklarını sabit, dizlerini bir arada, omuzları gevşek tutacaktı ve –sekreter-hizmetçi telefonu kapatıp, ona dudaklarını sımsıkı kapatarak bir gülümseme gönderdiğinde buna karar verdi– bu mesleğe çağrılan bir öğretmenin her türlü duruma uyum sağladığını söyleyecekti, annesinin kadavrasından bir buket çiçek gibi kopardığı kirpiklerin tadını ya da o anda ayağa kalkıp popo yanaklarının arasından pantolonunun kumaşını çeken baba ya da klimanın esintisiyle neredeyse belli belirsiz titreyen iç mekân bitkilerinin solgun yeşili ya da şimdi ona doğru yürüyen sekreter-hizmetçinin eteğindeki dayanılmaz çamaşır suyu lekesini düşünmeden yapacaktı bunu.

Sisli bir pencerenin yanındaki bir duyuruda, "Evrak işlerin-

de dikkatli olalım," yazısını okudu; su soğutucunun yanında, "Tanrı FELSEFEDİR," yazısını okudu. Fakir öğrencilerine – ya da evrak işlerinde titiz olmanın ötesinde, dil konusunda da titiz olanların sözleriyle söyleyecek olursa "alçakgönüllü öğrencilerine"– yüzlerce kez, "Bir kelimenin tamamının büyük harfle yazılmış olması, kesme işareti kurallarından muaf olduğu anlamına gelmez," diye açıklamıştı. Onu işe alırlarsa, zengin öğrencileri olacaktı ve onlara da aynı şeyi açıklayacaktı, çünkü öğretebileceğini hissettiği tek şey buydu: Aksan işaretleri, kesme işaretleri, noktalar ve virgüllerin ne zaman ve nereye yerleştirileceği; şiirin nasıl okunacağı; bir metnin nasıl analiz edileceği; farklı yazı türlerinin nasıl yazıldığı; Romantizm, edebi türler, Shakespeare, bilimkurgu, Cervantes... Annesini yamyamlaştırarak, uyulması gereken kuralların, en azından dilin ve sınıfının kurallarının var olduğunu açıklayacaktı çünkü eğitim –bunu erken yaşta öğrenmişti– bir biçim meselesiydi.

Sekreter-hizmetçi oturduğu yerden iki adım ötede dişlerini gösterdi.

Tüm iç mekân bitkileri plastikten yapılmıştı.

IV

A: Size hayali arkadaşımı öldürdüğüm günün hikâyesini anlatmak istiyorum.

F: Bu benim hikâyem.

A: Adı Martín'di, tıpkı ölen kardeşim gibi.

F: Martín benim ölü kardeşim.

A: Sahile gitmiştik ama hava güneşli değildi.

F: Güneşliydi. Otelin havuzundaydık ve gerçekten çok sıcaktı.

A: Dalgaların yanına bizimkine benzeyen kumdan bir ev yapmaya başladık.

F: Psikanalistim, hayali arkadaşımın adının Martín olmasının normal olduğunu söylüyor.

A: Gökyüzünü görmek imkânsızdı ve Martín'in yüzü griye döndü.

F: Martín çirkin bir çocuktu.

A: Martín gerçekten çirkin bir çocuktu.

F: Psikanalistim, hayali arkadaşımın adının Martín olmasının normal olduğunu söylüyor.

A: Ona ne olduğunu sordum ama cevap veremedi çünkü hayali varlıklar konuşmaz.

F: Bana öldüğünü söyledi.

A: O kadar griydi ki ölü görünüyordu.

F: Psikanalistim, hayali arkadaşımın adının Martín olmasının normal olduğunu söylüyor.

A: O zaman onun ölmesini dilediğimi anladım.

F: İşte o zaman ona ölü olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istediğimi fark ettim.

A: Saçından tutup dalgalara doğru sürükledim.

F: Ve kendi kendime dedim ki: "Kendime bir ceset vereceğim."

A: Ona dedim ki: "Sana bir ceset vereceğim," ve kafasını akıntıya daldırdım.

F: Kafası bir mango kadar küçüktü ve şerbeti dışarı taşsın diye onu havuzun kenarına çarptım.

A: Hareket etmeyi kesmediği için boynunu suyun altında tuttum.

F: Psikanalistim normal olduğunu söylüyor.

A: Başparmak tırnağımı onun yumuşacık boğazına sapladım. Nefis boğazına.

F: Psikanalistim bunun çok normal olduğunu söylüyor.

V

Fernanda, boynu tutulmuş ve tükürüğü masanın üzerinde tuzlu bir su birikintisine dönüşmüş hâlde uyandı. Ertesi gün olmuş muydu, hâlâ bugün müydü, gelecekteki-şimdi miydi? Neden
46 hâlâ oradaydı? Neden hâlâ kimse onu kurtarmamıştı? Sakin Uyuyan Güzel rolünü saatlerce oynadıktan sonra uyuşmuş kasları ve eklemleri çatlamasın diye yavaş hareket etti, ama vücudu herhangi bir hastalıktan çok daha kötü bir titreme ve umutsuzlukla doluydu. Yıllar önce ağzını yaralarla dolduran stomatitten daha kötüydü. Stomatitin neden olduğu ateşten ve Charo'nun onun için hazırladığı şeyleri yemeye çalıştığında ağzının kenarlarından akan kandan daha kötüydü. Ailesi o zamanlar çok endişeliydi – şimdi endişeden ölüyor olmalılardı. Kendinden tiksindi: Gözlerini her kapattığında ağzından tükürük dökülüyor gibiydi, salyası yumurta ve tonbalığı kokuyordu – kaçırılmadan önce kafeteryada yediği son şey buydu. En son bir şey yiyip içtiğinden beri kaç saat geçmişti? *Çok*, diye kendi kendine cevap verdi ve annesi yan odada ağlarken, koridor kuşunu kovalayan çakal gibi açlıktan ölüyordu – annesi şimdi ağlıyor olmalıydı. Acıyla doğruldu ve omurgasını sandalyenin arkasına yapıştırdı. İşemesi, dişlerini fırçalaması, saçını yıkaması gerekiyordu. Bu

koşullar altında görünüşte alakasız olan kişisel hijyenin, hâlâ eskisi gibi aynı önceliğe sahip olması saçma görünüyordu. Diş macunuyla dişetlerini ovmak, kötü nefesini lavaboya tükürmek, su ve boruların *Rosemary'nin Bebeği*'ndeki Mia Farrow'unkine benzeyen saçındaki yağı almasına izin vermek; dinbilgisi öğretmeni Alan Bey'in dediği gibi, ruhunun hapishanesini temizlemek için her şeyi verirdi. Yabani tavşan beyni dışında herhangi bir şey. Özgürlüğü evet, ama beyni olmaz. Beyni ile başka özgürlükler elde edebilir ve hatta kayıpları telafi edebilirdi. Bu yüzden Alan Bey aptaldı, diğer insanlardan tek farkı dev bir kıça sahip olmasıydı: Çünkü o akıldan değil, ruhtan bahsetmişti ve Descartes gibi keskinliği olmadan insanın Tanrı tarafından işletilen iki maddeden oluştuğuna inanıyordu. "Beden, ruhun hapishanesidir," derdi. "Ruh, bedenin hapishanesidir," demişti bir keresinde, onun kirpibalığı gibi şişmesini izlemek için. "Kabil de kardeşi kadar sıkı çalıştıysa, Tanrı neden Habil'in adağını tercih etti? Böyle bir adaletsizliğin anlamı nedir?" "Tanrı tehditlerini geri alır; o kararsızdır. Yunus Peygamber bunu bildiği için bu Ninova'ya gitmek istememiş." "Tanrı, insan olmanın, bizim gibi acı çekmenin ve bizi bağışlamanın ne demek olduğunu Mesih sayesinde öğrendiyse, o zaman her şeyi başından beri bildiği doğru değildir. Tanrı bir noktada cahildi." Zihin bedenseldir ve beden zihinseldir; bu yüzden ruhunu bile temizlemesi, felaket hissini üzerinden atması, tekrar hafif hissetmesi gerekiyordu. Alan Bey'in, yani Kozmik Göt'ün söylediklerine arkadaşlarıyla birlikte tekrar gülmek için bilinci dışında her şeyini verirdi: Beline kadar çıkan pantolonunu, oduncu gömleklerini, dama tahtası şeklindeki çoraplarını. Hatta Hume'un *Doğal Din Tarihi* adlı kitabının bölümlerini bile okumuştu, böylece sınıfta onunla çelişebilir ve onun alev alıp bir orman yangını gibi kızarmasını izleyebilirdi. "Hume, ahlakı tesis etmek için dine değil, topluma ve kendimize dönmemiz gerektiğini söylüyor, çünkü aksi takdirde ahlak, akla değil, dogma ve batıl inançla-

ra dayanır." "Tanrı, Adem ve Havva'nın iyi ile kötü arasındaki farkı bilmesini istemez; cehaletin ötesine geçmelerini istemez." "Tanrı'nın bir maço olduğunu düşünmüyor musunuz?" Zihnini temizlemek için vücudunu temizlemek istedi, ama kaçırılmıştı ve Tanrı bilgisi, ondan bir metre uzakta nefes alan o tabancadan daha tehlikeliydi. *Eminim Kozmik Göt hiç gerçek bir silah görmemiştir,* diye düşündü tuhaf bir memnuniyetle. *Eğer burada olsaydı, altına sıçardı.*

Işık kulübenin içini doldurdu: İki dolap, bir masa, bir tabanca, iki sandalye, bir ocak ve taş bir tezgâh vardı. Yarı boş alanı aydınlatan şeffaf beyazlıkta uğursuz bir şey vardı; bir balinanın içi gibi geniş ve derin olduğunu şimdi görebiliyordu. Clara Hanım, onlara *Moby Dick*'in "Balinanın Beyazlığı" bölümünü okutmuştu ve içeriğini çok az hatırlıyor olsa da, anlamını net bir şekilde anlamıştı: Beyazlıkta isimlendirilemeyen ve rahatsız edici bir şey vardı, ne de olsa Annelise'in beyaz çağ ve Beyaz Tanrı hakkındaki hikâyesine ilham veren şey buydu. Fernanda, elbette, bunu doğru olarak kabul etmişti; bu yüzden nesnelerin rengini bozan o köpüklü sabah ışığı ona işkence ediyor, sandalyesine geri tepmesine neden oluyordu. Dışarıda gagalardan ve antenlerden gelen şarkılar çoğaldı, içeride ise ince bir balık zarının her şeyi kapladığı ve hiçbir şeyin hareket etmediği görülüyordu. Oda, ölümü düşünmesine neden olduğu için hemen nefret ettiği bir natürmort manzarasıydı. *Beni yakında kesinlikle bulacaklar,* dedi kendi kendine, dolu mesanesinin bir belirtisi olarak topuklarını ritmik bir şekilde yere vurarak. Filmlerde kimse sebepsiz yere ölmezdi: Her şey bir şekilde bir entrikanın gelişimine hizmet edecek şekilde düzenlenirdi. Bu yüzden ölümü hiçbir zaman bu kadar ciddi düşünmemişti, nefesi ufak Keira Knightley göğsünde sıkışıyordu. Psikanalisti ona, "Bir noktada hepimiz birini öldürmeyi ya da ölmeyi hayal ederiz," demişti. "Ben değil," demişti ama yalan söylüyordu. Anne babasının odası, evde zar

zor hatırladığı ve sadece bir yıl yaşamış olan küçük kardeşi Martín'in fotoğraflarının bulunduğu tek yerdi. Psikanalistine, "Bir yıl hayatta olmak çok saçma," demişti. "Hiç doğmamak daha iyidir." Dudakları kuruydu ve onları zevkle çiğnemeye başladı. "Bu tür düşüncelere sahip olduğunda nasıl hissediyorsun?" "Normal, *why?* Özellikle hissetmem gereken bir şey mi var?" Metalik bir tat kendine zarar verdiğini hatırlattı ve ağzının içinde küfretti. "Hayır, Fernanda. Önemli olan Martín'e olanların senin hatan olmadığını bilmen." Onu dinlemişti ve yalanına karşı garip bir rahatsızlık hissetmişti çünkü bu onun suçuydu, her ne kadar anne babası el ele tutuşarak, ona şefkatle bakarak farklı bir şekilde açıklamış olsalar da, daha sonra bir kız gibi oturan ve pantolonunu pantolon askılarıyla tutturan bir insan davranışları uzmanından haftalık randevular almışlardı. Martín'le olanlar yaşandığında beş yaşındaydı. Hatırlayabilmesi gerekirdi ve yine de anıları sadece şunlardan ibaretti: Beyaz derinlikler, sütbeyazı derinlikler.

Neden *şu an* Martín'i düşünüyorum? Morumsu bileklerine bakarken bunu merak etti. *Ölmeyeceğim, bunu düşünmemeliyim bile.* Kararını verdi. Kendini sakinleştirmek amacıyla derin bir nefes aldı ama sadece soğuk havanın neden olduğu sümükleri içine çekmeyi başardı. İçini çekti. Bir masaya kelepçeli uyumak böyle hissettiriyordu: Sanki kemikleriniz ve etiniz, birbirlerinin ağzına ulaşmak için açık çenelerle savaşan iki yaratıkmış gibi. Bir gün önce hayal ettiği zarafet, Clara Hanım onunla konuşmak yerine –ki yapacağını söylediği şey buydu– onu yere vidalanmış bir masaya kelepçeleyip dönermerdivenlerden yukarı çıktığı zaman kaybolmuştu. *O koca bok çuvalı, başını yastığa huzurla koyarak uyuyor mu?* Pencerelerden yeşilliği ve daha uzaktaki volkanı gördü – şimdi bunun bir dağ olmadığından ve kendisinin de Twiggy olmadığından emindi, onun yerine bir B sınıfı korku filminde başrol oynayan Mia Farrow gibi hissediyordu. Kulübenin bir ormanda olması gerekiyordu, çünkü

kendilerini yerde sürükleyen ya da ağaçlarda kümelenen yaratıklar dışında bir otoyol sesi ya da başka bir şey seçemiyordu. Bu doğal sessizlik aynı zamanda beyazdı ve saçlarının diken diken olmasına neden oluyordu, çünkü dün saatlerce boşluğa bağırdıktan sonra, kaçırıldığı kulübenin herhangi bir kasabadan uzak olduğunu doğrulayabilmişti. Clara Hanım, *kenarın orospusu*, gecenin köründe saatlerce vahşice çığlıklar atmasını, boğazını sıkmasını ve dişleriyle ateş gibi görünen bir tabancayı kapmak için kendini masaya atmasını engellemeye bile tenezzül etmemişti. Sadece birkaç hayvan onun parçalanmış sesinin çığlıklarına ve ulumasına tepki vermişti ve hiçbir anlam ifade etmese de, onların da çaresiz olduklarına, kendi kaos dünyalarında bir gelecekten yoksun olduklarına inanıyordu ve en azından bu konuda yalnız değildi.

Deli sürtük, diye düşündü. *Aşağılık çatlak.* Neden o? Neden onu oraya götürmüştü? Ailesinden para istemek için mi? İntikam için mi yapmıştı? Polisin onu tutuklayacağını bilmiyor muydu? Yoksa bir bakanın, tanınmış bir avukatın ve kürtaj karşıtı aktivistin kızı Fernanda Montero Oliva'ya yaptıklarından sonra onu salacaklarını mı düşünüyordu? Yüzleri, kendisinin ve öğretmenininki, sosyal medyada, ulusal ve uluslararası TV'de, basılı ve *çevrimiçi* medyada olmalıydı... *Öğrencilerinden birini kaçırarak hayatını mahvetmeye karar verdiğinde bu çılgın kaltak ne düşünüyordu?* Soğuktan ve yoğun işeme ihtiyacından topuklarını yere vuruyordu. Bacaklarını esnetmeye, ayağa kalkmaya çalıştı ama dizleri, sanki dizkapakları yerlerinden çıkacakmış gibi titriyordu – vücudun kırılganlığı: Psikanalisti, "Gerçek aşağılanma sadece bedende mümkündür," demişti. Masaya karşı savaşmaya geri döndü, ama onu yerden kaldırmak imkânsızdı: Bacaklarının ahşaba vidalanmış koyu renkli ayaklıkları vardı. Denediği her harekette bilekleri kelepçelerin metaline sürtünüyor ve derisi yanıyor, kanayacakmış gibi oluyordu. Tamamen erişemeyeceği bir yerde olan tabanca, Dr. Aguilar, namıdiğer Rüya Yorumcusu,

namıdiğer Zihin Çözücü, namıdiğer Lacan'ın Seminer Z'siyle sık sık analiz ettiği kâbuslardaki annesinin parmağı gibi hedef gösteriyordu. Clara Hanım, onu korkutmak için bariz bir çaba göstererek o tabancayı orada bırakmıştı. *Ya da sadece benimle uğraşmak istiyor*, diye düşündü. Hiçbir şey göz ardı edilemezdi, ancak öğretmeninin niyetleri giderek daha karmaşık hikâyelerin nesnesi hâline gelmeden önce sakinleşmesi gerekiyordu.

Lanet olasıca kaltak.

Şişmiş mesanesi, keskin bir sancıyla ağrımaya başladı. Dikkatini dağıtması, başka bir şey düşünmesi gerekiyordu. Bunun yerine Annelise ile başlattığı ama bitirmediği *exploitation fiction* çizgi romanını düşünebilirdi. Rahibe Juana başlıklı bir projeydi: Hikâye, zombilerin, vampirlerin ve lezbiyenlerin yer aldığı ve şairin, kitabın kahramanı olarak öne çıktığı ve bir chac mool* ile atalardan kalma bir ritüel sayesinde bir zombi-Nahuatl virüsünün yayıldığı, lezbiyen *dominatriks* rahibelerin olduğu bir manastırda geçiyordu. Hikâye, Meksika Ulusal Özerk Üniversitesi'ndeki bir Arap araştırmacı tarafından gelecekte anlatılıyordu ve Meksika'nın Anka Kuşu'nun gerçek hayatını araştırırken, kör ve etimoloji âşığı bir hademe tarafından bozuk olarak işaretlenmiş bir pisuarda alef bulmasıyla başlıyordu. Bu alef sayesinde araştırmacı, vizyonu ile o zamana kadar toplanan çeşitli tarihi gerçekler arasında bağlantılar kurabiliyordu; bu onun da Rahibe Juana Inés de la Cruz'un gerçek tarihini anlatmasına izin veren bir vahiydi. Annelise ile birlikte, bir dil ve edebiyat dersi sırasında bu çizgi roman fikrini bulmuşlardı. Çizgi romanlarında, ikinci bölümde fiziksel olarak Clara Hanım'a benzeyen vampirler vardı ve Quiteña rahibesi ve *Alçakgönüllülüğün Kabuklarında Gizlenen Mistik İnci*'nin yazarı Rahibe Gertrudis de San Ildefonso'nun karakterlerine dayanıyorlardı. Alan Bey, Ekvador'un yazar-rahibeleri üzerine konuştuğu bir derste bunu

* Kolomb öncesi sanatında taş heykellere verilen isimdir. –*çn*

tahtaya not ettiğinde heyecanlanmışlardı. Annelise ile birlikte, projenin onları ünlü yapacağını ummuşlardı. Ne de olsa tanınma, ebeveynlerinin parasının satın alamayacağı tek şeydi.

Bunu para için yapıyor, diye düşündü. *Bana bir şey olmayacak.* Kelepçelerinin sesi ona annesinin bileziklerinin şıngırtısını hatırlattı. *Ailem ne isterse ödeyecek. Kötü bir şey olmayacak.*

Çizgi romanı, karakterleri ve Annelise'in çıllerini hatırlayınca zihni sakinleşti ama sonra kapı bir gümbürtüyle açıldı ve rüzgâr birkaç saniyeliğine omurlarını titretti. Yukarıda uyuduğunu sandığı Clara Hanım, mutfak tezgâhına gitti ve büyük gri bir tavşanı –belki de bir yabani tavşandı– taşın üzerine fırlattı. Kanla dolu şişkin gözleri, Fernanda'nın bakışlarını kaçırmasına neden oldu: Pencereye doğru, volkana doğru baktı. Ya para istemiyorsa, diye merak etti, yine temkinli davrandı. Etrafındaki her şey bitki ve ter gibi kokmaya başlamıştı, ama çenesini ışığa doğru kaldırarak sessizliğini korudu. Pencere camlarının
52 arkasında sis vardı: Tükürük gibi beyaz, kıvrılmış bir kalınlık. Berraklık: Lütfun giysisi. Dudaklarına kontrol edilemeyen bir sümük damlası süzüldüğünde başka tür bir tedirginlik hissetti. Temizlikten arınmış vücudunun tezgâhtaki tavşanla şaşırtıcı bir benzerlik taşıdığını düşündü.

Doğal bir bilmece.

Bir pençe manzarası.

Öğretmenine neden Annelise, Fiorella, Natalia, Ximena, Analía veya başka biri değil de kendisini kaçırdığını sormak istiyordu, ama garip bir şey onu durdurdu, korku gibi bir şey, ama aynı zamanda nedenini er ya da geç öğreneceğinin getirdiği kesinlik gibi bir şey ve bu ânı aceleye getirmenin pek anlamı yoktu. Bu arada, gözlerini dışarıdan ayırmaya cesaret edemeden, tavşanın derisinin yüzülme sesini dinledi. Öfkesinin yerini bağırsaklarını buruşturan o iç titremeye bıraktığı ânı tam olarak belirleyemiyordu. Belki tabanca, belki ölü hayvan, belki de sessizlikti: Belirsizliğin metaforları, Polanski'nin bir filminden esrarengiz sahneler.

Ağzını, bluzunun omzuna sildi:

"Tuvalete gitmem lazım."

Clara Hanım yaptığı şeye ara verdi ve Fernanda kulübenin yanında ciyaklamalar duydu, ama hiçbir hareket olmadı, mesafeyi kısaltma ve ona bir kova vermek veya herhangi bir şekilde ihtiyacını gidermek için en azından bir anlığına serbest bırakma girişimi olmadı. Şimdi bakışları merdivenlere dikilmişti, ama herhangi bir derste olduğu gibi, onlara Ekvador, Latin Amerika ya da evrensel edebiyat anlatırken, elinde ders kitabıyla zıplarken ya da tahtaya anlaşılmaz şeyler karalarken olduğu gibi, öğretmeninin onu izlediğini hayal edebiliyordu.

Aniden keskinleşen bir bıçak sesi, bıçağın ete çarpması ona bu sefer, "Tuvalete git ama hemen geri gel," cümlesini duymayacağını belli etti. Clara Hanım, tek kelime etmemiş gibi, ona görünmez bir bilgi parçası bırakarak faaliyetine devam etti: Ne söylediğinin, ne istediğinin artık önemi yoktu ve onu kaçıran kişi oturmaya, ona bakmaya ve onunla konuşmaya karar verene kadar olmayacaktı da. Ancak o zaman konuşma armağanı –o çok yumuşak, dikenleri simsiyah olan kirpi– ona geri verilecekti; ancak o zaman öğretmeninin gecetaşı gibi yüzünün arkasında gizlenen niyetini görebilecekti.

Uyluklarını sıktı ve vajinal kaslarını gerdi. *Rahibe Juana: Zombiler, Vampirler ve Lezbiyenler*'de, Rahibe Gertrudis manastırdaki rahibeleri baştan çıkarır ve onları dominatriks vampirlere dönüştürür ve bunu kulaklarına Nahuatl dilinde şiirler fısıldayarak yapar. Sekizinci bölümde, tıpkı *Vampir Günlükleri*'ndeki Nina Dobrev gibi, bir rahibe kalbine kazığı saplandığında ölür. Bir öğleden sonra hafıza hakkında konuştuklarında psikanalisti ona, "Lacan, gerçek her zaman kurgu olarak yapılandırılır derken haklıydı," demişti. Dağınık ve ter içinde kalmış, kan fışkırtan bir hayvanı dikkatle kesmekte olan Clara Hanım'a baktı. *Biri o kaltağa terapiye ihtiyacı olduğunu söylemeli.*

VI

Sandalyelerini sürüklediler. Ángela Hanım, diğer adıyla Baldomera, onları kaldırmalarını istedi, ama onlar sandalyelerini onun altınrengi Angelus Novus sesi yankılanırken çekmeyi tercih et-

tiler: Geçmişi dikte eden Tarihin Uyuyan Meleği'nin sesi, yirmi üç etekli, beş diş telli gülümsemeli, üç Tory Burch saatli, yirmi bir iPhone'lu, üç iPad'li ve bir tespih tarafından, kaçınılmaz olarak bugün –sandalyeler gibi– itilip kakılmıştı. Yer karolarında yankılanan metal sesi, kendisini ileriye ittirmek için atlayan Ivanna Romero'yu, diğer adıyla Avrasya Çulluğu'nu uyandırdı. Fernanda sandalyesini Annelise Van Isschot'a, diğer adıyla Çilli'ye doğru itti. Şehirde çarpışan arabalar görmeyeli uzun zaman olmuştu. *Önemli olan her şeye çarpmak çok eğlenceli,* diye düşündü, azıdişlerinin sallandığı çocukluğu hatırlayarak. Fiorella ve Natalia Barcos sınıfın arkasında, *best-friends-4ever*-asla-değişme-bebek'leri olan Ximena Sandoval ve Analía Raad'ın arkasında durdular ve sivri dişleriyle sırıtarak atkuyruklarını çektiler. Ximena ve Analía arkalarını döndüler: Dillerini klitoris gibi yaptıkları çenelerine soktular. Baldomera bu sefer daha vurgulu bir şekilde tekrar sandalyeleri taşımalarını istedi, ama kimse onu dinlemedi. Sonra Muhammed Ali gibi yumruğunu ma-

saya vurdu, yerde gıcırdayan metal sesi sustu ve yerini sadece sandalyelerin yere vuran sesi aldı. Bir anlık kıkırdamalar ve karşılıklı bakışlar, Baldomera'nın oditoryum düzenindeki sıraları amfi tiyatro şekline soktuğuna pişman olmasına neden oldu: Kızları eşiti olarak konumlandıracak güzel, pedagojik bir yarım daireydi bu. Eşitlik. Demokrasi. Denklik. *Aşağılık, sümüklü kızlar.* Arzuya aç fareler nasıl olur da ona benzerler? Lucia Otero bluzunun üst düğmelerini çözdü. María Aguayo, bir terzi tarafından ölçüye göre yapılan eteğini düzelterek Nicki-Minaj-ganimetini vurguladı. Renata Medina ellerini şemsiye gibi açarak onun kalçasını sıktı. Kahkahalar yükseldi. Erkek sınıf arkadaşları yoktu, ama en popüler olanları üniversite partilerine davet edilirlerdi. Fernanda ve Annelise davet edilirlerdi. Bazen giderlerdi; bazen Barcos kardeşler Ximena ve Analía'yı da yanlarında götürürlerdi. Onlar sınıfın en mükemmel grubuydu. Düşündükleri buydu: *Sınıfımızdaki en mükemmel grup biziz.* Sandalyelerini arkaya dizdiler. Baldomera Hanım onlara şüpheci bir bakış attı, sanki bir çamur birikintisine atlayıp etraflarındaki herkesin üzerine sıçratmak üzere olan kurbağalarmış gibi. Valeria Méndez kalem kutusundan Hello Kitty'li bir tırnak törpüsü çıkardı. Avrasya Çulluğu, kalemini üzerinde Bolívar'ın yüzünün olduğu bir kalemtıraşla keskinleştirdi. Raquel Castro onu küçümseyerek izledi ve ardından Blanca Mackenzie ile birlikte, onun burnuyla dalga geçti. *Pinokyo. Gaga burunlu.* Sandalyelerin oluşturduğu şekil düzensiz bir beşgen gibi görünüyordu. Angelus Novus Hanım, kitabın elli altıncı sayfasını açtı: "Bugün Ekvador'da köleliğin kaldırılması hakkında konuşacağız," dedi. Fernanda, Annelise'in dirseğini okşadı ve Annelise gözleri kapalı bir şekilde onu öptü. Analía ve Ximena gülümsediler ve defterlerini açtılar. Barcos kardeşler esnediler. Avrasya Çulluğu, Tarihin Uyuyan Meleği'nin söylediği her şey kitapta olmasına rağmen not aldı. Yazılı olduğunu herkes biliyordu, ama bu sayede Raquel Castro ve Blanca Mackenzie'nin burnuyla dalga geçtiğini gör-

mek zorunda kalmayacaktı. Fernanda ağzına bir sakız attı. Sınıfta sakız çiğnemek yasaktı. Saçını maviye boyamak ya da dövme yaptırmak da yasaktı. Alan Bey her zaman, "Bedenleriniz Tanrı'yı onurlandırmak için tapınaklardır," derdi. Tarih dersinde pek çok şey hakkında konuşmuşlardı ama geçmişin neden önemli olduğundan hiç bahsetmemişlerdi. "Geçmiş neden önemlidir?" Fernanda sakızı damağına yapıştırdıktan sonra sordu. María Aguayo bacak bacak üstüne attı ve kanlı iç çamaşırını ortaya çıkardı. Barcos kardeşler dudaklarını büzdüler. Baldomera Hanım, "Çünkü iyi ve kötü kararlarımızdan ders almamız çok önemli ve ayrıca bugün kim olduğumuzu bu şekilde anlarız," dedi. Kırmızı keskin bir renktir. Fernanda geçmişin, yıkıntıların, bilmediği ve sevmediği kayıpların neden onu ilgilendirdiğini anlamıyordu. Analía, Ximena'ya, Ximena, Barcos kız kardeşlere ve Barcos kız kardeşler Annelise'e ve Annelise de Fernanda'ya bir kâğıt parçası uzatırken, öğretmen ırk ayrımı hakkında konuşuyordu. Tarihin Siyah Meleği Hanım ve tuvaletleri temizleyen kadınlar dışında okulda Yerli veya Siyah kimse yoktu. Fernanda defterine şunları yazdı: "Geçmiş neden önemlidir?" Clara Hanım, yani *Latin* Madam Bovary sınıfa geldi ve Baldomera Hanım'ın maceralarını beklemeye aldı. Barcos kardeşler onu izliyorlardı, iki çift kaş neredeyse birbirine değecekti. Son kâğıtlarında ikisine de beşlik vermişti. Bovary kırmızı kalemle, "Korkunç bir redaksiyon," yazmıştı. Ximena, "Sanki âdet kanıyla not alıyor," demişti. *Latin* Madam Bovary Hanım her zaman pantolon veya dizinin altına gelen etekler giyerdi. Clara Hanım, Angelus Novus Hanım'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde, Annelise, "O, anti-Kozmik Göt," dedi. "Sıkıntıyı böyle atlatıyorlar: Bir kulaktan diğerine fısıldayarak," dedi Fernanda'ya ve ikisi de omuz silkti. "Can sıkıntısı nedir?" *Latin* Madam Bovary Hanım'ın elleri titriyordu; Angelote Hanım kaşlarını çattı. "Dünya ve var olan diğer her şey hakkında bilgi." Fernanda, Annelise'in elini tuttu ve sakızı karlı avucunun ortası-

na tükürdü. "Bilge olmak istiyorum. Çoğu insan gibi cahil olmak istemiyorum," dedi Ximena. Annelise, bir Şirin'in beyni gibi mavi olan ıslak sakızı ağzına götürdü. Analía, "Eğitimsiz olsaydınız, beyni olmayan insanlar için işlerde çalışmak zorunda kalırdınız ve fakir olurdunuz," dedi. Barcos kardeşler ürperdiler. Yoksulluk çirkindi ve onlar güzelliği seviyorlardı. Ekran *dışı* ses, sanatı takdir eden bir belgeselde, "Estetiğin tarihi, sınıf mücadelesinin tarihidir," demişti. Fernanda, öğretmenlerin çok alçak sesle konuşmalarını izleyerek, dünyaya ve var olan diğer her şeye dair bilginin bir sınıfta değil, dışarıda, bahçelerde bulunabileceğini düşündü; ya da bir kibrit kadar hızlı yanan yoğunluk deneyiminde; ya da kalbinde, Johnny Depp'e benzeyen kolejli bir adam elini pantolonunun altına soktuğunda yükselen acımasız bir dumanın içinde. Yüce olan: Keşfedilmemiş olanın baş döndürücülüğü, arzusunu karanlığa fırlatan duyumlara doğru iten o his. "Birini öldürmek nasıl bir duygu?" diye sordu Annelise aniden. Üstesinden gelinemeyecek kadar çok soru: Ölmek nasıl bir his olacak? Başımıza geldiğinde çok acıtacak mı? Anne babamız ölünce ne yapacağız? Başkalarının hayatlarını mahvetmek nasıl bir şey? Peki ya kendimizin? Zevkli mi yoksa kahredici mi olacak? Önce dağlar mı kırılacak yoksa ruhumuz mu? Atlardan korkacak mıyız? *Evet, atlardan korkacağız*, diye düşündü Fernanda. *Latin* Madam Bovary'nin dersinde okudukları dizeler Roy Sigüenza'nın bir şiirindendi, "Ben gideceğim, ne fark eder ki / saltanat / kara atın olsa" – "O ibne şair," demişti Alan Bey şair için. "Burada at arzuyu simgeliyor: özgürlüğü, sefahat düşkünlüğünü," demişti öğretmenleri onlara, hayal güçlerini zorlayarak. Bir keresinde, Caravaggio'nun Medusa'sına benzeyen Lidia Hanım, onlara Fuseli'nin *Kâbus*'unu göstermişti. Bir yatakta baygınlık geçirmiş ya da uyumakta olan bir kadının, üzerinde oturan şeytan-gargoyle benzeri bir yaratığın ve kırmızı bir perdeden çıkan, hayaletimsi bir atın başının göründüğü bir tabloydu bu. Arzu, kâbus tarafından ele geçirilmek gibi bir şey miydi?

Avrasya Çulluğu, kalemlerini yere düşürdü ve Raquel Castro ile Blanca Mackenzie burunlarına dokunarak güldüler. *Burnu kanca. Sarkık çük burunlu.* "Clara Hanım'ın elleri her zaman titriyor, fark ettiniz mi?" dedi Fiorella. Baldomera Hanım, Bovary ile birlikte oradan ayrılmak için ayağa kalkarak, "Affedersiniz kızlar, hemen döneceğim," dedi. Annelise sandalyesinden fırladı ve kendini pencereye yapıştırdı. Fernanda onu takip etti ve ardından Barcos kardeşler, Analía, Ximena, Avrasya Çulluğu, yani tüm küçük kuşlar, zıplayan etekler ve gergin baldırlar, parmak uçlarında durup diğer kafaların üzerinden dışarı bakmaya başladılar. Okul bahçesinde, müdür on birinci sınıftaki bir kızla sert bir şekilde konuşuyordu. Baldomera Hanım, Bovary Hanım ve diğer üç öğretmen orada, sessizce ayakta duruyorlardı. "Sence ne yaptı?" diye sordu Ximena. Bir şey mi çaldı? Ev ödevinde kopya mı çekti? Birine mi vurdu? Öğretmenlere isimleriyle mi hitap etti? Sınıfta koku bombası mı patlattı? Olasılıklar sonsuzdu ama hepsi aynı şeyi haykırıyordu: Aşağılama. Analía, "Diana Rodriguez gibi ders kitabını çöpe atmış olmalı," dedi. Natalia, "Sofía Bueno gibi hamile kalmış olmalı," dedi. Sofía Bueno okulu ve ülkeyi terk etmişti. Kozmik-Göt bir hafta önce, "Annelik sizin geleceğinizdir, böylece ailelerinize bakarken Tanrı'yı bulacaksınız," demişti. "Anne olmak kendini kızına teslim etmektir, kız olmak kendini anneye teslim etmektir," demişti Bovary Hanım bunu ona söylediklerinde, ama bunu söylediğine pişman olmuş gibiydi. *Hiç kimse, bir başkasını umursamaya zorlanmamalı,* diye düşünmüştü Fernanda, karnı evren gibi genişleyen canavarca bir kadın hayal ederek. Dışarıdaki kız ağlıyordu: Elleri leğen kemiği hizasında kenetlenmişti. Penceredeki her yüz onun ne yaptığını bilmek istiyordu. Fernanda, o an kızın etrafında dolaşan, bir yavruyu çevreleyen bir grup aptal mors gibi görünen öğretmenlere ve müdüre, yani diğer adıyla Moctezuma'nın Başlığı'na karşı neden derin bir nefret hissettiğini anlamakla ilgileniyordu. *Onları ısırabilir*, diye düşündü. *Neden onları ısırmıyor?* Her ne yapmış

olursa olsun, dişlerini kırmak istiyorlarsa bunu yapmak hakkıydı. Annelise, "Bunu biraz daha düşündüm," dedi, "can sıkıntısı, dünyanın bilgisinin bir karatahtadan süzülüşüdür." Natalia omuz silkti: "Ya da bir kitaptan." *Ya da kelimelerden*, diye düşündü Fernanda. "Kişi, dünyayı bedeni aracılığıyla tanır." Alan Bey, kırmızı yüzlü bir kızla birlikte karşıdaki binanın merdivenlerinden aşağı inerek ortaya çıktı. Sağdakiler, "İşte bir tane daha geliyor," dediler. "Onlar ne yaptı?" diye merakla sordu soldakiler. Natalia, "Belki birbirlerine vurmuşlardır," dedi. Fiorella, "Belki onları öpüşürken yakalamışlardır," diye alay etti. Annelise sakızını gizlice Raquel Castro'nun saçına tükürdü ve Fernanda'nın yanağını yaladı. "Şimdi biz de cezalandırılacak kadar lezbiyen olduk mu?" Barcos kardeşler güldüler. Diğer tarafta Avrasya Çulluğu, Baldomera Hanım'ın çantasına dik dik baktı. Fernanda dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Annelise heyecanla, "Dikkat et, ısırır," dedi. Analía çantaya doğru koşarak, "Bir timsahın ağzına benziyor," dedi. "Her an, BAM, kolunu koparabilir." Makyaj malzemeleri, kalemler, silinebilir kalemler, defter, cüzdan, cep telefonu. Esnediler. "Hadi deftere bir şeyler yazalım!" dedi Ximena. Fernanda defteri açtı ama Annelise onu elinden aldı ve odanın diğer tarafına koşmaya başladı. "Saçında sakız var!" diye bağırdı Valeria Méndez. Hepsi Raquel Castro'nun saçına baktı ve Castro çığlık atmaya başladı. Annelise, Blanca Mackenzie'nin masasına yaslandı ve Baldomera Hanım'ın defterinin son sayfasına bir şeyler yazdı. Fernanda onu uzaktan izledi ve panter saçlarının ne kadar güzel olduğunu düşündü. "Sendin, değil mi?" diye sordu Raquel Castro, Avrasya Çulluğu'na. "Beni sefil hayatın boyunca unutmayacaksın." Fernanda da Annelise olmayı ne kadar çok istediğini düşündü. "Bir gün dizlerinin üzerine çöküp bana iş için yalvaracaksın." Annelise gibi olmak değil, Annelise olmak. "Çünkü yapacağın şey şu: Bizim gibi insanlar için çalışacaksın." Her sabah kalkıp aynada yanaklarındaki çilleri diş macununa bulanmış görmek, o vahşi

sesle konuşmak, sevebileceği bir erkek kardeşe sahip olmak. "İşte geliyor!" diye bağırdı Ximena, sandalyesine koşarak. Hepsi kendilerini sandalyelerine attılar ve Annelise, defteri Angelus Novus'un çantasına geri koydu. Ensesinde yeni oyuncakların kokusu, gözleri kapalı bir hâlde başkalarının yataklarında dans etmek, *drag-queen* bir Tanrı'nın varlığına inanmak ve onu İncil'in köşelerine çizmek. "Ona ne yazdın?" diye sordu Analía, Baldomera Hanım hiçbir şey olmamış gibi sınıfa girdiğinde. "Bize ne yazdığını söyle!" dedi Fiorella. Hayal edilebilecek en güzel ayak tırnaklarına sahip olmak. "Bu bir sır," dedi Annelise ve ardından Fernanda'ya göz kırptı.

Ve ders tekrar başladı.

VII

Clara, derslerin başlamasından bir ay önce Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'de çalışmaya başladı. Ona öğretmenler odasında bir oda, masa çekmecesinin anahtarı, Mac'te oturum açmak için bir kod, Wi-Fi şifresi, kütüphanedeki kitaplara erişmek için bir kart, kurum adına hazırlanmış not defterleri ve kalemler –ve ayrıca okul logolu bir kupa– ve özel park yeri için bir izin belgesi verdiler. İlk gününde, öğrencilerden sorumlu nöbetçiyle birlikte –altmış yaşlarında, yeşilimsi sarı saçlı, sanki ekşi bir şey yemiş gibi kırışık bir surat ifadesi olan kadınla– tesisleri gezdi. "Adım Patricia, ama herkes bana Patty der," dedi kayıtsızca ve Clara, Patty'nin mecburiyetten konuşmaya alışık bir insan olduğunu öğrendi. Polisvari havasını ve müdürün ofisinde ders programıyla müstakbel öğrencilerinin isimlerinin bulunduğu listeleri almaya gittiklerinde fark ettiği düzenli ve minimalist tarzı onayladı. Yine de mekânın aşırı düzenini, Patricia'nın o öğleden sonra giydiği aşırı bol, pijamayı andıran giysilerini ve ayaklarına gösterdiği özensizliği tutarsız buldu – annesi, hayatta olsaydı ve onları görebilseydi, uzun, kirli ayak tırnaklarını açığa çıkarmanın sadece hayvanların veya kendi çirkinliklerinden utanmayan insanların yaptığı bir

şey olduğunu söylerdi (belki de, diye düşündü Clara, yaşlanmak, kişinin kendi tatsızlığının utancını kaybetmesi anlamına geliyordur). Haftalar sonra, öğrenciler gelmeye başladığında, Patricia Flores –ona asla Patty diyemezdi– pijamalarını üniformayla değiştirdi ama yine de uzun ayak parmaklarının yere değdiği ortopedik sandaletler giyiyordu ve bu –bunu kendine itiraf etmesi zor olsa da (yüzeysel olmak istemiyordu)– Clara'yı o kadar rahatsız ediyordu ki, ayaklarına bakmamak için büyük bir çaba sarf etmesi gerektiğinden, yanına her geldiğinde rahatsız oluyordu ve tüm girişimlerine rağmen, sonunda ayak tırnaklarını veya topuklarını nasıl koruyacağını bilmeyen, asık suratlı kadına karşı iğrenme ve öfke karışımı bir duyguyla bakmaya başladı.

Nöbetçi Patricia'dan hoşlanmaması okulda yaşadığı ilk hoşnutsuzluklardan biriydi –tahta kalemlerini renklerine göre sıralayan bir kişinin, Beterböcek'i andıran bir saç boyası seçmesi ona pek olası görünmüyordu– ama bu daha sonra oldu. İlk gün Clara, Patricia'nın pijamalarını ve sandaletlerini görmezden geldi ve onun yerine boynunda asılı olan şeye odaklandı: Sarkık, iri göğüsleri arasında sallanan ince bir zincir üzerinde kırmızı bir düdük. Patricia'nın –kişisel hijyeni hiçe saymasına rağmen– iyi bir nöbetçi olması gerektiğini, öğrencileri izlemeye özen göstereceğini ve onları kontrol etmesi gerektiğinde kendini destekleyeceğini düşünmesini sağlayan şey, bu düdük ve orantısız derecede büyük göğüsleriydi. Bu yüzden okulda ona eşlik eden ve sınıfları, kütüphaneyi, yemekhaneyi, kafeteryayı, olimpik havuzu, tiyatroyu, medya laboratuvarını, şapeli, artistik jimnastik odasını –kendi odası–, spor salonu, oditoryum, futbol sahaları, basketbol ve voleybol sahaları, hemşire odası, fen laboratuvarı, bilgisayar laboratuvarları, mutfak, bahçe ve paten pisti – ona gösteren kişi nöbetçi Patricia olduğu için ayrıca yaşlı olduğu ve sadece gerektiğinde konuştuğu ve sıradan bir sohbet başlatma zahmetine girmediği için minnettardı, rahat-

lamıştı – annesi de az konuşan bir kadındı (ama yargılayıcıydı) ve Clara (her zamankinden daha şiddetli olan anksiyete bozukluğunun ona dayatılan sosyal durumlarda kötüleşme eğiliminde olduğunu biliyordu) onun yolundan gitmeyi tercih etti.

O gün sessizce yürürlerken Clara, M&M'lerden önceki hayatına devam edebilme ihtimalinden memnundu ya da belki de aşırı heyecanlıydı. Ateşli hâli –annesi ona altı yaşındayken "Kıpırdama, Buzağı!" demişti ve o kadar sıcaktı ki, ezici bir ısrarla ona sarılmıştı– hafifçe titremesine neden oldu ve üniformanın ölçüleri alınırken sinirlerine değil, iyi bir ruh hâlinde olmasına bağladığı ince bir ter tabakasıyla vücudunu kapladı – Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls* öğretmenlerinin, halka açık etkinliklerin yapıldığı günlerde kurumsal gömlek, pantolon ve ceket giymelerini gerektiren kurallar vardı. Kendisine mümkün olduğunca az dokunma inceliğine sahip olan terziyle coşkuyla işbirliği yaptı ve ayda iki üç gün annesi gibi giyinemeyeceğini kabul ederek kendini şaşırttı. Ancak zamanın geri kalanında 1989 yapımı uzun anne tarzı eteklerini ve inci düğmeli bluzlarını giymeye devam edecekti.

Ayda iki üç gün hiçbir şey değil, diyerek teselli etti kendini, üniforma onu kişiliksizleştirip ölmüş annesiyle arasına tehlikeli bir mesafeye koysa da buna dayanabileceğini düşündü.

Tur sırasında bir noktada, okulun –o zaman neredeyse boştu– etekli, fiyonklu, sivilceli ve sivri dişleri olan kızlarla dolu olduğunu hayal etmeye çalıştı ve kendini taşikardi eşiğinde hasta hissetti – olası bir panik atak beklentisi onu durdurdu, tıpkı korkma korkusunun en kötü krizlerini tetiklediği tüm durumlarda olduğu gibi ("Kafanda hamamböceği var, seni hasta küçük kız," derdi annesi kaplan desenli koltukta otururken, Clara ondan nefes almak için yardım istediğinde). Patricia, sözleri gerçekten anlam ifade ediyormuş gibi görünmeden söyleyerek oturmak isteyip istemediğini sordu, ama Clara hayır, dedi ve yakındaki bir çeşmede alnını ıslatarak sakinleşmeyi başardı.

Nöbetçi başka soru sormadı.

M&M'lerle olanlardan bu yana anksiyete bozukluğu yoğunlaşmış olsa da –şimdi haplar bile onu rahatsız eden semptomları sakinleştiremiyordu– Clara, sol elinin parmaklarının arasındaki hassas derideki acıdan pek korkmuyordu ya da topuğunu saatlerce çekiç gibi yere vurmaktan ya da kemirilmiş tırnakları veya aşırı terlemesinden ya da mutfaktaki meyve ve sebzeleri düzenleme şeklinden ya da banyonun bitmeyen temizliğinden ya da geceleri kanayana kadar kaşındığı uyluklarının yanmasından, korktuğu tek şey panik ataklarının tekrarlamasıydı; son aylarda şiddetle yeniden ortaya çıkmış, kaslarını sertleştirmiş ve kalp atışlarını hızlandırarak onu rahatlayamaz hâle getirmişti. Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'ün müdürüyle ilk görüşmesinden önce Clara, panik ataklarının azalmakta olduğuna –birkaç haftadır bir tane bile olmamıştı– ve Malena Goya ve Michelle Gomezcoello ile olanlardan sonra yaşadığı travmanın, hayatı normale dönerken ortadan kalkacağına kendini inandırmıştı. Sınıfa dönmek onun tek kurtuluşuydu: İtibarından geriye ne kaldıysa onu geri kazanmanın en iyi yolu buydu.

Devlet liselerindeki kaosa ve disiplinsizliğe asla tahammül edememişti, bu yüzden Delta'nın saat gibi çalıştığını görmekten memnundu. Yıla ait akademik takvimin, yarıyıl başlangıcından aylar önce tamamlanmış olması ve o geldiğinde, öğretmenlerin çoktan konu alanlarına ve sınıflarına göre toplantılar yapıyor, müfredat tasarımlarını ve üç aylık etkinlikleri hazırlıyor olmaları harikaydı. Görev dağılımı eşitlikçi ve adildi: Her öğretmenin aynı sayıda tatili ve okul sonrası vardiyası vardı; ayrıca materyal hazırlamak, raporlar ve projeler üretmek için yeterli zamanları da vardı, çünkü hiç kimse haftada on saatten fazla ders veremiyordu. "Eğitim savunucuları" ile işbirliğine elverişli bir ortamın nasıl oluşturulacağından, her konunun kurumsal misyon ve Opus Dei doktrinlerine uygun olmasını sağlamaya kadar her şey için kılavuzlar ve bilgilendirici broşürler vardı –

misyon, vizyon ve öğrenme amaçları her salon, sınıf ve ofisteki ilan tahtalarına yapıştırılmıştı.

Din, öğrencilerin ve personelin katılması gereken ruhani etkinlikler için özel bir program içeren Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'de merkezi bir rol oynuyordu. Sözü edilen etkinlikleri organize eden ve şapelin kullanımını planlayan kişi, din öğretmeni Alan Cabrera'ydı; hastalıklı görünüşü olan bir adamdı, pantolonunu gidebildiği kadar yukarı kaldırırdı ve geniş kalçaları olan bir kadının kıçına sahipti. Clara, işinin ikinci gününde onunla konuşmuştu ve diğer şeylerin yanı sıra, herkesi memnun etmek için çok çabalayan birine benziyordu – gülümsemesine gerek olmadığında gülümsüyordu ve aptalı oynayarak gözlerini kocaman açıyordu. Alan Cabrera her şaka yaptığında öğretmenlerin nezaketen güldüğünü fark etti ve bu onun için yeterliydi. Patricia gibi Alan'ın da yaşayan bir akrabası yoktu, bu yüzden ailesinin öğrencileri ve meslektaşları olduğunu söylerdi, (aklında yaşayan ölü annenin görüşüne göre) acınası bir kişiye ait olan bir fikirdi bu. Bazen ırkçı olan, ama fark etmemiş gibi görünen şakalarına gülmeyen tek kişi tarih öğretmeni Ángela Caicedo'ydu; kırklı yaşlarda uzun boylu bir kadındı, derin, neredeyse erkeksi bir sesle, Clara'dan bile daha az konuşuyordu – sabahları herkesi selamladığını ve öğleden sonra veda ettiğini zar zor duyarlardı (bazen yazıcı için A4 kâğıt istediğini de duyduğu oluyordu). Ángela farkında olmadan, Clara'nın meslektaşlarına yaklaşmak için hissettiği baskıyı hafifletmişti, çünkü herkes tarih öğretmeninin sessizliğini kabul ederse, bu onunkini de kaba bulmayacakları anlamına geliyordu – kısa süre sonra, günde üç kez bir şey hakkında gelişigüzel yorum yapmaktan ibaret olan planını bir kenara attı (oldukça sosyal olarak kabul edilecek ideal sayı buydu).

İşinin ilk günlerini, genel olarak, öğretmen odasında samimiyet ortamının hüküm sürdüğü ve herkesin onu sağlam tutmak için büyük çaba sarf ettiği izlenimiyle geçirdi. Birbir-

leriyle konuştular, gülümsediler, bazı şeyleri tartıştılar ve hatta şakalar yaptılar ama konuşmalar iki dakikadan fazla sürmedi ve sonunda herkes diğerlerinin hayatlarıyla gerçekten ilgilenmeden kendini tekrar işine gömdü. Bu nedenle, Clara birkaç gün boyunca onların M&M'ler konusunu açmalarına karşı güvende olacağını düşündü; kendi evinde kaçırıldıktan, iki öğrencisi tarafından saldırıya uğradıktan sonra, gerçekten istedikleri şey nasıl olduğunu, davanın sefil ayrıntılarını duymaktı: Ona nasıl ve ne kadar işkence etmişlerdi? Öleceğinden korkmuş muydu? Çok mu acı çekmişti...?

İkinci hafta disiplin ve protokolle ilgili bir toplantının hemen sonunda ona bunu soran beden eğitimi öğretmeni Amparo Gutiérrez'di.

"Bu korkunç olmalı, seni zavallı şey," dedi ve Clara'nın yanıt vermediğini fark ederek devam etti, "ama burada bunun için endişelenmene gerek yok. Kızlarımız, gruba bağlı olarak, biraz zorlayıcı olabilirler ama iyi ailelerden geliyorlar. Onlar bir avuç vahşi kısrak değiller, hayır, ve suçlu da değiller. Bu genç kızlarla düzeni ve disiplini korumak önemli, burada yaptığımız şey bu: Onlara nasıl davranmaları gerektiğini öğretiyoruz. Ya da en azından deniyoruz." Birkaç dakika oturup düşündü, sonra çok hızlı bir şekilde gözlerini kırptı. "Ama, sen iyi misin?"

Neyse ki Ángela Caicedo onu kurtarmaya geldi. Onları öyle bir böldü ki girişi ne ani ne de kaba olarak algılandı –başkaları kişisel algılamadan her şeyi yapabilen insanlar vardır, derdi annesi– ve Clara'ya tarihi romanlar ve film uyarlamaları hakkında bir soru sordu. Birkaç dakika sonra Amparo Gutiérrez vazgeçti ve doğa bilimleri öğretmeni Carmen Mendoza ile sohbet ederek yanlarından ayrıldı.

"Kahve ister misin? Sert bir tane benim işime yarar," dedi Ángela ayağa kalkarak. O zaman Clara onun uzun boylu olduğunu fark etti, çünkü neredeyse ayaklıklara benzeyen topuklu ayakkabılar giyiyordu. O gün açık mavi giyinmişti: Diz boyu

ctek ve arkadan fermuarlı pamuklu bir bluz. Sesinin tonunda bir şey vardı, ona hiçbir kişisel soru sormayacağına dair güvence veren gerçek bir neşriyat.

Bu, meslektaşlarından biriyle kahve içmeye gittiği ilk ve tek seferdi.

Delta'daki öğretmenlerin çoğu beş yıldan uzun süredir oradalardı: Ángela yedi yıldır oradaydı; Alan, yirmi; Carmen, on bir; Amparo, dokuz; Patricia, yirmi beş. Daha önce görevinde olan kişinin emekli olduğunu biliyordu ve bu yüzden kadroya katılabilmişti. Herkes Marta Álvarez'den övgüyle bahsediyordu –eski dil ve edebiyat öğretmeninden– ama Clara samimiyetsiz göründüklerini düşündü: Okuldaki çalışmalarını tanımlamak için klişeler kullanmışlardı, hayatlarını başka bir işe adayan herhangi bir profesyonele uygulanabilecek ortak ifadelerdi bunlar. Ayrıca, yeni iş arkadaşlarıyla ilgili izlenimleri, eski meslektaşlarına benzedikleri yönündeydi: Yüzler ve çevre değişmişti ama öğretmeyi seçenlerin kişilikleri değişmemişti. Örneğin Amparo Gutiérrez, her hafta zorunlu beden eğitimi saatlerini artırmaları gerektiğini düşünen ve öğretmenler odasında *"Mens sana in corpore sano"** konuşmasını bozmak için her fırsatı değerlendiren, kazayakları belirgin, kaslı bir kadındı. Zihninde yaşayan ölü annesinin görüşüne göre, kendi sesini duymaktan hoşlanan türden bir insandı ve bu yüzden başkasının ilgilenip ilgilenmediğine aldırmadan konuşurdu. Diğerlerini memnun etmek için her şeyi göze alan Alan Cabrera'nın aksine –haftada birkaç kez çikolata ya da şeker getirir ve onları öğretmenler odasının ortasına bırakırdı, ırkçı şakalar yapardı, dersler hakkında biraz konuşurdu ve her konuda (yeteneklerinin ötesindekilerde bile) yardım etmeyi teklif ederdi– Amparo, aklına ne gelirse, nasıl karşılanacağını düşünmeden söylerdi. Öğretmenler onunla çelişmeden dinlerlerdi, ona katıldıkları için değil, yoğunluğundan

* (Lat.) Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. *–çn*

kaçmak için. Sadece bilgisayarını her açtığında haç çıkaran doğa bilimleri öğretmeni Carmen Mendoza onunla tartışmaya girmeye cesaret edebilmişti.

Clara daha sonra bunu arkadaş oldukları için yaptığını anladı.

Üçüncü hafta, henüz yaklaşan bir panik atak belirtisi olmadan, Clara dil ve edebiyat öğretmeni olarak çalışmak için iş görüşmesi yapmakla doğru kararı verdiği sonucuna vardı. Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls* her şeyi kontrol altında tutuyor gibiydi, o da öyle. Kaygısı o haftalarda kaybolmadı, ancak yeniden yönetilebilir hâle geldi. Kaburgalarının altında bir balon gibi süzülen korkuyla birlikte, M&M'lerin evine zorla girdiğine dair kâbuslar ve görüntüler ortadan kaybolmasalar da, en azından çalışırken onları unutabiliyordu. O sıralarda, varlığına tahammül edebileceği tek meslektaşının Ángela Caicedo olduğunu fark etti. Clara, endişesinin onu gergin ve takıntılı bir insan olarak ele verdiği durumlardan onu kurtaracağına güvenebileceğini hissetti. İkisinin sözlü olmayan bir anlaşması vardı: Bir konuda bilgiye veya özel yardıma ihtiyaç duyduklarında, yalnızca birbirlerine sorarlardı – belki de ikisinin de bir konuşma başlatmaya veya karşılığında bir şey istemeye çalışmayacağını bildikleri için. Diğer öğretmenlerin, arkadaşının mesafeli tavrını garip veya saldırgan olarak değerlendirmediklerini hayranlıkla fark etmişti; bunun yerine kabul etmişlerdi çünkü uzak dursa da aslında kendince arkadaş canlısıydı. Nöbetçi Patricia da tutumlu ve mesafeliydi ama asık suratlıydı ve Ángela'nın zarafetinden yoksundu. Bu yüzden Clara, onun entegrasyon modunu taklit etmeye başladı: Öğretmenler odasına geldiğinde herkesi kibarca selamladı, sorularını yanıtladı, sorduklarında yardımcı oldu ve her zaman gülümseyerek veda etti. Kendi tekniğini terk etmesine neden olan bu davranıştı. Artık samimi olmak için günde üç kez yorum yapması ya da önemsiz sohbetler başlatması gerekmiyordu, çünkü kimse bunu beklemiyordu ya da o gözden kaçırıyordu. Çok geçmeden Delta'daki öğret-

menlerin –eskiden çalıştığı okuldakilerin aksine– onu tanımaya değil, onunla çalışmaya çalıştıklarını fark etti.

Bu neredeyse mükemmel atmosfere rağmen, bazen geçmiş çatışmalara, çoğunluğun görüşüne göre öğrenciler tarafından oluşturulmuş durumlara dair imalar duyduğu oluyordu. Bir keresinde, hamile kalan ve okulu bırakmak üzere olan bir öğrencinin –ailesinin onu başka bir ülkeye götürmek ve çocuğu orada doğurmaya zorlamak istediğini– lisenin ikinci katından atladığını öğrendi. Hem kız hem de fetüs hayatta kalmış, ancak artık orada çalışmayan bir öğretmen, rektörlüğe Alan Cabrera'nın kürtajın günah olduğunu öğrenciye ve arkadaşlarına anlattığını bildirmiş. Hamile kız din dersinden o kadar sıkıntılı bir şekilde ayrılmış ki, kısa süre sonra ikinci kattan atlamış. Durumu bildiren öğretmen, sosyal medyada Delta'nın kurumsal politikalarından şikâyet etmiş ve onları kadına yönelik şiddeti sürdürmekle suçlamış. Bu öğretmen elbette kovulmuş, oradaki diğerleri Alan Cabrera'nın sınıflarında yaptığı kavgacı konuşmalara içerlemelerine rağmen, bunu okulun koridorlarının ötesinde tartışmaya asla cesaret edememişler. Böyle durumlarda, diye düşündü Clara, hiçbir şey yapılamaz: Öğrencilerin ebeveynleri, onların sağladıkları eğitim türünden yanalardı bu nedenle, Opus Dei'nin çeşitli törenler ve etkinlikler düzenleyebilmesi için her yıl çok büyük miktarda para ödüyorlardı. Birlikte kahve içtikleri gün Ángela, "Burası çalışmak için ideal bir yer," demişti. "Zaman zaman sağır, kör ve dilsiz olabildiğin sürece."

Clara, başka bir olayda, Carmen Mendoza'nın sanatı takdir etmeyi öğreten Lidia Fuentes ile tartıştığını öğrendi çünkü bir öğrenci, Carmen'e, Lidia'nın Darwin'in evrim teorisinin güvenilirliğini sınıfta reddettiğini söylemiş. Dini bir konu olduğu için Alan Cabrera araya girmiş ve düşmanlığı bastırmayı başarmışsa da Clara, Carmen Mendoza'nın öğretmenler odasında hem Lidia Fuentes hem de Alan Cabrera'dan kaçındığını fark etti.

Öğle yemeği için sırada beklerken bir keresinde Ángela,

"Burada öğretmenler arasındaki çatışmalar çok uzun sürmez," dedi. "Ve kızlar neredeyse her zaman işin içindedir. Bu yüzden uzun sürmez. Son derece saçma."

Ama dersler başlamak üzereyken, Clara yine beklenmedik bir şekilde titremeye, tedirgin olmaya, sol elinin parmaklarının arasındaki hassas deriyi yolmaya, geceleri uyluklarını kaşımaya başladı ve hepsinden önemlisi, onları görmeye başladı: Malena Goya ve Michelle Gomezcoello, erken saatlerde evinde dolaşan, duvarları tırmalayan, tüm masa ayaklarını çiğneyen iki kısa gölge. Uykusuzluk –annesinden miras almamayı tercih edeceği tek şey– onu odasının kapısını kilitlemeye ve ayak seslerini duymazdan gelmeye zorladı ve kahkahaları, kendi kafasından geldiğini bildiği hâlde, duydu. Clara, geceleri annesinden çok korkardı. Elena Valverde hayattayken karanlıkta evin içinde dolaşır, içeri kimse girmesin diye kapıları ve pencereleri kilitlerdi. Bir zamanlar Clara'nın bir arkadaşı vardı, ama annesi onu pijama partisine davet etmesine asla izin vermemişti. "Bir yabancının içeri girip yanımızda uyumasına izin vermenin gerçekten güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sormuştu kızarak ve Clara her şekilde onun gibi olmak istediğinden, evinde ziyaretçi olması fikrinden nefret etmeye başlamıştı. Biri zili çaldığında, Elena her zaman kapıyı açar ama kimseyi içeri almazdı. "İnsanların eşyalarımı görmesinden hoşlanmıyorum, Buzağı." "Arkadaşlarını içeri almak konusunda seni uyarıyorum, seni parçalarım." Uykusuzluk çektiği gecelerde annesi ayaklarını odadan odaya sürüklerdi ve Clara uykuya dalmamaya çalışırdı ama dayanamazdı ve bu korkunçtu çünkü hafta sonları, annesi uykuya dalarken uyanırdı, bazen kapı çalardı ve kapıyı açacak kimse olmazdı.

Amparo, derslerin başlamasından iki gün önce, müdürün isteğiyle öğretmenlere kurum tarafından onaylanan kitap listesine uyulması gerektiğini hatırlatarak, yeni bir şeyle çalışmak isterlerse bunu ilgili koordinatörlerine bildirmeleri ve ku-

rul incelemesine sunmaları gerektiğini vurguladığı toplantıda ona, "Korkunç görünüyorsun," dedi. Ayrıca, "üstün yetenekli" öğrencilerin, yeteneklerini geliştirebilecekleri seviyelerdeki sınıflara kaydolmaları için teşvik etmenin öneminden bahsetti – Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*, olabildiğince çok şampiyonluk ve yarışma kazanmakla ilgileniyordu çünkü (müdürün sözleriyle) öğrencilerinin vitrinde olmaları gerekiyordu. Ayrıca, öğretmenlerden öğrencileri sınıftan çıkarmak yerine, sınıfta disiplini sağlamaya çalışmalarını istedi. "Bu son çare olmalı. İdeal olan, kızlarımızın davranışlarını daha az özel yollarla değiştirebiliyor olmamız," dedi. "Onlardan sınıftan çıkmalarını istediğimizde, aslında onlarla başa çıkamayacağımızı söylüyoruz ve bu bir zayıflık işareti."

Bazı ebeveynler bir yıl önce kızlarının tekrarlanan sınıftan atılmalarından şikâyet etmişlerdi, Ángela bunu Clara'ya sessizce söylemişti ve her zaman müşterilerle uyum sağlayan müdür onları üzmek istemiyordu.

Matematik öğretmeni Rodrigo Zúñiga, "Tüm saygımla," dedi, "öğrencilerimizden sınıftan çıkmalarını istediğimizde hiçbirimizin bunu hafife aldığına inanmıyorum. Bu kızlar... bazı gruplar kontrolden çıktılar. Bize çalışanları gibi davranıyorlar, bize saygıları yok. Aşağılamaları, bazı durumlarda tahammül edilemez bir düzeye ulaşıyor, öyle ki daha da sert önlemler –özel bir yaptırım, kalıcı bir okuldan uzaklaştırma– garanti altına alınmalı. Marta'ya ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Böyle durumlara izin verilemez!"

İşte o zaman Clara, selefi Marta Álvarez'in, Ángela'nın "diğerlerinden daha zor" olarak tanımladığı bir grup kız ona şaka yaptığında kalp krizi geçirdiğini öğrendi. Kızlar, Marta'nın tam da o kitapla ilgili bir ders vermeyi planladığı gün, Truman Capote'nin *Soğukkanlılıkla* kitabından, Clutter aile cinayetinin kendi versiyonlarını yaratmaya karar vermişlerdi – bu kitabın o dönem okunması gerekiyordu. Altmış yaşındaki Marta Álvarez

o öğleden sonra sınıfa girdiğinde, öğrencilerinin cesetlerini sıralarda yatar hâlde, başlarının altında kanlı yastıklarla bulmuştu. Hâlâ odanın ortasında duran iki öğrenciden biri tabanca tutuyordu ve işte o zaman olanlar olmuştu.

Ángela ona, "Zavallı şey çığlık bile atamadı, kapı eşiğine yığıldı," dedi. "Sonra kendine geldi ama hepimiz biliyoruz ki bu yüzden emekli oldu."

Sınıf arkadaşlarını öldürüyormuş gibi yapan iki öğrenciden biri, şakanın daha gerçekçi olması için babasının koleksiyonundan bir tabancayı izinsiz almış. Ángela, bir kostüm dükkânından sahte kan bile aldıklarını açıkladı.

"Ama... cezalandırıldılar, değil mi?" diye sordu Clara, sol elinin parmakları arasındaki hassas deriyi yolarak.

"Tabii ki. Kızlar bir hafta boyunca uzaklaştırma aldılar."

"Bir hafta mı?"

Clara'nın cezanın hafifliği karşısındaki kuşkusunu fark eden Ángela, cezanın önemini azaltmak için elini havada salladı.

"Şunu unutmamalısın, evet, burası bir okul ama aynı zamanda bir işyeri. Bu kızlar önemli ailelerden geliyorlar."

Ángela, "Tabanca dolu değildi," diye ekledi.

"Yaptıklarının sonuçlarını nasıl ölçeceklerini bilmeyen iki kız tarafından yapılmış, çok tatsız bir şakaydı," dedi.

Toplantıdan ayrılırlarken Clara son bir soru sormaya cesaret etti.

"Bu iki öğrenci benim sınıflarımdan herhangi birinde olacaklar mı?"

Ve Ángela başıyla onayladı.

VIII

A: Clara Hanım, sizce kızlar neden tuvalete hep ikişer ikişer giderler?

C: Bilmiyorum.

A: Bir düşünün. Bir kız neden üç ya da dört ya da beş değil de, eşiti bir kişi eşliğinde özel bir şey yapar?

C: Bu farklı bir soru.

A: Hayır, Clara Hanım. Bu aynı soru.

C: Bunun bugünkü dersin konusuyla ilgisi yok, Annelise.

A: Ama bana cevap verin, lütfen. Kızlar pijama partilerinde neden hep ikişer ikişer yatarlar?

C: Kitabınızın 148. sayfasını açmanızı istiyorum.

A: Kızlar neden en iyi arkadaşlarıyla duş alırlar?

C: Annelise!

A: Neden onları açgözlülükle izlerler?

C: Van Isschot Hanım!

A: Neden onları ölü görmeyi tercih edecek kadar çok severler?

IX

Dr. Aguilar:

Fernanda: Ölen kardeşim Martín'i ben öldürmedim. Ölen kardeşim Martín'i ben öldürmedim. Ölen kardeşim Martín'i ben öldürmedim. Ölen kardeşim Martín'i ben öldürmedim. İşte! Gördünüz mü! Milyon kere yazdım. Buna gerçekten inanıyorum. Bir kaza olduğunu çok iyi biliyorum, hatırlamıyor olsam da, çünkü gerçekten çooook küçüktüm, *you know*? Ayrıca, yapıp yapmadığım önemli değil, çünkü yaptıysam ve hatırlamıyorsam, yapmamışım sayılır. Ve gerçekten çok küçüktüm, bu yüzden boğulmasına izin verdiysem, bu kötü olduğum için değil, aptal ve cahil olduğum içindi. Demek istediğim, çocuklar öldürmenin yanlış olduğunu hangi yaşta öğrenirler? Bununla ilgili bir şey biliyor musunuz, yoksa...?

Dr. Aguilar:

Fernanda: Hayır, kızgın değilim, sadece... Offf! Martín hakkında konuşmaktan sıkıldım. Çok daha ilginç bir sürü başka sorunum var, *you know*? Çünkü başıma bir şeylerin gelebileceği yaştayım. Konuşabileceğimiz o kadar çok şey var ki! Sizi şoke edecek sorunlarım, travmalarım var. Ama neden burada ergenliğe eşek evresi diyorlar? Neden papağan evresi veya tapir evresi olmasın?

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Wrooong*. O gün söylediğim şey, annemin beni sevmemesinden suçluluk duyduğumdu, Martín'in ölümüyle ilgisi yok.

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Of course*. Suçluluk sıkıcıdır, bu yüzden ondan kaçınırım ama... Annemin beni sevmediğini biliyorum. Aslında benden korkuyor.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Hakkında konuşmak zor, *I guess*. Annemi çok düşünüyorum. Onu hiç görmüyorum çünkü gerçekten meşgul ama onu çok düşünüyorum. Örneğin, kısa bir süre önce beni sevmediğini fark ettim. Beni hiç sevmedi. Ve bunu kırgınlıktan söylediğimi sanmayın, çünkü değilim. Gerçek şu ki, umurumda değil çünkü artık büyüdüm ya da neredeyse büyüdüm, *you know*? *Anyway*, sanırım Martín yüzünden. Çünkü onu boğulurken görüp kurtarmak için hiçbir şey yapmamış olmamın mümkün olduğunu ya da onu ittiğimi düşünüyor, bilmiyorum. Bu mümkün, öyle olmadığını söylemeyin, çünkü ben zekiyim ve tüm olasılıkları düşündüm ve bu da olasılıklardan biri. Her şey olabilir. Bu yüzden kilisede Kabil ve Habil hakkında ne zaman konuşsalar ağlıyor. Fark ediyorum, *you know*? Hiç normal bir ilişkimiz olmadı. Yani, diğer anneler ve kızları gibi. Babamla da durum aynı ama yine de annemle böyle olması gerektiğini düşünürsünüz de... Bilmiyorum, farklı, çünkü anne sevgisinden daha büyük bir şey yok, falan filan, değil mi? Buraya her geldiğimde şunu düşünüyorum: Bugün doktora ne söyleyeceğim? Ama bu sefer çok düşünmedim. *Anyway*, sanırım beni sevmeye çalıştı ve sorun da bu. Bu zorla olacak bir şey değil, *you know*? Kendi kızını sevmek. Ve bu garip, çünkü arkadaşlarına her zaman iyi bir anne olmanın ne kadar önemli olduğunu, bizlerin, *I mean*, kadınların, dünyaya bu amaçla geldiğimizi, birine bakmanın ne kadar değerli olduğunu anlatıyor, falan filan. Ama bunu yapıyor

çünkü Ulusal Aileyi Savunma Derneği'nin başkanı ve bildiğiniz gibi kürtaja, eşcinsel evliliğine ve bunun gibi şeylere karşı bir sürü yürüyüş düzenliyor. *Anyway*, gerçekten küçüklüğümden beri evimde bu şeylerle ilgili afişler ve broşürler görüyorum. Bazen annem dernekteki arkadaşlarını akşam yemeğine davet ediyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum, çünkü ben gömleklerindeki kanlı ceninlere bakmak zorunda kalırken onlar fetüs gömleği giyip yemek yiyorlar ve gülümsüyorlar ve şakalar yapıyorlar ve, *of course*, bu beni iğrendiriyor. Kürtajdan yana olan insanların ölümden yana olduğunu düşünüyor musunuz?

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Ok.* Bir keresinde anneme bunu sordum ve bana güldü ama onun böyle düşündüğünü biliyorum, diğerlerinin ölümden yana olduklarını. Bu yüzden kendine hayat yanlısı diyor, *you know*? Annem hakkında dernekteki arkadaşlarından çok daha fazlasını biliyorum. Hayal bile edemeyecekleri şeyler.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bilmiyorum, o biraz öyle, ikiyüzlü diyelim. *Just a little bit. I mean*, anne olmak istemediği ya da en azından benim annem olmak istemediği açıkken, bebekleri bu şekilde savunmasını tuhaf buluyorum. Uzun bir süre aptalı oynadım çünkü böyle bir şeyle yüzleşmek zor, *you know*? Ama sanırım her zaman biliyordum: Onun için, bilmiyorum, bir angaryayım. Bir zorunluluk. *Something like that.* Hepimiz ne zaman reddedildiğimizi veya birisinin bizimle olmak istemediğini anlayabiliriz ve ben bunu annemde heeeer zaman hissediyorum.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Çünkü benimle asla yalnız kalmak istemiyor ve bundan kaçamadığı zaman bana çok çirkin bir şekilde bakıyor, sanki bir fareye ya da korkutucu bir şeye bakıyormuş gibi. *Of course*, saklamaya çalışıyor ve gören herkes benim uydurduğumu, bana öyle bakmadığını ya da abarttığımı söyleyebilir, ama kimse onu benim gibi tanımıyor. Arkadaşlarının önünde bana karşı

çooook şefkatli ama evde asla böyle değil. Bana kötü davrandığından değil, ama hayatım boyunca ondan daha çok Charo ile zaman geçirdim. Ve bu normal değil, öyle değil mi?

Dr. Aguilar:

Fernanda: Daha önce, üçümüz ne zaman dışarı çıkacak olsak, *I mean,* babam, annem ve ben, o heeeeep başka bir yerdeydi. *Like, I mean*, bilmiyorum. Bizden sıkılıyormuş gibi geliyordu. Sanki orada olmak istemiyormuş gibi. *Of course*, bazen bana iyi davrandığı da oldu, çoğunlukla ben küçükken, ama sonrasında... tuhaf davranmaya devam ederdi. Sanki ona fazla yaklaşmamı istemiyordu. Örneğin birlikte bir şeyler yapmamız konusunda ısrar ettiğimde kaçıyor. Kelimenin tam anlamıyla: Annem benden kaçıyor. Ne zaman yanına yaklaşmaya çalışsam ya da onunla konuşmaya çalışsam kendini odasına kilitliyor ya da evden çıkıyor. Bazen kendi annen tarafından reddedilmenin ne kadar da korkunç bir şey olduğunu düşünüyorum. *I mean*, eğer o beni sevmiyorsa, gelecekte kim sevecek?

Dr. Aguilar:

Fernanda: *I know, I know.* Beni seven insanlar olduğunu biliyorum, o kadar *drama queen* değilim. Örneğin, Anne beni seviyor. Çok fazla. Arkadaşlarım da beni seviyorlar. Babam da, sürekli çalıştığı için bana çok az vakit ayırsa da. Ama annem... Bazen babamla birlikte olmamdan hoşlanmadığını düşünüyorum. *I mean*, bazen babam izin alır ve beni balığa falan götürmek ister ve annem yapmasa daha iyi olacağını söyler. Ve her zaman bir bahane bulur, benim ev işleri yapmam, ders çalışmam ya da kiliseye gitmem gerektiği gibi, bilmiyorum. Her zaman üçümüzü ayrı tutmanın bir yolunu bulur.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Benden nefret ettiğini söylemiyorum, sadece benden korkuyor.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Çünkü benim kötü olduğumu düşünüyor. Martín'i

benim öldürdüğümü. Ya da onu öldürmüş olabileceğimi, *you know?* Bunun olmuş olabileceğini düşünüyor. Ve kendimi suçlu hissediyorum, çünkü belki iyi değilim ve bunun farkında değilim. *Maybe,* ben kötüyüm. Bilmiyorum. Ya da en azından *not good enough.* Bana bakın, size kötü biri gibi mi görünüyorum?

Dr. Aguilar:

Fernanda: Görünüş aldatıcı olabilir, Doktor.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Beni olası bir katil olarak gördüğü için değil, aynı zamanda sapık olduğumu da düşünüyor... Biliyorsunuz, küçükken aşağıdaki bölgeme, kendime dokunmamla ilgili şey... *I mean*, mastürbasyon olayı. Bunu hiç konuşmadık, o ve ben. Kimseyle konuşacağı bir şey değil. Onu iğrendiriyor. Gelip size anlattı ama benimle konuşmadı. Evde tartışacağımız türden bir şey değil. Ve bunu bir günah, gerçekten kötü bir şey olarak görüyor. *Maybe,* doğuştan kötü olduğumu düşünüyor. Anne'in onu her zaman eleştiren annesi gibi. En azından benimki beni eleştirmiyor. Benim hakkımda hiçbir şey söylemiyor, *true*, ama beni eleştirmiyor da. Bu yüzden Anne, annesinden korkmaktansa annesinin ondan korkmasını tercih ettiğini söylüyor. O kadın gerçekten korkutucu.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bir süredir annem ve annesi badminton kulübünden arkadaşlardı. İyi arkadaş ya da onun gibi bir şey değillerdi. Sadece birlikte oynadılar. Birkaç yıl önce bir araya gelip o kızın hamile kalmasından şikâyet etmek için okulumuza geldiler. Okulu kötü gösterdiği için okuldan atılmasını istediler, *you know?* Bunun gibi bir şey.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Hayır, *I mean*, annemi seviyorum. Onu çooook seviyorum. Ve sanırım bazen, onun da beni sevdiği zamanlar oluyor. Ama örneğin annem Annelise'in annesi olsaydı onu sevmezdim. *I mean*, o kadın her zaman evde ama Anne'i hep

görmezden geliyor. Ve onunla ilgilendiğinde ise, sadece mantıklı bile olmayan şeyler hakkında onu eleştirmek için yapıyor. Ona aptal olduğunu söylüyor, ama Anne aptal değil: O gerçekten zeki. Ve bazen ona vuruyor. Annem bana vurmuyor. Onları karşılaştırdığımda, sanırım benim daha iyi bir annem var.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Hayır ve ona asla söylemeyeceğim, çünkü düşündüğüm şeyleri annemle konuşamam. Çıkaramıyorum ağzımdan. *I mean*, biraz üzücü ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Ve bazen başka bir şeyin farkına varıyorum: Ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve bu, bilmiyorum, beni korkutuyor. *Of course*, o değil, ama size en yakın insanlar tamamen yabancı olabiliyorlar. *Like,* neyi sevdiğini veya favori bir rengi olup olmadığını bile bilmiyorum. Ya da insanların kürtaj yaptırmasını ve eşcinsellerin evlenmesini engellemekten başka istediği bir şey olup olmadığını. Sizce ben lezbiyen olsaydım annem bana ne yapardı?

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Maybe*, ama Anne bir keresinde beni gerçekten korkutan bir şey söylemişti çünkü bunun doğru olduğunu düşünüyorum: Bir gün annelerimiz gibi olacağız. Ve ben öyle olmak istemiyorum. Sonsuza kadar şimdi olduğum gibi olmak istiyorum.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Lezbiyen olsaydım sizce ne olurdu?

X

"Bir timsah var! Mangrovun kenarında bir timsah!" diye bağırdı Fiorella birkaç kez, terden sırılsıklam oldu ve sesi kılçıklı bir alarma dönüşürken binanın içine doğru koştu.

80 İlk ortaya çıkanlar Analía, Ximena ve Natalia'ydı, ama Fernanda ve Annelise onları iterek geçtiler, vücutları soğan ve haşlanmış sebze kokuyordu. "Hiçbir şey görmüyorum." "Ah!" "Yoldan çekil!" Fiorella'nın lastik ayakkabıları merdivenlerde, Ximena ve Analía'nın oyunları sırasında çığlık atmadan birbirlerine tokat atmaya cesaret eden elleri gibi, şapırtılı bir ses çıkardı. "Orada!" diye haykırdılar bir ağızdan, ama sadece bir kertenkele kuyruğunun sanki dünyanın en eski uzvuymuş gibi battığını görmeyi başardılar. "Kocamandı ve karnının üzerinde sürünüyordu," diye tarif etti Fiore, öğleden sonranın tüm nemini soluyarak. "Testere gibi dişleri ve macunsu pulları vardı." "Ezilmiş bir at gibiydi." "Bütün yosunlar alev almış gibiydi." Annelise, onlar konuşurlarken göbeğini kesmeye ve ardından Fernanda'ya yalatmaya cesaret ettiğinde yaptığı gibi dudaklarının pembesini kemirdi. "Sinsi bir kedinin gözlerine sahipti." "Dili o kadar uzundu ki ağzından çıkardı ve tüm çiçekleri ezdi." Yağmurların başlaması ve yükselen gelgitle birlikte bina, büyük,

renkli yılanlar, yarasalar, cırcır böcekleri ve her zamankinden daha fazla kurbağa ve kertenkelenin uğrak yeri hâline gelmişti. Ximena, "Yılanlara karşı dikkatli olmalıyız," dedi, ama Annelise sürüngenleri severdi. "Sürüngenleri severim," dedi Fernanda, sarı çizgili bir yılanın kaydığı yerde yatmaya cesaret ederken. Bazen yağmur, Natalia'nın cesaret oyunundaki ikinci kattan birinci kata dramatik bir şekilde düşme görevi üstlendiği merdivenlerde küçük şelaleler oluşturuyordu, ama vahşi su ile başa çıkmayı ve böceklerin uğultusunu bastırarak konuşmayı biliyorlardı. "Vampirler!" Analía, bacaklarını sıcak, kırmızı kabarıklıklarla kaplayan sivrisinek bulutlarından kaçarak çığlık attı. "Kaşımayın: Tırnağınızı böyle saplayın," diye tavsiyede bulunan Ximena, başparmağının tırnağını tükürükle ıslatıp çarpı işareti yapmalarını önerdi. "Tükürüğüm domuz gibi kokuyor." "Tükürüğüm meyankökü kokuyor." Şimşek ve haşarat iklimi, giderek daha sansasyonel korku hikâyeleri anlattıkları öğleden sonraları onları besledi. Bununla birlikte, timsahın görünümü özeldi, çünkü onu yakından ve yüz yüze görmek isteyen Annelise için yeni bir saplantı başlatmıştı ve bu yüzden arkadaşlarının şimdiye kadar yapmalarını söyledikleri tüm cesaret oyunlarının üstesinden geldi. "Timsah ısırığının, aslan ısırığından daha güçlü olduğunu biliyor muydun?" Evindeki havuza girerken Fernanda-ip-cambazı-egzersizleri-prensesine bundan bahsetti. "Timsahların dünyadaki en büyük sürüngenler olduğunu biliyor muydun?" Onu tekrar görme veya binaya yılanlar, yarasalar ve kertenkeleler gibi girme olasılığı Fiorella'yı korkutuyordu. Üçüncü katın kenarında yürürken, "Bütün bunlar tek bir şeyle ilgili: Korkunun üstesinden gelmek," dedi Anne, cesaret oyunundaki görevleri, basitçe söylemek gerekirse, ölmemekti. Ximena, "Bence Anne biraz fazla ileri gidiyor," demeye cesaret etti ve Fernanda onu duydu. "Bir *baby* gibi davranacaksan, git buradan," diye karşılık verdi, sesi kızgındı, gözlerini kısmıştı. Bazen bu cesaret oyunları acı verici oluyordu, örneğin yere düşmeden

ağzına veya midesine bir yumruk atmak zorunda kaldıklarında olduğu gibi, ama genellikle sadece aşağılayıcı şeylerdi, tıpkı Analía'nın dört saat boyunca Annelise'nin kaltağı olması, hav hav demesi, parmak boğumlarını yalaması ve bir ağacın köklerine işemesi gibi; ya da Fiorella'nın bir kertenkele yumurtasını duvara fırlatmak için yumurtluyormuş gibi yapmak zorunda kalması; ya da Ximena, Fernanda'nın kölesiyken, önünde diz çöküp ayakkabılarının uçlarını öpüp saçlarına basmasına izin vermek zorunda kaldığında olduğu gibi. Natalia, Fernanda'yı pencere pervazına oturmuş, ayakları havada asılı, usulca *megustanlosavionesmegustastú** şarkısını söylerken, eteği kurumak üzereyken bir taçyaprağı gibi açılırken gördüğünde, "Bu kadar tehlikeli şeyler yapmamalıyız," dedi. Annelise bir öğleden sonra, boğma oyunları sırasında Fernanda bayıldığı için gerçekten korktuğunda, "Bu şeylerden hoşlandıklarını bilmeyen insanlardan olma," demişti. "Sadece tehlikeliyse mantıklıdır," demişti onlara. "Sadece tehlikeliyse eğlencelidir." Fernanda'yı ve Annelise'i birbirlerini boğarken izlemek zorunda kalmak Fiorella'yı rahatsız etmişti, ama ablasının yüksek riskli bir sahnede Scarlett Johansson'ın dublörü gibi merdivenlerden aşağı yuvarlanmasını veya Ximena'nın Annelise'e tokat atmasını izlemek onu rahatsız etmemişti. Eve döndüklerinde dimdik oturdular, kiliseye gittiler, dört mutfak eşyası ve iki çeşit bardakla yiyip içtiler, bez peçeteler kullandılar, asla kötü söz söylemediler ve ağırbaşlı bir şekilde gülümsediler, kendilerini kuru ve temiz tuttular, yatmadan önce ve yemek yemeden önce dua ettiler, gerçekten korkutucu korku hikâyeleri hakkında sessizce düşündüler çünkü korkmak belli bir noktaya kadar heyecan vericiydi, ama Fiorella ona sarp kayalıklardaki bir akbabanın cesedini andıran bir dili olduğunu söylemesine rağmen, mangrovdaki tim-

* Manu Chao'nun *Me gustas tu* şarkısının sözleri: Uçaklar hoşuma gidiyor, sen hoşuma gidiyorsun. –*çn*

sahın gözünün içine bakmak isteyen Annelise'inki aşırı uçlardaydı. "Bir timsahın nefesinin nasıl koktuğunu düşünüyorsun?" diye sordu Annelise matematik dersinde Fernanda'ya. "Yengeçler, maymunlar ve kaplumbağalar gibi." "Balıkçıllar, anemonlar ve salyangozlar gibi." Okulda, altısı binanın keşfinden önceki hâlleri gibi davranıyorlardı, yalnız olduklarında ve kimse onları görmediğinde ve duymadığında bile, çünkü kendi aralarında her şey değişmiş olmasına rağmen dışarıda her şey aynıydı, kurbağaların ve karakurbağalarının vıraklamaları, anlamadıkları ama onları kendilerini her şeyden daha iyi hissettiren, bedenlerine giren bir senfoniyi çağrıştırıyordu. "Anne, yapma bunu!" Ximena, onu herhangi bir uçurumun kenarında yürürken gördüğünde çığlık atardı. "Bana bir şey olmayacak. Bugün Tanrı tarafından ele geçirildim," diye cevap verirdi Annelise, kollarını küçük bir uçağın kanatları gibi açtığı üçüncü katın kenarından. Cambaz egzersizlerinin onları daha mükemmel, kenetlenmiş ve aşılmaz bir grup hâline getirdiği gerçeğini asla konuşmadılar. "Yani timsahla yüzleşirsen, *drag-queen* Tanrı'nın seni koruyacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Fiorella kaşlarını çatarak. "Belki evet, belki hayır," dedi. "Beyaz Tanrı umursamıyor." Kızların en cahili Ximena, birkaç hafta boyunca *drag-queen* Tanrı ile Beyaz Tanrı'nın aynı olduğuna inanmıştı, ama Fernanda ona açıkladı: "Beyaz Tanrı yeni." Annelise, kıyıyı izleyerek geçirdiği bir öğleden sonra gruba "Beyaz Tanrı, bizim buradayken olduğumuz şey," dedi. "Timsahların çiğnemediğini biliyor muydunuz?" "Timsahların yetmişten fazla dişi olduğunu biliyor muydunuz?" Diğerleri, Fernanda ve Annelise'in birbirlerini boğmalarından ya da binanın kenarlarında yürümelerinden hoşlanmıyorlardı, çünkü bu şeyler birbirlerine vurmaktan, kesmekten ya da kendilerini merdivenlerden aşağı atmaktan daha ciddi görünüyordu. Binaya giren rengârenk yılanlardan da hoşlanmıyorlardı, ama ara sıra kayarak indikleri katlarda onları avlayıp evcilleştiriyormuş gibi yapıyorlardı. Annelise, kertenkele-

nin kuyruğunun sudan çıkmasını beklerken Fiorella, "Bir timsahın yanına yaklaşmak çok riskli," dedi. "Gözlerin yorulacak," dedi daha sonra, Annelise'in tam alnına denk gelen güneşe bakarak. "Dudakların yanacak." "Gözkapakların yanacak." Bebek iguanalar ve anne iguanalar da binaya girmeye başlamışlardı ve Ximena sürüngenleri sevmediğinden onların üzerlerine basmak için yaklaştığında kuyruklarını kamçılıyorlardı. "Sürüngenleri sevmiyorum," dedi cadılık ve bukalemunlar hakkında bir korku hikâyesi anlattığı hafta. Beyaz Tanrı'nın birdenbire ortak bir endişe olarak konuya dahil edilmesiyle çarşamba hikâyelerini mükemmelleştirmeye başladılar, sanki Annelise'in kafasındaki anlatılamaz atmosfer, içlerinde çılgın bir baş dönmesi üretiyordu. "Beyaz bir şey gördüğümüzde ne olur?" diye sordu Annelise, Fernanda'ya yanıt beklemeden. "Lekeleneceğini biliriz," dedi ona uysal bir şekilde gülümseyerek. Beraber uyuduklarında bacaklarını birbirlerine kenetlediler ve burunlarını yaklaştırdılar ve karanlığın ortasında Annelise şefkatle ondan kendisini boğmasını istedi. "Bir timsahın üç bin dişe kadar çıkabileceğini biliyor muydun?" "Bir timsahın ısırdığında ağzının acıdığını biliyor muydun?" Sonra Fernanda ipek gibi, pamuk gibi yumuşak elleriyle boynuna sarıldı ve biraz, sonra biraz daha sıktı sonra bıraktı ve pürüzsüz başparmaklarıyla, ipeksi yumuşaklığa sahip başparmaklarıyla, Anne dudaklarını aralarken parmaklarının altında bir Havvaelması gibi yüzeye çıkan kıkırdağa masaj yaptı. *Best-friend-4ever*-asla-değişmebebeğim'in arzularını tatmin etmek Fernanda'yı üzmüyordu, ama aynı zamanda yatakta kıvranıp daha sert bastırmasını istediğinde Annelise'in yüzünde gördüğü şeyi de anlamıyordu. Pamuk Prenses'i, Bette-Davis'i andıran tenindeki damarların ve atardamarların sıvı coğrafyasını okşayarak, "Bir denizanasının boynuna sahipsin," dedi. Arada bir, ikisinin fotoğrafını çekip özel Instagram hesaplarına yükledikleri küçük morluklar kalırdı. "Bu yeşil. Bu mor. Bu mavi." 288 *likes*. 375 *likes*. 431 *likes*.

Ardından, annelerinin makyaj malzemeleriyle, üst gözkapaklarının anahatlarını Lana Del Rey gibi çizmeyi öğreten YouTube eğitimlerinin şaşmaz adımları sayesinde makyaj yaptılar. "Timsahların su altında çiftleştiklerini biliyor muydunuz?" "Timsahların yavrularını çenelerinin içinde tuttuklarını biliyor muydunuz?" Ximena, Analía, Fiorella ve Natalia, Fernanda ve Annelise'in arkadaşlığını kıskanıyorlardı ama aynı zamanda sınıftaki tüm kızların böyle mükemmel bir grubun parçası oldukları için onları kıskandıklarını da biliyorlardı, bu yüzden ikisi birbirlerine bir şeyler fısıldadıklarında, birbirlerinin dudaklarına bakarak güldüklerinde ya da mola sırasında birbirlerinin kulakmemelerini okşadıklarında rahatsız olmamış gibi davranırlardı. Annelise, bir cumartesi sabahı erkenden yatakta Fernanda'ya, "Beni çenende tutmanı isterdim," diye fısıldadı ve aynen böyle yapmasını gerçekten istediğini ona itiraf etti. "Tıpkı yaptığımız diğer şeyler gibi, sadece daha farklı olacak," dedi ona. Gözleri Noel ışıkları gibi parlıyordu. "Rüyamda gördüm." "Göz açıp kapayınca önümde belirdi." Bir keresinde Fernanda rüyasında, Annelise'in birinci katta yerde yattığını, dirseklerine yaslanarak, odanın diğer tarafından kendisine doğru ilerleyen dev bir timsahın gözlerinin içine baktığını görmüştü. Sonra Annelise bacaklarını açıp başını geriye atmış, bu sırada timsah, kökeni olan su birikintisine dönen bir oğul gibi, içinde kaybolana kadar ona nüfuz etmişti. "Beyaz Tanrı neden beyaz?" Natalia kendi korku hikâyesini anlatmadan hemen önce sordu. "Çünkü beyaz mükemmel sessizliktir," diyerek belirgin bir ciddiyetle yanıtladı onu Annelise. "Ve Tanrı, her şeydeki korkunç sessizliktir." O öğleden sonra Fernanda bir sonraki hikâyesini düşündü: Doğum sonrası depresyonu olan bir anne ve onun meme uçlarını kanatan bir bebek. Bozulmuş süt. Kanlı süt. Annelise, "Aşk bir ısırıkla ve ısırılmaya izin vermekle başlar," dedi. Sonunda bebek anneyi yiyecekti çünkü aşk böyledir. Minik oğluna, "*Benim küçük timsahım*," derdi. "*Benim küçük vurgun yemiş*

köpekbalığım." Analía iğrenerek, buruşuk okul bluzunun altındaki sincap renkli, kivi renkli meme uçlarına bakarak, "Bazı annelerin çocuklarını emzirirken tahrik olduklarını okumuştum," dedi. Fernanda ve Annelise, Analía ve Ximena'yı korkutan ve kahvaltıda süt içmelerini zorlaştıran annelik ve yamyamlık hakkında hikâyeler anlattılar. "Clara Hanım'ın ölü annesi gibi giyindiğini biliyor muydunuz?" Annelise, cuma öğleden sonraları fazladan dil ve edebiyat dersleri almaya başladığını söyledi. "Bence Clara Hanım bizden korkuyor." "Bence Clara Hanım ondan uzak durmamızı istiyor." Timsah bir daha kıyıya çıkmadı ama Annelise onu defterlerine ve binanın duvarlarına çizdi. Fernanda, *best-friend-4ever*-asla-değişme-bebeğim'in teklifine boyun eğmeden önce, *beni çenende tutmanı isterdim*, diye tekrarladı içinden. "Ama bunu sana yaparsam, diğerleri öğrenmemeli," dedi Annelise'e, o da zaten bunu yaparsa diğerlerinin asla öğrenmemeleri gerektiğini söyledi. Fernanda, Clara Hanım teneffüslerde gözlerini çok az göz kırptığı ve kollarını kavuşturduğu için korkutması kolay biri olduğuna inanıyordu. "Hepimiz annelerimizi ısırdık." Annelise onu korkutmanın eğlenceli olacağını düşündü. "Hepimiz annelerimizden beslendik."

XI

Clara o gece uyuyamadı. Yine de, eski karyolada en ufak bir göz kırpmasıyla bile gıcırdatmamaya kararlı bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Sabahın erken saatlerinde ormanın sesini duymak istedi: Beyaz bir gözün bakışları altında sürünen ay varlıklarının şarkısı. Görünmeyen sesin onu sakinleştireceğine inanıyordu. Kıpırdamazsa Fernanda'nın çığlık atmayı bırakacağına inanıyordu. Bu çığlıklar ormanı susturdu, ama Clara gözünü kırpmadı. Karyola gıcırdamadı. Dışarıda, hayvanlar avlanmaya devam ediyorlardı. *Hayvanlar avlanmayı asla bırakmazlar*, diye düşündü daha sonra, çığlıklar durduğunda. Gece yaratıklarının gürültüsü, ölümün ayakları gibi engin ve uzaktı. Başka her şeyin var olabilmesi için var olmayı bırakma mücadelesini ilk kez yaşamıyordu. Zihni şu koşullarda daha iyi çalışıyordu: Hiçbir kasını hareket ettirmediğinde. Ergenlik döneminde doktorlar ona yaptığı fiziksel egzersizlerin aslında psikolojik faktörlerin tetiklediği katatonik bir durum olduğunu söylemişlerdi. Bunun gönüllü bir durum, aşırı disiplin gerektiren bir karar olduğunu kimse anlamamıştı. Canlı beden harekete geçmeyi talep ettiğinde onu beklemeye almak, o yaşama karşı savaşmaya en yakın şeydi; ancak düşünmek için

bazı şeylerin çok hareketsiz olması gerekiyordu, tıpkı bir kadavra ya da uyuyan bir yanardağ gibi.

"Anksiyete bozukluğu" teşhisi konulduğunda on altı yaşındaydı. "Panik bozukluk" daha sonra eklendi.

"Afedersiniz Doktor, ama bu ne anlama geliyor?" diye sormuştu annesi ve açıklamalarına rağmen, anlayamamıştı. O zamandan beri çok şey değişmişti. Şimdi, örneğin, kelimeler olmadan düşünebiliyordu. Vücudu unutulmuş bir dili enkarne etmişti: Fiilin dik duramadığı bir dil. Kendini ifade etmek için harcadığı onca zamandan sonra, söylediği hiçbir şeyin kafasından geçenlere benzemediğini kabul etmesi zor olmuştu. Korkusunun semptomatolojisi sessiz ama heyecanlıydı. "O hamamböceklerini aklından çıkar, Buzağı. Pekâlâ, söyle bana, seni bu kadar panikleten nedir?" diye sormuştu annesi omurları ona cephe almaya başlamadan önce ve o anlamıştı. "Panik, paniktir," Clara açıklayabilmeyi isterdi: Kelimeler, titiz, cimri bir kurgu, organik kaosu sahte bir düzen dramaturjisinin arkasına saklayan bir tuzaktı. Belki de bu yüzden öğrencilerinin metinlerini düzeltmeyi, düzgün ve normalleştirilmiş yazıyla çalışmayı seviyordu: Çünkü kendi zihninizin okyanusunda çıplak yatmaktansa, ayaklarını sözlü mantığın çimentosuna basmak daha iyiydi.

Ama korku –annesine ölmeden önce söylemek isterdi– biyolojikti ve insanlıkdışı bir dili vardı.

Clara, artık düşüncenin kelimeler gerektirmediğini biliyordu.

Clara, artık sadece kelimeler olmadan düşünülebilecek şeyler olduğunu biliyordu.

Güneş doğmadan önce yataktan kalktı ve aşağı indi. Fernanda masada uyuyordu, gözleri kirpiklerinden iki bıldırcın yumurtası gibi fırlamıştı. Onları yalamak istedi, ama bu arzu onu dehşete düşürdü. Sessizlik içinde, nabzı çenesini kemirirken kendini kulübeden dışarı attı ve mutlak karanlık bir ninni gibi kulakla-

rına süzüldü. Bedenle düşünmek rahatsız edici bir duyguydu: Boğazındaki canavarları açan kemiklerin izlerini, kıvrımlarını, tarihini varsaymak. Bir keresinde öğrencilerine, "Her kadın ve erkek, içlerinde aklın mantığı ile duyuların mantığı arasındaki efsanevi mücadelenin yeni bir raundunu taşır," demişti ama o zamanlar, maddi deneyimin gerçek boyutunu henüz anlamamıştı. Bunu anlamak için, işkence görenler gibi ete indirgendiğini görmek zorundaydı; atardamarlardan, kemiklerden, tükürükten, kandan yapılmış varlıklar... Kendi varlıklarıyla dolu ama yine de herkesin gözünde eksik. İşkenceyi bilmesine rağmen vicdanının bozulduğunu veya parçalandığını hissetmedi, daha ziyade her bir organı şişmişti. Kör bir kadın gibi ağaçların arasında yürüyordu, ne dile getirilebilen ne de ifade edilmesi gereken fiziksel düşünceyle dolup taşıyordu ve bu, gözlerini kapadığında ve örgüler ve doğum lekeleri gördüğünde yaşadığı dehşetle ilgiliydi. Görüntüler var ama kelimeler yok. Duygular var ama anlamları yok. Öğrencilerine defalarca, "Şiir, söylenemeyenin deneyimini yaratma girişimidir," demişti. Pusun içinde insan olan her şey tasdik edilirken, diğer tarafta hayvanlar avlanıyordu.

"Kendi kızından doğup annesini doğuran tek hayvan hangisidir?" diye sordu mangrov sfenksine benzeyen annesi, boşluğa bakarak ve Clara'yı derin sessizliğinden çıkarmak için bir bastonla yere vurarak.

Bir orman içeriden bakıldığında, dışarıdan göründüğünden daha büyüktür, diye düşündü annesinin bilmecesine takılmamak için.

Ağaçların gövdelerini tırmalayarak ve çıplak ayaklarına sürtünen kalın köklere takılarak yürüdü. Bir an yaptığı şeyden kaçıyormuş gibi hissetti ve bu zayıflık fikrinden iğrenerek kıvrılmış bir adama benzeyen bir kayanın üzerine çöktü. O kadar soğuktu ki dişleri, dişetlerinde atan minik kalpler varmış gibi acımaya başladı. Nefesi düzensizdi ve avucundan boynuna kadar tanıdık bir emekleme hissi yayılmaya başladı. Anksiyete belirtileri yoğunlaştığında dilinin üzerinde bir sarkaç gibi sallanan ölüm

korkusunu kontrol edebileceğini biliyordu. Kaslarıyla düşünme deneyimi vardı ve üstelik bu sefer farklıydı: Bu sefer ölmek kadar basit bir şey için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Onu gerçekten uyumaktan alıkoyan, bunaltan ve her gün baş dönmesine neden olan şey ölüm değil, bir kez daha ölmekten korkma ihtimaliydi; o aşırı endişe hissi, her bir hücresinin farklı bir yöne fırladığı hissi –tıpkı M&M'lerin çığlık atmaması için ağzına çorap soktuğu zamanki gibi– dayanılmazdı. Çarpıntılar, terleme, karıncalanan kollar, titreme başladığında ne hissettiğini asla tam olarak açıklayamıyordu. Omurgası boa yılanına dönüşen, bir hastane yatağında ölmek üzere olan annesine, ölmekten korkmanın ölmekten beter olduğunu asla söyleyemezdi.

"Panik atak, açık havada boğulmaya benziyor," diye açıklamaya çalışmıştı ona bir keresinde ve belki de anlaşılmaz göründüğü için yapmıştı bunu, bu şimdiye kadar hastalığı hakkında yaptığı en iyi tanımdı.

Panik atak suda yanmak, yukarıya düşmek, ateşte donmak, kendinize karşı yürümek, etin katı, kemiklerin sıvı olması gibidir, diye düşündü. Bununla birlikte, o anda göğsünü gözenekli kayaya dönüştüren taşikardiyi hiçbir kelime tarif edemezdi. Kafatası ağırdı, dikenler ve çıkınlarla doluydu ama başının ötesinde yanardağ görünüyordu. *Volkanlar içeriden bakıldıklarında, dışarıdan göründüklerinden daha büyüklerdir,* dedi kendi kendine, mor gökyüzünün aydınlanmasını izlerken, en sevdiği şairlerden birinin mısraları su gibi dudaklarından dökülürken: "Çünkü güzellik, dehşetin başlangıcından başka bir şey değildir." Belki de güzel olan, korkudan önce geldiği için yanardağlar hakkındaki kitabını yarım bırakmıştı: Orada bitirmek, bazen karlı bir tepe manzarasını kaplayan sisin diğer tarafında, avcılarla birlikte avlanmak için.

"Bir volkanik çömlekte yaşıyoruz: Bu ülkede neredeyse yüze yakın volkan var ve yirmiden fazlası aktif," demişti annesi ona bir keresinde. Kendi yıkımlarını ima eden manzaralara her zaman ilgi duymuştu. Cotopaxi, Antisana, Tungurahua, Chimbo-

razo, Pichincha, Sangay ve Reventador fotoğraflarından oluşan koleksiyonuna bakarken, "Yanan bir dağdan daha yüce bir şey yoktur," demişti. "Bu buzulların ötesinde cehennemin olması imkânsız görünüyor, Buzağı." Bazen buzlu kraterlerin güzelliği, yok etme potansiyelleriyle birleşince Clara'da muazzam bir ağlama dürtüsü uyandırırdı, ama aynı zamanda sanki hastalığı kordileranın donmuş göğü altında kaynayan magmanın bir parçasıymış gibi, daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu.

Korkusu –annesine söylemek isterdi– dünyeviydi: Bu yüzden, orman güneş ışığının ilk ışınlarını tüketirken, Clara'nın titremesi bir deprem gibi şiddetlendi.

Yanardağa birkaç kilometre uzaklıktaki kulübe ve orman, ilk kez cesur olmak için mükemmel bir zemindi. Ne de olsa hayata doğru yürümek, ölüme doğru yürümekle aynı gücü gerektiriyordu: Aynı cesaret, aynı kırık tırnaklar. Gövdesinin dikey nehrinde birleşen soğuk ve sıcak kargaşasından kendini arındırabilmeliydi. Kurbanını dünya düzeninden defalarca uzaklaştıran sürekli bir dehşetin, herhangi birinin konuşma isteğini kaybetmesine neden olabileceğini anlaması gerekiyordu. Şu anda yaşadığı dehşet, sırtında ter içinde kalmış ağaçları hissettiği bir dehşetti, açıklanamazdı ve Tanrı'nın boğazındaki bin yıllık bir patlama gibi vücudunda genişliyordu. Volkanlarla ilgili kitabını çok iyi bildiği bu duyguyla ilgili kendi şiirine dönüştürmek istedi; diğerlerinin dizeleriyle birlikte ergenlik dönemi kılları ve sesleriyle dolu içinden bazı dizeler yazıyordu ama o bile, en derinlerde neden böyle yararsız bir işe giriştiğini bilmiyordu. Yine de Fernanda'yı neden sönmüş bir yanardağın önünde, gökyüzünde asılı duran o büyük ormana götürdüğünü ve her şey bitmeden önce ona neden ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Çünkü konuyu erteliyor olsa da zamanın durmadığını ve her an onları bulabileceklerini biliyordu ve planı bu değildi. Planı, polisin onları çok erken bulmamasıydı.

Öte yandan, kendi sınırlarıyla yüz yüze geleceğine inandığı

gizemli bir sınırı bilinçli olarak geçmişti. Ama fırtınanın ötesinde, onu bekleyen sadece fırtınanın kendisi ve taze bir ısırıktı.

Gündoğumunun ortasında, ciğerleri utangaç yarasalar misali göğsünün altında katlanmış hâlde otururken, bilmeceyi tekrar hatırladı: "Kendi kızından doğup annesini doğuran tek hayvan hangisidir?" *Şiir, evren, ölüm, Tanrı.* "Bunu çözseydim beni sever miydin?" diye sormuştu Elena'ya ölüme yaklaşırken. Teyzeleri ve amcaları ona on yaşındayken annesi gibi giyinemeyeceğini ve onu bu kadar çok arzulayamadığını söylemişlerdi. "Şiir, onu doğuran şiiri doğurur," diyerek bir deneme yapmıştı yirmi dört yaşında, ama cevap ya da gerçek bu değildi. "Ölüm, onu doğuran ölümü emzirir." Kısa bir süre önce, büyükanne ve büyükbabası ona göbekbağı aşkının patolojik olduğunu açıklamıştı. "Anne, sana o eşsiz hayvanın biz olduğumuzu söyleseydim, benden daha az nefret eder miydin?" diye fısıldadı annesinin, hayalindeki, bir çarşafla kaplı hareketsiz bedenine. Diğer herkesin sözleri, sabahın erken saatlerindeki uykusuzluğu sırasında onu okşayan yumuşak seslerdi ama bir zamanlar içlerinde otlamak için el değmemiş bir yer, isimler arasında boğulan dünyasını anlamlandıracak bir anlatı yapısı aramıştı.

"Kendi kızından doğup annesini doğuran tek hayvan hangisidir?" Annelise'e bunu bir ay önce sormuştu. "Tanrım," diye yanıtlamıştı Annelise hemen, "çünkü benim Tanrım histerik gezgin rahimdir."

Clara, Annelise'in Tanrı kavramına inanıyordu: Güneşin yanardağın kraterinden doğduğu rüya gibi bir mevcudiyet, tıpkı o anda olduğu gibi. Beyaz bir sis görünür hâle geldi ve çok yakındaki bir ağacın kaba köklerinin etrafında sinsice dolaşan gri bir tavşan gördü. Yanına yiyecek bir şey almamıştı ama şimdi acıkmıştı. Boş arabayı kulübeden bir kilometre uzakta bırakmıştı: Annesine ait olan ve her şeye rağmen onları buraya, ölmüş büyükannesinin eski kulübesine taşımayı başaran eski bir ıvır zıvır parçası. Elena onu o anda görebilseydi ne derdi? *Hiçbir*

şey, diye düşündü: Martha Graham'ın balesindeki Teiresias gibi bastonuyla doğaçlama bir şekilde yere vurur ve yas tutan biri gibi ya da Oedipus gibi gözlerini oymadan önce ağlardı. "Seni doğurduğuma beni pişman edeceğini biliyordum," derdi. "Sen küçük, hasta bir kızsın." Annesinin öldüğünü gördüğünde aklına gelen ilk düşüncenin acı hatırası hâlâ içindeydi. Yirmi beş yaşındaydı ve annesinin çoktan çürüyen, ölmek üzere olan pullu cildini gördüğünde arabasını düşünmüştü. *Artık benim olacak,* diye düşünmüştü. *Yeniden kaplatırım, servise götürürüm, sevdiğim bir renge, gösterişli bir pembeye boyarım, ruhsatını yenilerim, sigortasını öderim... Artık araba benim olacağına göre,* diye devam etmişti, *hayatım bana ait olacak. Seyahat edeceğim, taşınacağım, değişeceğim.* Ama cenazeden sonra borçları, dersleri, işi çıkagelmişti. Ve araba yeniden kaplanmadı, gösterişli pembeye boyanmadı ama servise götürüldü, ruhsatı yenilendi, sigortası ödendi. Clara o zamanlar yapması gerekeni yapmıştı, ama şimdi canının istediğini yapıyordu. Ve Fernanda'ya önemli bir şey öğretmek, ona gerçek bir ders vermek istiyordu. İyi bir öğretmen olmak ve ona her şeyi hazır sunmak yerine, kendisinin öğrenmesini istiyordu: Yalnızca bedende doğabilecek daha büyük bilgi.

Anlamların bitkisel sessizliği.
Yeni bir bilinç hâli.

Clara, göbekbağı sevgisiyle annesinin boynunu bağladığını biliyordu.

Şimdi Fernanda'yı bağlamıştı çünkü iyi bir öğretmen bir annedir ve öğrenci bir kızdır.

Annelise bir öğleden sonra aldığı ekstra derste, "Bazen evrenin Tanrı'nın çürüyen cesedi olduğunu hayal etmeyi seviyorum," demişti. "Hayal edin, Clara Hanım, Tanrı'nın yüzen devasa leşleriymişiz."

Acıkmadan önce her şeyin biteceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. İyi bir öğretmen olmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Üşümüş olmasına ve titremesinin devam etmesine rağmen,

gözleri kuru yapraklar ve toprak arasında dolaşan, kayıtsız bir şekilde yaklaşan tavşana kilitlenmiş şekilde, olduğu yerde kaldı, sanki Clara potansiyel bir yırtıcı değil de manzaranın bir parçası gibiydi. *Ama manzara her zaman potansiyel bir yırtıcıdır,* diye düşündü, giderek yükselen bir çamaşır makinesini andıran nefesini dinlerken. Onun sorunu, olduğu ve olmaması gerektiğini varsaydığı şeylere karşı yıllardır sürdürdüğü o saçma ve yorucu mücadeleydi. *Kadınlar kendilerini yaratmazlar,* diye düşündü. *Kadınları kızları ve anneleri yaratır.* İskeletinize karşı savaşmak, kazanılması imkânsız bir savaşa girmektir. Doğa, ancak bir dereceye kadar dönüştürülebilir ve merkezi evcilleştirilemez ama o anda, Clara kendi içindeki evcilleştirilemez olanı kabul etti, çünkü korkusunun semptomlarını kontrol etmeye çalışmadığında –taşikardinin azalmaya başladığı ve kalbinin yüzerek gevşediği o anda olduğu gibi– panik atakları o kadar korkutucu bir hâl almıyordu. Fiziksel düşünceleri, zihninin kaktüsünde büyüyen küçük çiçeklerdi: Tıpkı ayak parmaklarına sürtünen ve kanının kokusunu içine çeken, dünyanın en narin, en yumuşak ve en canlısı olan tavşan gibi.

Annalise, Fernanda'nın saçını çektikten ve Fernanda onun üstdudağını bir yumrukla yardıktan sonra, "Fernanda ve ben artık arkadaş değiliz," dedi. "Ondan nefret ediyorum ve sanırım kusacağım."

Önemli olan tek şey hakkında onu eğitmek için öğrencilerinden birini kaçırmıştı, ama bunu nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çalışmanın bir kısmı devam ediyordu, ancak herhangi bir yön veya beklenti yoktu. Semptomlar rahatsız edici bir ritme gerilerken, hücrelerinin uzuvlarını parçalamasının dehşetine, pelvisinin vertigosuna teslim oldu.

"En iyi arkadaşımın bana ne yaptığını söylememi ister misiniz?" diye sordu Annelise ona.

Çöllerle beslenen bir zihin için tek gerçek bedendi ama onunki, dayanılmaz hisler dünyasından ve nihai arzusunu gizleyen intikam duygusundan başka bir şey sunamazdı.

"Söylersem kızmayacağınıza söz verir misiniz?"

XII

A: Kendi kızından doğup annesini doğuran tek hayvan hangisidir?

F: Ne?

A: Bu bir bilmece.

F: Nereden duydun?

A: Yumurta-Clara-Hanım'dan duydum.

F: Su-gibi-Clara Hanım, kristal-gibi-Clara Hanım.

A: Dinledim ve Tanrı dedim. Ama bu doğru cevap değildi.

F: *It's so creepy.*

A: Clara Hanım doğru bir cevabı olduğunu söylüyor.

F: *It's so fucking creepy.*

XIII

"Şişşt!" Ximena, Fernanda'nın babasının ayı postu halısına takılıp düştüğünde, Annelise bir parmağını boyalı dudaklarına götürerek işaret etti. "Bizi duyacak." "Bizi yakalayacak." Tüm ışıklar kapalıydı ve ellerinde yüksek topuklu ayakkabılar, vazolar ve pahalı heykeller gibi tuzaklarla dolu bir odada yalınayak, parmak uçlarında yürüyorlardı. "Evet, ölüyorum!" Analía dışarı çıktı. "Şişşt!" Fiorella ve Natalia birlikte hareket ettiler. Sabah saat birdi ve Charo uyuyordu. Şoför tatildeydi. Fernanda'nın ailesi seyahatteydi. Kimsenin çalmayı bilmediği piyanonun üzerindeki duvara dayalı eski sarkaçlı saatin tiktak sesi duyuluyordu. Fernanda geçen hafta sonu, "Benim evimde pijama partisi yapabiliriz," demişti. "Kimse bize göz kulak olmayacak. Kimse fark etmeyecek." Yeşil gözlü ve bileğinde dövme olan üniversiteli çocuk, güvenlikli sitenin ortasında, parkın yanındaki üstü açık-siyah-Batmanvari arabasında onları bekliyordu. Fiorella ve Natalia annelerini arayıp iyi geceler diledikleri için on dakika geç kalmışlardı. "Arkadaşlarınla, kızlarla iyi eğlenceler ve çok geç yatma." "Bugün cuma, anne." "Tırnaklarımızı boyayacağız." "PlayStation oynayacağız." "Saçlarımızı Lady Gaga gibi yapacağız." "Amy Winehouse makyajı yapacağız." "Kate

Moss gibi modellik yapacağız." "Lorde gibi şarkı söyleyeceğiz." Ebeveynlerinden hiçbiri yıllardır Ximena'nın annesinin şarabını içmek, Annelise'in babasının tabanca koleksiyonuna dokunmak, Charo'nun sigaralarını içmek ve XVideos ve PornTube'da hentai izlemek için pijama partilerini bahane olarak kullandıklarını bilmiyordu. "Neden yüze boşalınır?" "Edepsiz!" "Vajinam böyle görünmüyor." "Çok fazla damar var!" "Bu bir meme mi?" Bazen yatıya kalanlar, Hollywood aktörlerininki gibi yüz hatlarına sahip ve ehliyeti olan üniversiteli çocuklarla partilere kaçarlardı, ama çocuklara bina ya da orada ne yaptıkları hakkında hiçbir şey söylemezlerdi. "Sence ip cambazlığı egzersizlerimiz Alan Bey'in bahsettiği aşağılamalara benziyor mu?" Analía, cesaret oyununda ne zaman Fiorella'nın ellerine basmasına karşı koyabileceğini sordu. "Sen deli misin?" diye yanıtladı Annelise. "Beyaz Tanrı için çekilen çileler söz konusuysa, evet." "Esrime için yaptığımız şey bu." Pijama partisi gecesi, büyük kızların yaptıklarını düşündükleri gibi giyindiler; partilere gidenler, içki içip dans edenler ve Alan Bey'in söylediği her şeyi yapanlar, daha sonra sokakta tecavüze uğrayan veya öldürülen kadınlara özgü olan şeyler. "Bunu nasıl giyersin?" Çürüklerini makyajla kapattılar. "Ah, böyle." Köprücükkemiklerine parfüm sıktılar. Ximena göz kalemini yanlış kullandı ve yüzünü siyaha boyadı. Grubun en az göze çarpanıydı: En az komik, en az zeki olan, sutyenini tuvalet kâğıdı tomarlarıyla dolduran ve saçını Annelise ve Fernanda'nın yaptığı gibi, ona pek yakışmasa da, yapandı. "İyi görünüyor muyum?" diye sormuştu daha önce yatak odasında. "Ah evet. Muhteşem görünüyorsun," demişti ikizler ona. "On dokuz yaşında gibisin." "Bence yirmi bile olabilir." Onlar gizlice dışarı çıkarken Analía, Fiorella ve Natalia, Ximena'nın kırpılmış kâküllerinin üzerindeki ışıltılı fiyonk karşısında kahkahalarını bastırmaya çalıştılar. Sadece bazı kafaların böyle gülünç şeyleri yapmayı düşünebilecek kapasitede olduğunu düşündüler. Örneğin Fernanda, kendisininkine payetli bir kurdele

takmıştı ama zarifti ve hatta Emma Watson ya da Kristen Stewart tarzındaki kısa çocuksu saçları, elmas şeklindeki yüzünü ve flamingoya benzeyen boynunu gururlandırıyordu. Annelise'e bir saat önce, "Biraz kırmızı ruj sür," dedi. "Sevdin mi?" "Bayıldım." Fernanda, Annelise'in dudaklarını, Annelise'in çillerini, Annelise'in siyah saçlarını beğenirdi. "Vay canına, bu elbise sana çok yakışmış." Anne gibi birinin rujdan başka bir şeye ihtiyacı olmadığını hepsi biliyordu. "Şşş!" "Ahmak, kapa çeneni!" Binada, gerçekten tehlikeli cesaret oyunlarını her zaman ilk tamamlayan Annelise olurdu. "Fer, kapı nasıl açılıyor?" İlk kez bir yılan öldüren de. "Açık." Üçüncü katın kenarlarında yürüyen ilk kişi de. "Tamam!" Mangrovda ilk yüzen de oydu, hatta bir timsahın orada olduğunu bile bile. "Acele et, yoksa asla parka gidemeyeceğiz." Fernanda da ilklere imza atardı, ama ara sıra. "Adı neymiş?" diye sordu çapkın ikiz Natalia. Utangaç ikiz Fiorella, "Hugo," diye yanıtladı. Ximena, havuzu, spor kulübü, alışveriş merkezi, kilisesi ve yirmi dört saat silahlı güvenliği olan kapalı sitenin sessiz sokağında gruba ayak uydurmaya çalışırken topuklularıyla yürüyemiyor ve yalpalıyordu. Analía gülerek ve telefonuyla video çekerek, "Onlar ayakkabı, ayaklık değil," dedi. Analía gruptaki en komik kişiydi ve sık sık Ximena ile dalga geçerdi, çünkü öyle yaparsa kimsenin biraz kilolu olduğu konusunda şaka yapmayacağını düşünüyordu. Fernanda yarım saat önce, Analía'nın M ve kendisinin XS giydiğinin farkında olmadan, "Benim gömleğimi giy, daha güzel," demişti. "Hayır, teşekkürler, bunu beğendim," demişti Sailor Moon çantasından kendininkini çıkararak. Okulda, Analía'nın otaku olduğunu söylerlerdi, ama arkadaşları onun sadece dört animenin hayranı olduğunu ve hiç manga okumadığını biliyorlardı. "Beni kaydetmeyi kes," diye bağırdı Ximena. "Şşşt!" "Ama artık içeride bile değiliz!" "Ah, hadi ama! Ne yani, buradaki insanların uyumadığını mı düşünüyorsun?" "Bugün cuma!" Hugo adındaki üniversiteli çocuk onları siyah-Batmanvari üstü açık arabanın dışında

sigara tüttürerek bekliyordu. "Uffff, çok yakışıklı," diye mırıldandı Ximena altdudağını ısırmadan önce. "Aklından bile geçirme," dedi Natalia saçlarını savurarak. Barcos kardeşler, Fiorella'nın omzundaki bir doğum lekesi dışında birbirlerinden ayırt edilemezlerdi. Altı yaşında klasik bale eğitimine başlamışlardı, ama binadalarken kiralık evlerin köşelerinde saklanan garip nesneler ve hasta bedenler hakkında korku hikâyeleri anlatıyorlardı. "Merhaba kızlar, nasıl gidiyor?" dedi, sigarasından geriye kalanları kaldırıma atarak. Annelise, ikisi de surat asan Fiorella ve Natalia'ya bakarak, "*Sorry*, aptal arkadaşlarım yüzünden geç kaldık," dedi. "*Nice*!" Deri koltukların rengini överek arabaya bindiler. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim." Fernanda, Annelise'den uzakta, arkada oturmaktan hoşlanmadı. "Sizin için biraz müzik açayım mı?" Hugo adında yeşil gözlü ve bileğinde dövme olan üniversiteli çocukla birlikte ilk kez bir üniversite partisine gidiyorlardı. "*Obviously!*" Genellikle Espíritu Santo Üniversitesi'nde hukuk okuyan çocuklarla giderlerdi, ama Hugo, Católica Üniversitesi'nde tıp okuyordu ve Annelise'in en son Instagram takipçilerinden biriydi. "Psikopat olmadığına emin misin?" diye sormuştu Fernanda ona iki gün önce. "Sakin ol, o erkek kardeşimin en iyi arkadaşlarından birinin kuzeni," diye yanıtlamıştı. "Onu tanıyorum. Deli olmadığını biliyorum." Güvenlikli sitenin dışındaki ilk trafik ışığında, kolu kesik bir adam arabaya yaklaştı, para istedi ve Hugo, arabanın üstündeki kanvası kontrol eden düğmeye basmayı seçti. "Daha iyi: Bu şekilde saçlarımız dağılmaz," dedi Fiorella, parmaklarını sarı buklelerinde gezdirerek. Kız kardeşi gözlerini dikiz aynasına dikti ve yeşil gözlü, bileğinde dövme olan ve yarık çeneli ünivesiteli çocuğun bakışlarıyla karşılaştıklarında gülümsedi. "Tarak getiren var mı?" Ne Fiorella ne de Natalia'nın hiç erkek arkadaşı olmamıştı. "Hiç mi?" Son partide çok yaklaşmalarına rağmen bir çocuğu öpememişlerdi. "Bunu ona söylemeseydin, kesinlikle beni öperdi!" Natalia daha sonra kız karde-

şine bağırdı. "Senden hoşlanmadı, ikimizden de hoşlandı!" Fiorella onu düzeltti. "İkiz olduğumuz için bizi öpmek istedi! Aynı olduğumuz için bizi öpmek istedi!" Hiçbir öğretmen onları ayırt edemezdi, ama tek farkları bir doğum lekesi olmasına rağmen Fiorella kendini Natalia'dan daha çirkin hissederdi. "Hiç mi?" Bu yüzden, binada geçirdikleri öğleden sonraları, renkli yılanların toplandıkları yerde çıplak ayakla dans etme sırası kendisine geldiğindeki zamanın aksine, üniversite partileri özgüvenini sarsardı. "Ah!" Natalia, Fiorella'nın dikiz aynasından göz kırpmayı bırakması için kaburgalarına dirsek attığında ağzından kaçırdı. "Reggaeton sever misiniz? Hip-hop?" Fernanda, Annelise'in önde tek başına olmasını ya da yeşil gözlü, bileğinde dövmesi olan, yarık çeneli ve dalgalı saçları olan üniversiteli çocuk Hugo'nun dudaklarına bu kadar çok bakmasından hoşlanmamıştı. En son partiye gittiklerinde, rastalı bir kızıl Annelise'i öpmüştü. "Peki? Nasıldı? Nasıl hissettirdi?" diye sormuştu eve geri döndüklerinde. "İğrenç," demişti. "Nefesi kötü kokuyordu," demişti. Binada, ikisi kollarını açarak üçüncü katın kenarlarında yürüdüklerinde asla aşağı bakmazlardı. "İnanılmaz hissettiriyor, değil mi?" derdi Annelise, "Ölebileceğini ve sonra ölmeyeceğini hissetmek." Diğerleri düşmekten korktukları için böyle akrobasi yapanlar sadece onlardı. "Korkaklar," derdi Fernanda ve sonra gökyüzüne bakar ve bir ayağını dikkatlice diğerinin önüne koyardı. "Çok kişi olacak mı?" Hugo adındaki siyah ceketli üniversiteli çocuğa sordu. "Çok, evet." Parfümleri birbirine karışmıştı. "Tıpkı *Alacakaranlık*'taki adam gibi," diye fısıldadı Ximena, Analía'ya ve ikizler onu duydular. "Burada Robert Pattinson'a benzediğini söylüyorlar." "Robert Pattinson'a benzediğini mi düşünüyorsun?" Kırmızı renk, Fernanda'nın sağ dikiz aynasından izlediği Annelise'in çillerini ortaya çıkarmıştı. "Bunu çok duyuyorum." Ximena ve Analía, kitapları okumak onlara tamamen sıkıcı geldiği için sadece filmleri izlemiş olmalarına rağmen Alacakaranlık efsanesinin

hayranıydılar. Fernanda, "*Harry Potter* yüz kat daha iyi," derdi. Annelise, kalemini bir asaymış gibi Alan Bey'e doğrultarak, "Abra Kadabra," demişti. Analía, silahlı iki güvenlik görevlisi, havuzlu, spor kulübü, kilise, yirmi dört saat silahlı güvenlik, alışveriş merkezi ve spor salonu bulunan başka bir güvenlikli siteye girmelerine izin vermeden önce, siyah-Batmanvari üstü açık arabanın modelini ve plaka numarasını kaydettiği sırada, "Ne boktan bir iş," dedi. "Bira olacak mı?" diye sordu Ximena birayı sevmemesine rağmen. Yeşil gözlü, bileğinde dövmesi olan, yarık çeneli, dalgalı saçlı, siyah ceketli ve mavi Chuck Taylors'lu üniversiteli çocuk güldü. Annelise için arabanın kapısını açarken, "Elbette," dedi. "Aptal," diye mırıldandı Natalia, rahatsız oldu. Fernanda, Hugo'nun uzattığı eli görmezden geldi ve onun yardımı olmadan aşağı indi ve kalçalarına kadar çıkan eteğini düzeltti. Kısa saçlarını ve payetli kurdelesini göstererek, "*Stranger Things*'deki kıza benziyorsun," dedi Hugo. "Ha? Kim o?" diye sordu Ximena. "Millie Bobby Brown," diye açıkladı Analía bıkkınlıkla. "Google'dan bak." Annelise, dudaklarının kırmızısıyla gülümsedi. "Evet, gerçekten ona benziyorsun." Binada, Annelise'in hikâyelerindeki Beyaz Tanrı'yı kabul etmek için hepsi sol popo yanaklarının altına kesikler atmışlardı. Annelise derisini kesmeden önce yüksek sesle, "Bu senin kabul törenin, Fiorella Barcos Gilbert," dedi. "Çünkü beyaz çağdasın ve düşüncelerin beyaz." "Çünkü sudan çıkan beyaz hayvanı gördün, çünkü kendini gezgin rahmin Tanrısı'na açıyorsun." Fernanda bile o yaraların ne işe yarayacağını tam olarak anlayamamıştı, ama oyun ilginçti çünkü bir muammaydı ve özel bir şeye ait olduklarını hissettiriyordu. "Bugünün hikâyesi başka hiçbir şeye benzemiyor: Size Beyaz Tanrı'nın, beyaz çağında genç bir kızın tanık olduğu ilk ve en iğrenç görüntüyü anlatacağım," diye anlatmaya başladı Annelise bir çarşamba öğleden sonra, diğerleri korkmuş bir hâlde, mükemmel bir daire içinde oturdular ve dinlediler. "Hiç kimse ona ne olduğunu öğrenemedi ve

adı, iki korkunç cinayet Doğu Avrupa'daki iki küçük kasabayı sallayana kadar anlatılmaz kaldı." Annelise'in Beyaz Tanrısı ile ilgili hikâyeleri dinlediklerinde hepsi korkarlardı, birisinin veya bir şeyin onları takip ettiğini, ilahi ve canavarca bir gücün gecenin erken saatlerinde kendilerini onlara gösterebileceğini ve hiçbirinin kendilerini korumak için gözlerini kapatamayacaklarını hissederek evlerine giderlerdi. "Bu hikâyeler doğru değil, değil mi?" diye sormuştu Ximena bir keresinde. Annelise, binanın pencerelerinden birinin yanında durarak, "Elbette doğrular," demişti. "Tapınağının içindeyken Beyaz Tanrı'yı sorgulamıyorsunuz, değil mi?" Ximena, bir tanrıyı kendi topraklarında sorgulamanın güvenli olduğunu düşünmüyordu. "İçeri girelim," dedi Hugo, ceketinden yeni bir sigara çıkararak. Annelise, yer sarsıldığında ve bina deniz gibi sallandığında, "Bütün depremleri O yaratır," demişti. Büyüklük 4.2. Büyüklük 6.5. "Saçlarım bozulmuş mu?" diye sordu Fiorella, ama kız kardeşi onu duymazdan geldi. Parti, renkli ışıkların, bağırışların ve reggaeton şarkılarının yükseldiği büyük bir evdeydi. "*Cool*," dedi Ximena, dans etmeye başlayarak. Ses o kadar yüksekti ki, Fernanda organlarında tatsız bir şekilde çınladığını hissetti. "Korku filmlerinde, bir partide işler her zaman kötü gitmeye başlar," diye Annelise'in kulağına fısıldadı ve Annelise tatlı bir şekilde onun elini tuttu. "Sanırım öğreneceğiz." İnsanlar arka bahçede dans ediyorlardı, ama içeride içiyor, çığlık atıyor, duman ve bira kutuları değiş tokuş ediyorlardı. Analía dumanı kovarak, "Burası zar zor görünüyor," dedi. Fiorella, "Buna alışmalısın," dedi. "Ya saçlarımız ot gibi kokarsa." "Ya bizi sarhoş etmeye çalışırlarsa." Ximena burnunu buruşturdu: "Bunların hiçbirini denemeyeceğim, tadı kötü." Ama binada Annelise'in âdet kanından bir damla yalayan ilk kişi o olmuştu. "Tadı nasıl?" diye sormuştu Analía ona. "Paslı bir salyangoz gibi tadı var. Yosun ve ciğer gibi tadı var." Hugo, onları bölümünden üç arkadaşının beklediği yuvarlak bir masaya götürdü. "Gabriel, José ve Gustavo," diye-

rek tanıştırdı. Natalia, önce Annelise'e bakmalarından rahatsız oldu, bu yüzden omuzlarını geriye atarak göğüs dekoltesini gösterdi. "Kaç yaşındasınız?" diye sordu burnu çok küçük olan José. Anne, "Sen kaç yaşındasın?" diyerek karşı ateş açtı. "Hepinizden daha büyüğüm," dedi ve sanki kişniyormuş gibi güldü. José'den daha az ata benzeyen atlar olduğunu düşünerek, "Eh, biz daha genciz," dedi. Fernanda, Annelise'in soluna oturdu. "Delta'dan mısın?" Hugo, sağına oturdu. "Orası iyi bir okul, kuzenim oraya gidiyor." Onlara bira ikram ettiler. Onlara yerfıstığı ikram ettiler. "Umarım hiçbirinizin erkek arkadaşı yoktur." Alan Bey partilerde kimsenin konuşmak istemediğini söylese de, Analía bu kadar gürültü içinde nasıl konuşabildiklerini anlamıyordu. "Sizin gibi kızlar partilere dikkat etmeli," demişti onlara. "Sizin gibi kızların hız kesmeyi öğrenmesi gerekiyor." Binada sessizce bedenlerini keşfettiler ve tıpkı bir kadının çığlığını andıran rüzgârı dinlediler. "Nasıl korkunç!" dedi Fiorella. "La Llorona'ya benziyor." La Llorona, Annelise'in en sevdiği efsanelerden biriydi. "Yüzyıllar önce bir kadın delirdi ve bebeğini timsahlarla dolu bir mangrovda boğdu, ama sonra pişman oldu ve neredeyse bozulmamış kadavrayı yeşil sudan çıkarmayı başardı. Tek bir şey eksikti: Serçeparmağı," diye mırıldandı beyaz odada, rüzgârın sesini en güçlü şekilde duyabildikleri yer burasıydı. "O zamandan beri La Llorona, diğer insanların parmakları arasında oğlunun kayıp serçeparmağını arar. Onları, küçük kadavra üzerinde denemek için dişleriyle koparır. O minyatür kadavra üzerinde." Fiorella ve Natalia birbirlerine sarıldılar. "Ama uymadıklarını anlayınca onları akbabalara yedirir." Bir annenin bu kadar korkutucu olabilmesi Fiorella'yı şaşırttı. "La Llorona'nın bitmek bilmeyen iniltisini duyarsanız serçeparmaklarınızı koruyun!" dedi Annelise, sesi sanki mezarın ötesinden geliyormuş gibi derin bir tonla. "Kapıları ve pencereleri kapatın!" "Gözlerinizi kapatın ve kendinizi onun çenesinden koruyun!" José dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Dans

etmek ister misin?" Kırsal kesimde, insanlar La Llorona'nın çocukları çaldığına ve bebeğinin serçeparmağını geri vermeleri için timsahlara vermeye çalıştığından onları boğduğuna inanırlardı. "Çocuğunu boğan bir anne erkek olmalı!" dedi Ximena kulaklarını kapatarak. Ama ancak bir anne, kendi yarattığı canı böylesi bir öfkeyle alabilir, diye düşündü Annelise. Charo bir gece Fernanda'ya, "La Llorona bebekleri kaçırmaz Nandita, canım," demişti. "Yaşayan insanlar yapar. Yaşayanlar, ölülerden beterdir." Fiorella ilgisizce avluya baktı. "Henüz dans etmek istemiyoruz," dedi ve Natalia dilini çıkardı. Charo kırsaldan olmasına rağmen, La Llorona'ya, Ekvador'daki Dama Tapada'ya veya Tintín'e inanmazdı. "Bazen sadece annelerin kendileri bebeklerini öldürürler ve nehre atarlar," demişti. "Neden herkes adına konuşuyorsun?" Annelise, binadan gördükleri timsahın beyaz olduğundan ve karnında La Llorona'nın bebeğinin serçeparmağı olduğundan emindi. Natalia, Fernanda'nın aklını yitiren anneler ve kızları hakkındaki hikâyelerinden birini duyduktan sonra, "Bir anne çocuklarını asla öldürmez," dedi. "*For real*? Hangi dünyada yaşıyorsun?" diye yanıtladı onu Fernanda. "Anneler her zaman çocuklarını öldürürler." Fernanda ve Annelise, kendi korku hikâyelerini yaratma zamanı geldiğinde ilham almak için *creepypasta* okurlardı. "Ve çocuklar da annelerini öldürürler." Klasik *Jeff the Killer*, 1999, *Ben Drowned*, *Sonic.exe* ve *Slender Man* dışında favorileri, anneleri ve kızları garip durumlarda gösterenlerdi. "Mr. Dupin'li olan harika!" Annelise, creepypasta.org *linkini* WhatsApp gruplarına gönderdikten sonra böyle dedi. Analía, "Okusam beni korkutmaz," diye yazdı. Tık. *Send*. Xime *is writing*. "Tembel pislik." Üniversiteli, kaslı Gustavo, gözlerini Natalia'nın göğüs dekoltesine daldırırken, Fiorella fark etmemiş gibi yaptı. "'Asla Yapmadım' oynamak ister misiniz?" Mr. Dupin'in hikâyesinin adı *A Mother's Love*'dı ve kedisinin koridorda su sıçratma sesiyle uyanan bir kız hakkındaydı. Annelise, "Tabii ki, o zaman kedinin yanında olduğunu,

yatağında uyuduğunu fark eder, bu yüzden kalkar, koridora gider, ışığı açar ve... tahmin et ne gördüğünü," Annelise, Analía ile konuşuyordu, çünkü o hikâyeyi okumayan tek kişi oydu. "Annesini mi?" diye sordu yumuşak, kırılgan bir sesle. "Evet, annesini!" Anne, çığlık atarak onun titremesine neden oldu. "Dört ayak üzerinde, kedinin kâsesinden canavar gibi içiyor." Ximena iç geçirdi, dirseklerini masaya dayadı, üzgündü çünkü üniversiteli çocuklar onun makyajını ya da *jeaninin* kalçalarında ne kadar iyi göründüğünü pek fark etmişe benzemiyorlardı. "Tabii, oynayalım," dedi. Analía da aynı nedenden dolayı üzgündü, ama bunu göstermek istemiyordu ve Ximena'nın bu kadar bariz olmasından rahatsızdı. "Sonra ne oldu?" diye sormuştu, Mr. Dupin *creepypastası* ilgisini çekmişti. Annelise, "Kız annesine, anne kızına baktı," diye devam etti. "Dişlerini gösterdi ve bir hayvan gibi ona koşmadan önce son derece uzun dilini dışarı çıkardı, ama kız daha hızlıydı ve annesinin pençeleyip, böğürerek vurduğu yatak odasının kapısını kapadı." Annelise üniversite partilerinde asla korku hikâyeleri anlatmazdı. "Ve?" Analía ısrar etti. "Sonra ne oldu?" Gabriel adındaki mavi saçlı çocuk masanın altından bir şişe tekila çıkardı. "Bundan sonra, seninle ilgilenen, seni herkesten çok seven annenin sesini işitsen ve o senden endişeyle, eğer iyiysen, kapıyı açmanı istese, ne dersin? Yapar mıydın?" Ximena, Analía ve Fiorella, Annelise'e içeriği yüzde 30'u aşan bir tür alkolle oynamak için izin istercesine baktılar. "Korkmuyorsunuz, değil mi?" Fernanda bu soru karşısında sinirlenerek gülümsedi. "Biz mi?" Bardağını aldı ve Gabriel'e doğru kaydırdı. "Ben böyle severim!" Binada çok cesurlardı: Korkularının üzerine atlayan kızlardı onlar. Hugo, Annelise kaskatı otururken parmağını onun omzunun üzerinde gezdirerek, "Gerçekten çok güzelsin," dedi. "Sübyancı!" Arka bahçeden ince giysiler içindeki bazı terli üniversiteli kızlar bağırdılar. Gustavo, Natalia ve Fiorella'ya gülümseyerek, "Elimde değil, gergin seviyorum," dedi. Fernanda ikizlerle ilgili *creepy-*

pastaları çok severdi: En sevdiği, ayna, mum ve gardırop ritüelini anlatan hikâyeydi. Teneffüs sırasında arkadaşlarına bir keresinde "Hepimizin bir ikizi var," demişti. "Seninkini bulmak için kendini aynalı ve mumlu bir gardıroba kapatman yeterli." Beyaz odanın ne kadar özel olduğunu keşfettiklerinden beri korku hikâyelerini başka hiçbir yerde anlatmıyorlardı. "İçeride, aynaya iki kez vurmalı ve nefes almadan kendine bakmalısın ve işte o zaman ortaya çıkıyor." Küçük burunlu ve alnında doğum lekesi olan üniversiteli çocuk José bardağına biraz tekila koydu. "Hiç duşta sikişmedim," dedi ama sadece Hugo içti. "Biliyordum, orospu çocuğu!" "Seni çılgın pezevenk!" Cesaret oyununda Annelise, Fernanda, Analía, Fiorella ve Natalia'nın isimlerini bir kurşunkalemin sivri ucuyla sırtında yazmalarına izin vermiş olmasının önemli bir şey olmadığını düşündü Ximena. Gabriel adında mavi saçlı ve ince dudaklı üniversiteli çocuk, "Sıra bende," dedi. "Ayin işe yarıyor ve bu yüzden gerçekten dikkatli olmalısınız, çünkü ikizlerimiz ruhlarımızın gerçek şeklini alırlar. Eğer kötü bir insansan, gördüğün şey kötü olacaktır." Ximena yutkundu. "Ya kötüysem ama bilmiyorsam?" Annelise yeraltı mezarlığı sesiyle konuştu: "O zaman denemesen iyi olur." Gabriel kadehini kaldırdı: "Hiç bir erkeği öpmedim." *Ne aptal bir oyun,* diye düşündü Natalia, Annelise ve Fernanda'nın içerken yüzlerini buruşturmalarını izlerken. "Tadı aseton gibi." "Mentol gibi tadı var." Hugo ve arkadaşları yumruk tokuşturdular. "Sana söyledim, çılgııın!" Ve onlara baktı: "Kaç kez?" "Sizin mi yoksa bizim yaşımızdakilerle mi?" Analía gözlerini kıstı. *Creepypastalarla* başa çıkabilirdi, ama Annelise'in hikâyeleri kâbuslarına giriyordu. "Siz kızlar hiç kimseyi öpmediniz mi?" Gustavo adındaki kaslı, üniversiteli çocuk ikizlere sordu. "İsterseniz size öğretebilirim." Müzik bardakları salladı ve arka bahçede biri insanlara hortumdan su püskürtmeye başladı. "Harika! Yakında göğüsler ortaya çıkacak, *brothers*." Annelise'in en sevdiği *creepypastalardan* biri, çocuğu için göğüslerinin yumuşak parçalarını

pişiren bir anne hakkındaydı. "Efsane der ki, her şey internette dolaşan, bilinmeyen bir yazar tarafından yayınlanmamış bir şiiri okumakla başlarmış." "Okuyan her annenin sonunda aynı şeyi yaptığını söylüyorlar: Göğüslerini kesip çocuklarına yediriyor." Analía partide *boomerang* çekti ve Instagram hikâyesine yükledi. "Ben de bir tane yapmak istiyorum!" dedi Ximena ve o da bir *selfie* çekti. José çenesini okşadı. "İstersen kalkıp senin için fotoğraf çekebiliriz." Ximena *duckface* yaptı. "İstersen hepimizin fotoğrafını çekebilirsin." Merdivenlerde çok fazla trafik vardı ve banyo için bir sıra vardı. "Ha ha, çok komik," dedi Fiorella ve kız kardeşi dilini burnuna dokundurdu. *Creepypasta* forumları photoshoplu resimlerle dolup taşıyordu, ama Annelise sadece gerçek görünenleri severdi. Gustavo oyunu yeniden başlatarak, "Hiçbir zaman çıplak fotoğraflarımı çekmedim," dedi. Fernanda, daha büyük çocukların kendilerinden daha zeki olduklarını düşünmelerinden nefret ediyordu. "İşler kızışıyor!" Gabriel bir itiraf olasılığının heyecanıyla ağzını açtı. *Yapma,* dedi Fernanda içinden. *Yapma. Yapma.* Ama Annelise büyük bir yudum aldı ve çocuklar avlanan baykuşlar gibi gözlerini kocaman açtılar. "Vay canına!" Yer alkol, plastik bardaklar ve şeker ambalajlarıyla doluydu. "İşte şimdi bir partiye benzedi, *bros*!" Fernanda yeşil gözlü, bileğinde dövmesi olan, yarık çeneli, dalgalı saçlı, siyah ceketli ve en yakın arkadaşının bacaklarına bakan Hugo adındaki mavi Chuck Taylors'lu üniversiteli çocuğa yumruk atmak istedi. "Gerçekten *nude*'ların var mı?" diye sordu Fiorella, binada iç çamaşırlarını çıkarmış ve bir cesaretle mangrov içine fırlatmış olmasına rağmen şok olmuş bir şekilde sordu. "*Crush*'ına göndermek için mi çektin?" "Yoksa *just for fun*?" Anne gözünü bile kırpmadı: "Bunu kendim için yaptım, çünkü kendime bakmayı seviyorum." Yanındaki Hugo'nun ağzı açık kaldı ve Fernanda, kendisinin ve tüm arkadaşlarının o sırada Annelise'i çıplak hayal ettiğini biliyordu. "Bu sıkıcı," dedi aniden Anne'in elini bırakarak. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu

Anne ama Fernanda cevap vermedi. Garip ve sıcak bir şey boğazını sıktı ve ayakları onu neredeyse herkesin dans ettiği, sırılsıklam olduğu ve kızların meme uçlarının göründüğü avluya götürdü. *Şimdi gelecek,* diye düşündü, emindi. *Şimdi benim için gelecek.* Üniversite partilerinde eğlenmeyi bir süre önce bırakmıştı. *Douchebags*. Salaklar. *Assholes*. Bir süre önce, boğmak, boğulmak ya da yılanlarla dolu bir yerde yatmak gibi bir şey yapmamış olan o çocukların ne istediklerini bulmuştu. "Nasıl hissettirdi?" Annelise, son partiden sonra, *Elm Sokağı'ndaki Kâbus*'taki Johnny Depp'e benzeyen üniversiteli bir çocuk, külotunun altından ona dokunduğunda sormuştu. "*Weird*," diye yanıtlamıştı. "Acıdı ve hoşuma gitti." Çok yakışıklı oğlanlar nefesini keserlerdi ve bazen onu iyi öptüklerinde iç çamaşırı ıslanırdı. "Öpüşmek istiyorum!" Natalia arzular odasında bağırmıştı. "Öpüşmek istiyorum! Öpüşmek istiyorum! Öpüşmek istiyorum!" Analía ona çözümü sunmuştu: "Beni öp." Ama Natalia ona tiksintiyle bakmıştı. "Ben lezbiyen değilim! Bu bir günah! Erkeklerden hoşlanıyorum!" Fernanda, Annelise'in avluya çıktığını, dansçılardan kaçtığını ve ona doğru yürüdüğünü görünce mutlu oldu. "Şakaydı aptal. Ben de erkeklerden hoşlanıyorum." Binada, Fernanda, penceresiz tek odayı beyaza boyamıştı, grubun törenlerinin merkezi olacağını bilmeden. "Neden gittin?" Bir öğleden sonra, bir çığlık duymuştu ve Annelise'in yarı çıplak, odadan çıktığını, titrediğini, ter içinde kaldığını ve sarsılmış göründüğünü görünce korkmuş bir hâlde merdivenlerden koştu. "Onlardan nefret ediyorum," diye açıkladı Fernanda. "Onlara katlanamıyorum." "Onları sevmedim." O öğleden sonra, duvarın beyazlığında bir şey gördüğünü söyledi. Hareket eden ve ardından teninde canlı bir fare geziyormuş gibi hissettiren bir şey ve bu yüzden üniformasını çıkarmak zorunda kalmıştı. "Anlıyorum," dedi Annelise, ruju biraz bulaşmıştı ve çilleri kakao tozu gibi görünüyordu. "Onlara bir ders verelim mi?" Sonrasında, Beyaz Tanrı. Ve odanın her saat ilham

verdiği korku. "Onların havalarını söndürelim mi?" Fernanda, Annelise'in moralini nasıl yükselteceğini her zaman bilmesine bayılırdı. "Hadi," dedi ve tekrar el ele, geri yürüdüler. On bir yaşındayken iPad'de, üzerinde kırmızı midillilerin olduğu çarşafların altına gizlenerek, karanlıkta, düzinelerce peluş hayvan ve oyuncak bebekler onları gözetlerken *Şeytan*'ı izlemişlerdi, o kadar korkmuşlardı ki, bütün gece birbirlerine sarılmışlardı. "Şeytanın ele geçirdiği bir kıza bakmak zorunda olmak korkunç olmalı!" İki yıl sonra Annelise, *Creative Writing* dersi öğretmeni için film hakkında bir makale yazdı. "Onu kilitlerdim." Ve öğretmen Annelise'in hikâye anlatmaya karşı "olağanüstü bir yeteneği" olduğunu söylemişti. "Onu öldürürdüm." Fernanda, dil ve edebiyat dersi için ödevlerinden iyi notlar alırdı, ancak hiçbir zaman kazanamamasına rağmen, sadece Annelise okullar arası kurgu ve şiir yarışmalarına katılmak zorunda kalırdı. "Bilerek kötü bir iş yapıyorum," derdi gururla. "Beni rahat bıraksınlar diye kaybediyorum." Okuldaki öğretmenler Fernanda'nın özel yeteneklerden yoksun olduğunu düşünüyorlardı, ancak binada Annelise'in babasının tabancasını duvarlara vurmaya cesaret eden tek kişi oydu. Fiorella, "Cidden, bunu bir daha yaparsan ben yokum," dedi. "Çok gürültülüydü." "Ölüm gibi geldi." Yeşil gözlü, bileğinde dövmesi olan, yarık çeneli, dalgalı saçlı, siyah ceketli, Hugo adında mavi Chuck Taylors'lu üniversiteli çocuk döndüklerinde onları alkışladı. "Sizi özledim kızlar!" Dalgalı saçları, creepypasta.org'daki Jeff the Killer *fanart*'larında çizilenlerle aynıydı. Gustavo, Gabriel ve José, Fiorella ve Natalia'nın yanına oturdukları için somurtkan görünen Ximena, "Sonunda," dedi. Annelise'in hikâyelerinde, Beyaz Tanrı, kendisini sadece onların yaşlarındaki kızlara ifşa ederdi ve görüntü o kadar rahatsız ediciydi ki, onları sonsuza dek değiştirirdi. "Oynamaya devam edecek miyiz?" Analía, *selfie* çekmeyi bırakırken sordu. "Evet, ama başka bir şey oynayacağız." Ve Fernanda masaya tünedi. "Gerçekten

eğlenceli bir şey yapmak ister misiniz?" Hugo ve diğerleri onlara merak ve şehvetle baktılar. "Bu evin çatı katı var, değil mi?" Oraya giden merdiven garajın yanındaydı. Metalikti ve ilk basamakta kusmuk vardı. "İğrenç, iğrenç, iğrenç, iğrenç, iğrenç!" Küçük havuç parçaları içeren sarı su birikintisinde gezinme sırası kendisine geldiğinde Analía da aynısını tekrarladı. Fiorella, Natalia'nın Gustavo'yu çekici bulmadığını, ancak kendisini ilgi odağı gibi hissetmeyi sevdiği için ondan hoşlanmasını istediğini biliyordu. Tak, tak, tak, tak, titreyen merdivenlerde topukları ses çıkarıyordu. "Xime, gülümsesen ölür müsün," diye yalvardı Analía, derinlerde bir yerde, üzüntüsünü bu kadar belirgin hâle getirdiği için ona vurmak istese de. *Ay, bana bakın!* diye düşündü Analía içinden. *Ay, kimse beni istemiyor!* "Günün birinde bir oğlanın bizden birinden hoşlanacağını düşünüyor musun?" Ximena sessizce ona sordu. "İkizler gibi olmak istemez miydin, ya da Fernanda ya da Annelise gibi?" Analía, Ximena'nın onu kendisiyle aynı kefeye koymasından nefret ediyordu. *Ben senin gibi değilim,* demeyi düşündü. *Sadece biraz kilo vermem gerekiyor.* Çatı katındaki terasta sevişen ve kıyafetlerinin altında birbirlerini elleyen bir çift vardı, ama Fernanda onları bağırarak kovaladı: "Bir oda tutun!" Grotesk kahkahalar. Analía onları kaçarken kaydetti ve videoyu Instagram hikâyesinde yayınladı. 54 *views*. 123 *views*. 234 *views*. "Tamam, buradayız," dedi Hugo, ayışığında Robert Pattinson'a daha çok benziyordu. "Peki, şimdi ne olacak?" Fernanda ve Annelise birbirlerine baktılar. Bunu binada o kadar çok kez yapmışlardı ki, orada yapmak şaka gibi geliyordu. "Şimdi gerçekten oynayacağız." Derin bir nefes aldılar. "İşte gidiyorum." Fernanda terasın kenarına doğru koştu ve insanları düşmekten koruyan duvara doğru atladı. "Dikkatli ol!" Üniversiteliler nefeslerini tuttular. "Sen deli misin? Aşağı in!" diye bağırdı Hugo. "Kendini öldürecek, deliii!" diye bağırdı Gabriel, solgundu. "Biri onu tutsun!" Onlar onu durduramadan Annelise de aynı şeyi yaptı, karşı duvara atladı ve sendeledi ama

kollarını küçük bir oyuncak uçak gibi açarak dengesini sağladı. Gustavo gözlerini kapattı. "Eyvah!" Fiorella, Natalia, Analía ve Ximena arkadaşlarının başarısını heyecanla alkışladılar. Mükemmel ve ilginç gruplarının yeteneklerini her gün gösterme şansları olmuyordu. Duvar boyunca kedi gibi yürüyen Fernanda, "Düşenin kaybettiği bir oyun oynayacağız," dedi. Annelise, Fernanda'dan daha hızlı hareket ederek, "Düşmezseniz, herhangi birimizden her şeyi isteyebilirsiniz," dedi. "Ne?" "İn aşağı, ahmak!" Köşeye vardıklarında ikisi de yalpaladı ve Hugo başını tuttu. "Ayakkabılarını bile çıkarmamışlar!" Ancak bu aksilikten kurtulmayı başardılar. "Bunu her zaman yapıyoruz," dedi Fernanda bilmiş bir şekilde. "En cesur kim görelim." Annelise aşağı atladı ve çocuklar nefeslerini tuttular. "Manyak!" Fernanda onu taklit etti ve topukları yüzünden yanlış yere düştüğünde inledi. "Bu tehlikeli!" dedi mavi saçlı, ince dudaklı ve gür kaşlı üniversiteli Gabriel. Fernanda, "İşte bu yüzden bunu yapmak harika," dedi. "Kimse denemek istemiyor mu?" Kollarını birleştirdiler. Ellerini ceplerine koydular. "O kadar da zor değil," dedi Annelise. "Topuklularıyla iki kız bile yapabiliyor." Hugo arkadaşlarına baktı ve güldü. Hiçbir erkek, bir kızın kendisinden daha iyi bir şey yapabileceğini önermesinden hoşlanmaz. "Tamam." Gülüşü sinir bozucuydu. "Ama sizin oyununuzu oynarsak, her şeyi isteyebilir miyiz?" Fernanda başını salladı. Binadaki cesaretlerin içeriğinde herhangi bir sınırlama yoktu. "Herhangi bir şey." Ve kirpiklerini kırpıştırdı. "Düşmediğin sürece." Católica Üniversitesi'nde tıp okuyan üniversiteli çocuklar bir araya gelip birkaç saniye tartıştılar. Natalia, Gustavo'nun konuşma tarzını taklit ederek, "Cesaret edeceklerini düşünmemiştim," dedi. Fiorella ona korkuyla baktı. "Kaba olma!" Onları en çok korkutan *creepypastalar*, aynanın karşısında bir cümle, dua ya da büyü söylendikten sonra ürkütücü bir şeyin serbest bırakıldıklarıydı. Küçük burunlu ve alnında doğum lekesi olan José adındaki üniversiteli çocuk duvara oturdu

ve yavaş yavaş ayağa kalktı. "Bahse girerim pankreasın bile titriyordur, ibne!" diye bağırdı mavi saçlı Gabriel. "Kıyafetlerinizi çıkarmanızı isteyebilir miyiz?" José kararsız adımlar attı ve bir cin gibi çömeldi. "Evet," dedi Annelise gülümseyerek. "Örneğin, birimizden gömleğimizi çıkarmasını isteyebilirsiniz." Analía gömleğini çıkarma fikrinden hoşlanmadı, çünkü XS değil M giyiyordu. "Sonra sıra bize gelecek." Ne Fiorella, ne Natalia, ne Ximena ne de Analía, binanın üçüncü katının kenarından yürümemişti. "Oraya çıkmak zorunda mıyız?" diye sordu Ximena sessizce Annelise'e. "Şşş! Tabii ki değilsiniz." Gruptan sadece Annelise ve Fernanda risk aldı; bu yüzden en iyisi onlardı ve tüm önemli kararları onlar verirlerdi. "Öpücük isteyebilir miyiz?" José duvarda terliyordu ve altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu. "Düşmezsen isteyebilirsin." Binada Natalia, arkadaşlarının kayacağından ve yere düşeceğinden endişelenirdi. "O zaman ne istediğimi biliyorum." Ama o anda, küçük burunlu ve alnında doğum lekesi olan üniversiteli çocuğun düşmekten çok korktuğunu görünce çok heyecanlandı. "Yaptım, bu deliceydi! Yaptım!" diye bağırdı José, yere indikten sonra göğsünü bir goril gibi döverek. *Erkek değil, çocuk gibi görünüyor,* diye düşündü Natalia ve Gustavo'nun çocuk mu yoksa erkek mi olduğunu görebilmek için duvara çıkmasını istedi. "Beni gördünüz mü?" *Creepypastalara* dayanan, Youtube'da dolaşan kısa filmleri tercih ederdi, boş bir sokağın ortasında gülümseyen bir adamla tanışma talihsizliğini yaşayan bir çocuğun hikâyesi "The Smiling Man" gibi. Annelise, "Okumak beni daha çok korkuttu," dedi, ama adamın José'nin duvarda yürüdüğü gibi çılgın bir gülümsemeyle bir aktörde vücut bulduğunu görmek Natalia'yı daha çok rahatsız etmişti. "Öpücük istiyorum, güzelim," dedi işaretparmağıyla Fernanda'yı göstererek. Annelise çok ciddi bir surat takınmış olmasına rağmen, diğerleri, "Öp, öp, öp!" diye tezahurat yapmaya başladılar. Gerçekte, ne Natalia, ne Fiorella, ne Analía ne de Ximena, romantik komedilere, dramalara ya da

Selena Gomez ve Justin Bieber hakkındaki *fanfictionsla* kıyaslandığında korkuyu tercih etmezlerdi. Fernanda, "*Fine,*" dedi ve can sıkıntısını gizlemeden José'ye doğru yürüdü. Ama bunlar binayla ya da Fernanda ve Annelise'in kendi başlarına yaptıklarıyla hiçbir ilgisi olmayan *hobbylerdi*. "Hadi dostum, devam et!" diye bağırdı Gabriel. "Vay canına!" Ximena, küçük burunlu ve alnında doğum lekesi olan José adındaki üniversiteli çocuğun iyi öpüşmediğinden emindi, çünkü dili epilepsi hastasıymış gibi hareket ediyordu. "Zavallı Fer," dedi yüksek sesle ve ikizler güldüler. "Bir at tarafından öpülüyor." Bu sırada Annelise duvara döndü ve bu sefer temkinli bir şekilde geriye gitti. "Şuna bak, hasiktir!" "Bu karı deli, *man*!" Herkes, Anne'in ona deli denmesini sevdiğini biliyordu ve bu yüzden hikâyelerinde her zaman akıl hastaneleri ve hastaneler yer alırdı. "Deliiiii!" diye mırıldandılar arkadaşlarına bakarak. "Deliiii!" "Deliiii!" José, Fernanda'yı bıraktığında, ön koluyla dudaklarını sildi. Annelise havadayken, "*We all go a little mad sometimes*," dedi. Ve Fernanda tekrarladı: "*We all go a little mad sometimes.*" Hugo, Norman Bates'den alıntı yaptıklarını anlamadan bu yorumu alkışladı. "Siyah beyaz bir film mi? Ne aptalca şey!" Natalia, Fernanda onlara *Sapık* isimli filmden bahsettiği gün böyle söylemişti. "Eğer izlersem yemin ederim sürekli esniyor olacağım." "Bana izletirsen yemin ederim uyuyakalırım." Ximena, Analía, Fiorella ve Natalia, zarar görmeden duvardan aşağı indiğinde Annelise'in güzelliğine hayran kaldılar. "Onlardan ne isteyelim?" diye merak ettiler, endişeliydiler. "Gömleklerini çıkarmalarını isteyelim." "Hayır, pantolonlarını." "Onlardan öpücük isteyelim." "Hayır, onlardan üzerlerine tükürmemize izin vermelerini isteyelim." "Ya binadaki gibi üzerlerine işersek?" "Bunu yapmamıza izin vermelerini istersek çıldırırlar!" Annelise, bir şeyler planladığı ve söylemek istemediği zamanlarda yaptığı gibi Fernanda'ya göz kırptı. "Biliyorum." Tıp okuyan ve Católica Üniversitesi Öğrenci Derneği üyesi olan üniversiteli çocuklara döndü: "Biriniz topuklu-

larımı yalamak zorunda kalacak." Analía'nın çenesi düştü. İkizler ellerini ovuşturdular. Annelise'in topukluları, güzel ayak parmaklarını gösteren orta boy Jimmy Choo marka ayakkabılardı. "Ya da oyunu burada bitiririz ve biz kazanmış oluruz." Çocuklar bu teklife o kadar şaşırdılar ki birkaç saniye sessiz kaldılar. "Siktir git!" "Ciddi ol." José başının tepesini kaşıdı: "Bir dakika, böyle bir şey isteyebilir miyiz?" Gustavo tıpkı bir boğa gibi homurdandı. "Hiçbir şekilde bir kızın ayakkabısını yalamayacağım." Analía alaycı bir hareketle onları işaret etti. "Neden, taşaksız mısın? Boooo." Gergin dudaklar ve çatık kaşlar. Fiorella, arkadaşlarının birlikte çıktıkları üniversiteli çocukların argo kelimelerini kullanmalarından hoşlanmazdı; sınıflarını kaybetmiş gibi hissetmesine neden olurdu. "Diğer oyun sadece alkol ve itiraflardan ibaretti, çok önemliymiş gibi!" dedi Fernanda. "Bu gerçek, sadece güçlüler için." Gülümsemeleri solmaya başladı ve hava gerildi, tıpkı Annelise'in başkalarını korkutmak istediğinde bunu yapmayı sevdiği gibi. "Neden insanları korkutmayı bu kadar çok seviyorsun?" diye sormuştu Fernanda, liseye başlamadan önce. "Çünkü beni annem gibi önemli hissettiriyor." "Çünkü bunu yapmak için hayal gücümü çalıştırmam gerekiyor." Hugo yanağına konan bir sineği kovdu ve Fiorella, onun Ezra Miller'ın elmacıkkemiklerine sahip olduğunu fark etti. Ed Westwick'in elmacıkkemikleri. "Muhtemelen buradaki herkes iyi vakit geçirmek istiyor." Annelise'in yanıtları, belirsiz olsalar bile, Fernanda'yı her zaman memnun ederdi. "İyi vakit geçiriyorum," dedi rüzgârın eteğini hafifçe kaldırmasına izin vererek. "Arkadaşını öpmek zorunda kaldığımda da korkmadım." Ximena çatı terasından üç yıldız saydı, başı geriye yaslandı, ta ki aniden biri sönene kadar. "Tamam, tamam," dedi Gabriel, Annelise'e doğru yürürken ve grubu şaşırttı. "Biz vazgeçmeyeceğiz ama siz de vazgeçemezsiniz prensesler ve sıra bize gelene kadar bekleyin." Fiorella, işler istedikleri gibi gitmezse, Annelise ve Fernanda'nın neler olabileceğini düşündük-

lerinden şüpheliydi. "Bakalım son gülen kim olacak..." Çocuklar ya onlardan daha kötü bir şey yapmalarını isterse: Onları zor durumda bırakacak bir şey. "Hadi, ayağını kaldır." Okulda kendilerini erkeklerden korumaları için defalarca uyarılmışlardı. "Oğluuuum! Gerçekten yapacak mısın?" Saygın genç kadınlar olduklarını göstermeleri söylenirdi, böylece saygıyla karşılanacaklardı. "Merak etme dostum: Kısa sürecek." Ve onlar, Fiorella'nın görüşüne göre, saygın görünmüyorlardı. "İntikamımızı sonra alırız." Fernanda gülümsedi, Gabriel adındaki mavi saçlı ve ince dudaklı üniversiteli çocuğun pembe dilini Annelise'in ayakkabısının sağ topuğunun üzerine getirmesini, öğürmesini zar zor tutmasını izledi. Ximena, Analía'ya, "Umarım Anne merdivenlerdeki kusmuğa basmamıştır," diye fısıldadı. Pembe dili, sol topuğu salya içinde bırakarak temizledi. Gabriel duvara tükürüp Fiorella'nın asla söylemeye cesaret edemeyeceği sözler mırıldanırken Hugo, "Sıra bende," dedi. "Anne gibi yapmalısın," diye hatırlattı Fernanda, bütün gece boyunca ikinci kez gülümseyerek. "Geri yürümek zorundasın, çoook yavaşça." Gustavo, dizinin titrediğinin ve Natalia'nın onu hadım edilmiş bir köpek gibi acıyarak izlediğinin farkında olmadan boynunu ovuşturdu. "Belki de aşağı insen iyi olur, dostum." Hugo güçlü başladı ama dengesini korumakta zorlanıyordu. "Hadi dostum, yapabilirsin!" Attığı her adımda düşmek üzereymiş gibi görünüyordu ve onu izleyen Fernanda, binanın üçüncü katının kenarında yürüdüğü ve kendi kendine mırıldandığı o zamanları hatırladı: "Ölürsem çabuk olacak." "Ölürsem, farkına varamayacağım." Fiorella, kendini kız kardeşinin omzuna yapıştırdı. "Şimdi bizden korkunç bir şey yapmamızı isteyecekler." "Sakin ol," diye emretti Natalia. "Anne'den isteyecekler, bizden değil." Gürültünün ve Hugo'nun akrobasisinin ortasında Fernanda, ölümün kendisi için hiçbir şey ifade etmediği zamanların ne kadar inanılmaz olduğunu düşündü. "Nereden biliyorsun?" Yaşamak ve ölmenin aynı anda, her saniye aynı şey

olduğunu hissettiği zamanlar. "Bizi bu duruma sokan Anne!" Ya da en aşırı mutluluğunun her şeyin şiddetle durabileceği anlarla birleştiği zamanlar. "Bizi bundan kurtaracak olan da o!" Ve orada bunları düşünürken, Hugo düşmediği için Annelise'in gerginleştiğini fark etti. "İyi misin?" diye sordu. "*If this get's ugly*, her zaman kaçabiliriz." Annelise zorla gülümsedi. "*If this get's ugly*, her zaman taksi çağırabiliriz." Hugo, son adıma kadar titreyerek, yüzünü eşsiz bir duyguyla kaplayan adrenalinle, meydan okumayı zerafetten yoksun bir şekilde aştığında, elleri terlemişti. "*Fuck*." Yerin ve kuru yaprakların güvenliğine döndüğünde arkadaşları onu alkışladılar ve adını haykırdılar. "Huuugo!" "Huuugo!" Onları bir aşağı bir yukarı zıplatan, ölümü erkeklikleriyle sıyırmış olmanın verdiği heyecandı. "Huuugo!" Tıp okuyan ve Católica Üniversitesi Öğrenci Derneği'ne üye olan üniversiteli çocuklar onun etrafında toplandılar. "Huuugo!" Sırtını sıvazladılar. "Huuugo!" Omzuna vurdular. "Huuugo!" Ne Fernanda ne de Annelise, kendilerine ait olana el atmalarından hoşlanmadılar. "Sıçtık," dedi Ximena kaşlarını kaldırarak. Ölümün içindeki cinsiyet. Analía, "Devam ettiği sırada eğlenceliydi," diye ekledi. Daha uzakta, üniversiteli çocuklar doğaçlama gizli bir toplantı için kafa kafaya vermişlerdi. "Ee, ne bekliyordun? Bu başından beri aptalcaydı," dedi Fiorella. "Ya düşseydi?" Fernanda ayakkabılarını çıkardı ve tekrar duvara tırmandı. "O zaman ne yapardık?" *Sorun şu ki, düşmedi*, diye düşündü Fernanda pişmanlık duymadan. *Düşseydi daha iyi olurdu.* Çocuklar, ikizi Annelise'in yanına ayaklarının üzerine basmadan bir köşeden diğerine koşarak, meydan okumanın zorluğunu artırırken onu izlediler. Onun fikir ikizi. "Bir sonraki kimse aynı şeyi yapmak zorunda kalacak!" onlara bir ders vermek niyetiyle söyledi. "Bekle bekle bekle! Önce Anne ne istersem onu yapmak zorunda," dedi Hugo, solunda Gabriel duruyordu. Aylar önce, arkadaşını parmağıyla vurarak öldüren bir kız hakkında bir *creepypasta* okumuştu. Annelise'e, "Ben bir *gentleman* olduğum için,

seni adamımın ayakkabılarını yalamaya ya da onun gibi bir şeyi yapmaya zorlamayacağım," dedi. O anda, Fernanda parmağının aynı şeyi yapabilmesi için her şeyini verirdi. "Sakin olacağım, gerçek bir centilmen." *Yerks*, diye düşündü Fernanda: Şanlı anlarının tadını çıkarıyorlardı. "Aslında senden isteyeceğim şey önemsiz." Dillerinin ucunu çıkararak zevk aldıklarını belli ettiler. "Gabo'ya yaptıklarının yanında neredeyse hiçbir önemi yok." Şeker gibi, azar azar emerek tükettiler. "Bize kendi çektiğini söylediğin fotoğraflardan birini göstermen yeterli." Fernanda ayak parmaklarıyla yeri aşındırdı. "Çıplak olduğun şeylerden birini." *İşte bu!* diye düşündü Natalia. Görmek istedikleri buydu. Kafasındaki ceza çok daha sert ve acımasızdı. "Eh, daha kötü olabilirdi, değil mi?" Çocuklar fikrini değiştirmesinler diye saklamaya çalışsa da Annelise'in rahatladığını herkes fark etti. "Anne'den hoşlanıyor," dedi Fernanda sessizce. "Bu yüzden böyle *nice* davranıyor." Tıp okuyan ve Católica Üniversitesi Öğrenci Derneği'ne üye olan üniversitelilerin reşit olmayan birini çıplak görmek istemeleri Ximena'yı rahatsız etti. Analía, "Bu adamların hayal güçleri yok," dedi. "Ya da sadece buradan inmek istiyorlar," diye ekledi Natalia ve Fiorella onu dirseğiyle tekrar dürttü. "Ah! Bana vurmayı kes!" Ay, tıpkı kurtadam filmlerindeki gibi mükemmel yuvarlaklığıyla tepelerindeydi. "Ne kadar aptalca!" Natalia, Anne ona, erkek ve kızların kurtadam gibi davrandığı ve dönüşümleri, fotoğrafları, videoları vb. hakkında hikâyeler paylaştığı Facebook grupları olduğunu söylediğinde böyle düşünmüştü. "*Freaks*," diyerek onları aşağılamıştı, ama her çarşamba öğleden sonra beyaz odada diz çöküp, korku hikâyelerini Beyaz Tanrı'ya adamıştı. Ximena, "Yapacak mısın?" diye sordu Anne'e. "Görmelerine izin vereceksin misin?" Fernanda, Annelise'in ağzının kenarlarında bir gülümsemenin belirdiğini gördü: Kaslarında hafif bir gerginlik. Bir işaret. Yeşil gözlü, bileğinde dövmesi olan, yarık çeneli, dalgalı saçlı, siyah ceketli ve mavi Chuck Taylors giyinmiş, Robert

Pattinson'a benzeyen üniversiteli çocuk Hugo, "Bak, onları bize göndermene falan gerek yok, telefonundan göstermen yeterli," dedi. "Burada olan burada kalır." Fernanda onlar için üzüldü: Dört kişiden hiçbiri Annelise'in insanları korkutmayı ne kadar sevdiğini bilmiyordu. "Tamam, sana *nude* fotoğrafımı göstereceğim." Hiçbiri, eski dil ve edebiyat öğretmeni Marta Hanım'a yaptığı gibi, Clara Hanım'ı da korkutmak istediğini bilmiyordu. "Önce gözlerini kapat." Sadece Fernanda onu tanıyordu ve gizli gülümsemesinde onlara fotoğrafların en kötüsünü gösterme arzusunu gördü. "Açabilirsin." Yani, Fernanda'nın duşta çektiği. "Bu da ne?" Korku yeteneğini pratiğe geçirmesine izin verecek olanı. "Bu ne lan?" Korku yeteneği. "Bu ne tür hastalıklı bir şey?" Çocukların yüzleri bozulsa da Annelise sakin kalmaya çalıştı. "Benim işte, çıplağım." Gabriel ekrandan uzaklaştı ve dizlerinin üzerine eğildi. "Orospu çocuğu!" "Orospu çocuğu!" Ximena, Analía, Fiorella ve Natalia, Católica Üniversitesi'nde tıp okuyan üniversiteli çocuğun tepkisini anlamadılar, çünkü durdukları yerden fotoğrafı görmeleri imkânsızdı. "Bu gerçek mi?" diye sordu Hugo, solgun, telefonu işaret ederek. "Bunu sana kim yaptı?" Ximena iki kez zıpladı. "Görmek istiyorum!" Analía onu kolundan tuttu. "Yüce İsa, kıpırdamadan dur!" Annelise, Fernanda'ya arkadan sarıldı ve gözbebekleri büyüdü. "En iyi arkadaşım." Bir geri tepme. Derin bir tiksinti bakışı. "Görmek istiyorum," diye tekrarladı Ximena. Natalia başparmağındaki şeytan tırnağını çiğnemeye başladı. "Anne'in çıplak bir fotoğrafı mı, değil mi?" Fernanda, Annelise'in ona sarılmasıyla, tıp okuyan ve Católica Üniversitesi Öğrenci Derneği üyesi olan üniversiteli çocuklar Annelise'in çektiği fotoğrafa bakarlarken boğuluyormuş gibi hissetti. "Görmek istiyorum!" Küçük kızlar oldukları için, Anne kişisel meselelerini açıklamakta sorun yaşamamıştı. "Şimdi sıra bizde, değil mi?" dedi Analía. Ama Fernanda'ya göre, bunu söyleyerek fazla ileri gidiyordu. "Birinizin duvar boyunca koşması gerekiyor, tıpkı Fer gibi." İleri ve

doğrudan takip edemeyeceği bir yere. Gabriel reddetti. "Ben oynamıyorum, *bro*," dedi Hugo'ya. "Bu bok normal değil." Arkalarında, Gustavo duvara tırmandı ve bir dilim jöle gibi sallandı. "İn aşağı, deli!" diye bağırdı José. Analía, Ximena, Fiorella ve Natalia, küçük burunlu ve alnında doğum lekesi olan üniversiteli çocuğun kaçmak istercesine merdivenlere baktığını gördüler. "Bu *photoshop*, değil mi?" Annelise telefonunu çoktan kaldırmış olmasına rağmen Hugo sordu. "Yani... gerçek olamaz." Fernanda, Annelise'in belki de başından beri işlerin bu şekilde olmasını istediğini düşündü. "Şaka olmalı." Belki de bu yüzden partiye gitmek istemişti. "Gerçek mi?" Bir fotoğrafta arkadaşlıklarının özel kısmını ortaya çıkarmak. "Siktir!" Başkalarının verdikleri tepkilerden zevk almak. "Hayır!" Natalia çığlık attı ve diğerleri döndüklerinde duvarı gördüler ama Gustavo'yu göremediler. "O kendini öldürdü!" diye bağırdı Gabriel, diğerleri terasın kenarına koşarken ellerini yüzüne götürerek. "O anasını siktiğim kendini öldürdü!" J Balvin'in sesi ve Gustavo'nun çığlıkları gibi, yaşam ve ölüm aynı anda meydana geliyordu. "Ahmak! Ahmak! Ahmak!" Aşk ve utanç gibi: Hassasiyet ve korku. "*Oh my God!*" Aşağıda, kaslı üniversiteli çocuk bağırıyordu, bacağından bir kemik dışarı çıkmıştı ve Fernanda kırık deriye, kana, yerdeki dişe sanki başka bir manzaraymış gibi baktı. "Yaşıyor, dostum!" Çünkü düşünebildiği tek şey fotoğraftı. "Yaşıyor!" Annelise'in çektiği fotoğrafın diğerlerinde uyandırdığı tiksinti. "Ölmedi!" Ve ilk seferinde kendisinin de nasıl iğrendiğini hatırladı. "Yaşıyor!"

XIV

Dr. Aguilar:

Fernanda: Kendimi kötü hissettirdi, başka türlü tepki veremesem de, *you know*? Daha kötü hissetmeden önce zaten kötü hissediyordum. Ve bence ben çirkin duygulardan kaçınmaya çalışan bir insanım. Bana daha önce de söylediğiniz gibi, olaylarla yüzleşmiyorum, kaçıyorum *I guess*. Bazı insanlar dostluk uğruna buna katlanırlar. Bazı insanlar bir şeylere katlanırlar ve bu onları düzeltir. Onları tomurcukken kesmeyi tercih ederim. Kırpmayı! Ve benim için önemli olmadığından değil, *too much* ve bu acıtıyor. Ve bu olduğunda, kenara çekilip "*Ok, byeee*" diyorum.

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Of course* yaptığımın kötü olduğunu biliyordum, ama buuu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Yaptıktan sonra kötü olduğunu anladım, bunu hissettim ve düşündüm: "Siktir. *This is sooo fucked up.*" Hayır, yalan söylemiyorum: Partideki o salaklara fotoğrafı gösterdiği zamandı.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Tıpkı bir oyun oynamaya başladığınızda aniden hiç ummadığınız bir şeye dönüşmesi gibi. Dişimle ilgili hikâye gibi. Hatırlıyor musunuz? Size çok uzun zaman önce anlat-

mıştım. Hayır mı? İlk sütdişim düştüğünde, ailem bana para versin diye yastığımın altına koymuştum. Çünkü *obviously* diş perisine hiç inanmadım ve nedenini bilmiyorum, çünkü bundan daha aptalca şeylere inanıyordum. Parayı neden istediğimi bile hatırlamıyorum, ama *whatever.* Gerçekten çooook heyecanlanmıştım. Diş perisine inanmamam annemi rahatsız etti ve bu yüzden dişlerimin Tanrı'nın kollarına geri dönmek için dişetlerimden düşen fosilleşmiş melekler olduğuna dair güzel hikâyeler uydurdu. O zaman beni hâlâ seviyordu. Size bundan bahsetmediğime emin misiniz? Dişimi yastığımın altına koydum ve uykuya dalmam çok uzun sürdü, ama uyuyakaldım. Uyandığımda dişim gitmişti, hiçbir yerde para yoktu ve kulağım havuzda çok uzun süre kalmışım gibi ağrıyordu. Evet, düşündüğünüz şey oldu: Uyurken dişim kulağıma girmiş! Babam onu çıkarmaya çalıştı, ama sadece daha derine itti ve ben çığlık attım ve sanki çok uzaktaymışım gibi, kendi içime çekilmiş gibi kendimi gerçekten duyamadığımı hatırlıyorum. *Weird,* değil mi? Beni hastaneye götürmeleri gerekti ve doktorlar sanki bir *freak show* parçasıymışım gibi fotoğraf ve video çekmek istediler, ama ailem *obviously* bunu yapmalarına izin vermedi. *Anyway*: Anne ile olanlar da biraz böyleydi. Sanki aniden kulağımda bir diş olduğunu fark ettim ve tek yaptığım tekrar duyabilmek için onu çıkarmaktı. Onun arkadaşı olmayı bırakmak istemedim, sadece dişi kulakzarımdan uzaklaştırmam gerekiyordu. *That's it.* Kulağımın ağız olmaktan çıkmasını istedim. Ama o bunu böyle görmedi. Ya da öyle gördü ve yine de bu tutumu takınıp intikamını almaya karar verdi çünkü o olgunlaşmamış, bencil ve kahrolası bir kaltak. *Ups, sorry*!

Dr. Aguilar:

Fernanda: İyi, evet. Şimdi bunu söylediğinize göre, bence doğru, zaten rahatsız hissediyordum. Ama asla daha sonra, zaten bildiğiniz şeyi yapmaya karar verdiğimizde yaptığım gibi değil. Anne benim BF'imdi. Hâlâ öyle. *I guess.* İnsanları sev-

mekten birdenbire vazgeçemezsiniz, *you know?* Bilmiyorum. *I mean*, şimdi onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ona sadece size söylediğim şeyleri söyledim, yani her şeyi. Bu yüzden bazen çok ağlıyorum ve şey hissediyorum, bilmiyorum... yalnız. *I guess* onu özlüyorum, ama bunu hissetmemin doğru bir şey olduğunu düşünmüyorum. Onunla her şey hakkında konuştum, Martín hakkında bile ve beni dinlemekten hoşlanıyordu. Onu benim öldürdüğümü düşünmek hoşuna giderdi.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Size *creepy* geldiğini biliyorum, ama çok ilginç *horror stories* icat etmiştik, çünkü bildiğiniz gibi bu şeyleri seviyoruz. Martín'in albino olduğunu söylerdik: Bir bebeğin tükürüğü gibi beyaz, ya da yoğurt gibi. Ve onun albino olmadığını bilsek de, çünkü annemin fotoğraflarında gerçekten beyaz görünüyor, ama tam beyaz değil, öyle olduğuna inandık. Ayrıca Tin-Tín'inki gibi ayaklarının yanlış yöne döndüğüne ve geriye doğru yürüdüğüne inanıyorduk. Bu yüzden onu hikâyelerimizde öldürdüm: Çünkü kendimi savunuyordum. Çünkü Martín bir canavardı ve kendimi savunmak zorundaydım.

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Wrooong*. Martín'in ölümü için tekrar kendimi suçlamıyorum. Anne ile olan ilişkimin nasıl olduğunu bilmiyorsunuz. Çok eğlenceli bir arkadaşlıktı. Bazı şeyler için kendimizi suçlamadık ve suçluluk hissetmedik çünkü suçluluk sıkıcıdır, *you know*? Ama kardeşimle ilgili şeye geri dönecek olursak: Martín'i öldürüp öldürmediğimi kimse bilmiyor. Siz, benim yapmadığımı söylüyorsunuz. Ailem benim yapmadığımı söylüyor. Ama yapmış olabilirim: Martín'i havuza atmış ve hiçbir şey söylemeden ya da yapmadan ölmesini izlemiş olabilirim. Hatırlamıyorum, *true*, ama bu olmuş olabilir.

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Wrooong*. Anne ile Martín hakkında eğlenceli hikâyeler uydurduğum için de kendimi suçlu hissetmiyorum.

Martín gerçekten çirkin bir çocuktu ve bir cine benziyordu. Ve hikâyeler sadece hikâyedir. Hiçbir şey ifade etmezler. Ve gerçek şu ki, onu asla kardeşim gibi hissetmedim. Yani, *of course*, o benim kardeşimdi, şimdi ölmüşken bile öyle, ama ben onu hiç tanımadım. Ya da tanıdığımı hatırlamıyorum. Tek kız kardeşim her zaman Anne oldu. O benim seçtiğim kız kardeşti.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bunu zaten söyledim: Çünkü o eğlenceliydi. Birlikte biiiiir sürü film izledik ve bir sürü korku romanı ve hikâyesi okuduk. Ve korktuğumuzda asla gözlerimizi kapatmadık. Biz diğerlerinin yaptığı gibi yüzümüzü kapatmadık. Diğer kızların oynamadığını bildiğim oyunlar oynadık, birbirimizin boyunlarını sıktığımız ve size daha önce bahsettiğim oyun gibi, binadakinden bahsediyorum, ancak onları oyundan başka bir şey olarak görmedim. *Maybe* tehlikeli oyunlar, evet, ama heyecan verici oyunlar. Bu yüzden Anne'in yeni fikri hakkında garip hissedeceğimi düşünmemiştim ama yanılmışım. Ve her şey hızla... bilmiyorum, *weird* olmaya başladı. Yine de gidip onlarla takılmama rağmen, binaya gitmeyi ya da arkadaşlarımın etrafında olmayı istemedim, gerçi başka ne yapabilirdim? Bilmiyorum, sanki uyuyakalmışım da yine kulağımda bir dişle uyanmışım gibi. Sanki kulağım diş çıkarıyor gibiydi: İşte bu o kadar *weird* ve rahatsız ediciydi ki. Üstüne üstlük, her şeyi farklı görmeye başladım. Mesela bir gecede korkunç hikâyelerimizi anlattığımız odayı dehşet verici buldum. Yani, *horror stories* anlattığımız günler dışında oraya kimse girmezdi. Ve ilk başta fark etmemiştim bile, ama sonra oraya başka bir gün girdiğimizde ne kadar *weird* olduğunu fark ettim. Yani, beyaz oda hariç, binanın her yerinde sürekli koşturup oynuyorduk. Oldukça açıktı, ama kimse bunun hakkında konuşmak istemedi. Bir keresinde Natalia'nın odadan kesinlikle birkaç metre uzakta durduğunu, donmuş yüzüyle içeriye baktığını gördüm, sanki korkunç bir şey görmüş gibi, nefes bile alamıyordu. Onu öyle görmek beni

korkuttu, ben de "Ne yapıyorsun!" diye bağırdım ve o zıpladı ve güldü, ama gerçekten çok çirkin bir şekilde, gülmek istemiyordu ama yine de gülüyordu ve sanki ona ait olmayan bir suratı vardı. Sonra gerçekten kendimizi korkutmaya başladığımızı fark ettim. Belki diğerleri öyle demediler ve demeyecekler de, çünkü Anne ile kavga etmek istemiyorlar, ama Beyaz Tanrı'nın hikâyesinden biraz korktuklarını biliyorum. Ve Anne'in uydurduğu şeyler tarafından ele geçirildiği anlar olurdu. Hayal gücü kaslı, iskeletli, kaynaşmış bir vücut gibi ve bu, bilmiyorum, gerçek. Hareket ediyor.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Evet, gerçek. Bundan daha gerçek, örneğin. Anne'in hayal gücü sizden, ailemden ve hatta benden daha gerçek. Onun bu yönünü her zaman sevmişimdir. Ve benim bunu sevmem hoşuna gider ya da giderdi. Sanırım eşit olduğumuzu ve aynı sınırlara sahip olduğumuzu düşündüm, ama şimdi Anne'in sınırları olmadığını biliyorum. Benimkini keşfetmenin onun için hayal kırıklığı olduğunu tahmin ediyorum, *but that's ok*. Daha önce diğerleri benden korkarlardı, çünkü Anne gibi olduğumu düşünüyorlardı, ama sanırım sadece onun gibi davranıyordum ve artık öyle olmadığımı bildikleri için benimle konuşmak bile istemiyorlar. *Anyway*, eminim ki beyaz odadan en az bir kez korkmuşlardır ve Natalia gibi çirkin ve taşlaşmış olmamak için bundan kaçınmışlardır. Daha sonra, Anne'in gizli teklifini kabul edip, ona zaten bildiğiniz şeyi yapınca korkmaya başladım. İşte o zaman o yerde insanları rahatsız eden bir şey olduğunu fark ettim. Yani, biz. Sadece o odanın önünden her geçişimizde bile, içine bakmaktan kaçınıyorduk. Ya da en azından ben öyle yapıyordum. Sanırım Anne hariç herkes öyle yapıyordu. Sadece garip bir yerdi: Binada hiçbir zaman tek bir hayvan, tek bir böcek bulamadığımız tek yer... hiçbir şey. Güvercinler bile oradan kaçınıyor gibilerdi, çünkü açıkçası, penceresi olmayan tek oda orasıydı. Başka hiçbir şeye uymuyordu.

Farklıydı, kötü bir şekilde. Bilmiyorum. Böyle olmasına yardım ettiğim doğru, çünkü odayı beyaza boyayan bendim, ama o noktada, sadece başka bir odaydı, Anne'in beyaz çağ ve Beyaz Tanrı hakkındaki *horror stories* anlattığı yer değildi, falan filan. Daha sonra bir şekil bozukluğu gibi hastalıklı bir hava aldı ve duvarlardaki boyanın altından kabaran ve su damlatan siyah bir nem çıkmaya başladı. Deli gibi konuşuyorum, *I know*, ama o odadaki nem damar gibi görünüyordu, yemin ederim. Ve beyaz boya, yağmur yağdığında terli bir deriye benziyordu. Anne hiç fotoğraf çekmemize izin vermediği için hiç fotoğrafım yok. En azından bir tane olmasını isterdim, bununla ne yapacağımı bilmesem de. *Anyway*, en kötüsü, Anne'in orada *too much* gülümsemesiydi ve normalde gülümsediği gibi değil, gerçekten buruşmuş bir şekilde. Ah! Ve beni gerçekten kötü hissettiren bir şey daha vardı: Zaten bildiğiniz şeyi gizlice yapmaya başladığımızdan beri Anne dişlerime çok bakmaya başlamıştı ve *honestly*, bundan hiç hoşlanmamıştım, içimde ağlama isteği uyandırıyordu *like a baby*.

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Wrooong*. Bunun için asla onun önünde ağlamadım! Anne benim evimde değilken ve ben de onun evinde değilken, yalnızken ağladım. Ya da okulda tuvalette. Bazen okulda tuvalette ağlardım. Aramız kötü olduğu için okulda tuvalette çok ağlıyorum, eskiden olduğu gibi. Ama yine de ona vurduğuma pişman değilim.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Evet, evet. Şiddetin sorunları çözmediğini biliyorum ve bla bla bla, ama ihtiyacımız olduğunda kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlayabilir. Ben sadece dürüstüm.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bence çok ortak noktamız olduğu için. Daha önce, Anne ve benim icat ettiğim şey tarafından ele geçirilmiş gibi davrandım. Ve şimdi inkâr etmek istese ve benden, BF'inden ya

da ex-BF'inden, *anyway*, nefret etse de, onun hikâyelerinin her birinin yaratılmasına yardım ettim. Heeeer şeyi birlikte yaptık ya da yapardık. Ve ben, o olmak istedim. Bazen Anne'in içine girmeyi ve onu bir kostüm gibi üzerime giymeyi hayal ederdim. Çünkü o mükemmel, *you know*? Ya da neredeyse mükemmel: O güzel, eğlenceli, zeki... ve hayatta olan küçük bir erkek kardeşi var, Pablo. Ve bir psikanaliste gitmiyor.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Şaka yapıyorum. Buraya gelmeyi seviyorum.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Sadece nasıl olduğunu bilmediğiniz için. Ona oynamaya devam etmek istemediğimi söyledikten sonra çünkü onu incitiyordum ve gerçekten yani gerçekten, kötü hissettiğim için, etrafımda farklı davranmaya başladı. Zaten bildiğiniz şeyi yaptığım için kendimi suçlu hissetmedim, çünkü suçluluk sıkıcıdır ve arkadaşlığımız hiçbir zaman sıkıcı olmamıştı ama bilmiyorum, boğulacak gibi oldum ya da kusacakmışım gibi hissettim. Sanki kötü kokuyordum da duş alarak bile kokudan kurtulamıyordum. Bunun gibi. Ve tüm bunlar fotoğraf olayıyla başladı. Partideki çocuklara, benim çektiğim fotoğrafı gösterdiğinde, içimde açıklayamadığım bir şey oldu. Annelise'in yanından uzaklaştığımı hissettim. Mesela ilk defa onunla uyumak istemedim. Onun benim yatağımda ya da benim onunkinde uyuduğumu hayal etmek beni o kadar endişelendiriyordu ki, midem bulandı hatta okulu bile kaçırdım. Evet, geçen ay size hasta olduğumu söylediğimde yalan söylüyordum: Kendimi hasta ediyordum. Bazen size yalan söylüyorum, ama sonunda doğruyu söylüyorum. *Really. Anyway,* o anda Anne'e zaten bildiğiniz şeyi yapmaya devam etmek istemediğimi söyleyecek gücüm yokmuş gibi hissettim, çünkü bunu iyi karşılamayacağını biliyordum, ama bunu yaptığı gibi ele alacağını hiç düşünmemiştim. Anne ile vakit geçirmek beni o kadar strese sokuyordu ki, evde kalabilmek için hastaymış gibi yaptım ve böylece kimse

beni ziyaret etmeyecekti. Islak pijamalarla uyudum ve kendimi zorla kusturdum. Her şey hakkında hissettiğim buydu. Ama sonsuza kadar hasta olamayacağım ve Anne aptal olmadığı ve zaten *weird* bir şeyler olduğunu sezdiği için ona gerçeği söyledim: Oynamaya devam etmek istemediğimi. Beni ikna etmeye çalıştı ama ona anlattım ya da ona bana ne olduğunu anlatmaya çalıştım. Ona fotoğraftan bahsettim. Ona bunun özel olduğunu ve diğerlerinin bilmesini istemediğimi söyledim. Eğer herkes öğrenirse bundan hoşlanmayacağımı. Onlar bilmese de utanıyordum. "İğrenme" kelimesini kullandım, çünkü iki gün önce aynı adı taşıyan bir film izlemiştim ve "iğrenme" kelimesini öğrenmiştim. Belki başka bir şey kullanmalıydım ama onu kullandım. Ve kabul etti ya da kabul ediyormuş gibi yaptı, sonrasında okulda ve binada her şey değişti. Birden benimle konuşmayı kesti. Beni gruptan atmış gibi değil, sadece bana bir şey söylemiyordu. Bazen benimle konuşmaktan başka seçeneği yoktu ama konuştuğunda her zaman doğrudan konuya girerdi. Diğerleri de bunu fark ettiler, *of course*. Ve bence bu onları biraz mutlu etti. Demek istediğim: Şimdi Anne onlarla konuşuyor, gülüyor ve hepsinin bana gülme, beni dışlama izni var. Birini kenara itmek her zaman garip bir zevk verir, değil mi? Size bir tür üstünlük tanır: Diğerinin üstündesin; eğer öyle hissediyorsan, onu izole edebilirsin. Sonra bir gecede grubun kaybedeni oldum. Önceden kaybeden Ximena'ydı, bu yüzden sanırım şimdi Anne bana pis bakışlar atıp gülüyorken en mutlusu oydu. Değişim böyle başladı ve sonra daha da kötüleşti. Daha sonra, sınıfta çiftler hâlinde bir etkinlik yapmamız gerektiğinde Anne, Analía'yı seçmeye başladı; ve eğer üçlü gruplar olursa, Analía ve Ximena'ı seçiyordu; ve dört kişilik gruplarda Analía, Ximena ve Fiorella'yı; ve beşli gruplarda ise Analía, Ximena, Fiorella ve Natalia'yı. Anlıyor musunuz? Daha önce hiç gruplardan dışlanmamıştım. Grup ne kadar küçük olursa olsun, ben her zaman Anne'in yanındaydım ve Anne de her zaman benimleydi. Ama

bir şeylerin değiştiği açıktı ve bunu bana bildirmekten zevk aldılar. Mesela en son binaya gittiğimde, Anne üçüncü kattan bir taş attı ve benim durduğum yerden birkaç santimetre uzağa düştü. Büyük bir taştı: Yumruğumdan daha büyük. Bu kadar büyük. Görüyor musunuz? Kafamı patlatabilirdi. *Obviously,* gitmeyi bıraktım ve o zaman Ximena'dan hiç olmadığı kadar kötü olduğum ortaya çıktı, çünkü en azından grubun bir parçası olmaktan asla vazgeçmemişti, ama ben öyle yapmıştım. Kimse bana, "Artık bizim grubumuza ait değilsin," demedi ama bu çok açıktı. Açıklama yapılmadan anlaşılan şeyler vardır. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Anne'in bana çöp gibi davranmasına izin vermektense gruptan ayrılmayı tercih ederim.* Ben de onlara *"Ok, byeeee,"* dedim ve ayrıldım.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Anne'in grubun lideri olduğunu fark etmek canımı yaktı, çünkü bir aptal gibi ikimizin de eşit olduğunu düşünüyordum. Bu biraz egomu zedeledi, *but just a little bit.* Asıl acı olan şey, beni yalnız bırakmayacak olmasıydı. Benimle dalga geçiyor, takılıp düşmem için ayağını uzatıyor, eşyalarımı yere fırlatıyor... Ve dün daha fazla dayanamadım, bu yüzden ona elimden geldiğince sert bir şekilde vurdum. Bunu beklediğini sanmıyorum. Sanırım dokunulmaz ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünüyordu.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Onunla konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Üçüncü katın kenarından neden yürüdüğümüzü bilmiyorum. Neden boynunu sıktığımı bilmiyorum. Neden zaten bildiğiniz şeyi yaptığımı bilmiyorum. Sanırım eğlenceli olduğu için... eğlenceli olmayı bırakana kadar. Ve ayrıca Anne'in gerçek bir hayal gücü olduğu için. Örneğin, bir keresinde binanın arkasında bir timsah gördük ve o buna kafayı taktı ve bunun Beyaz Tanrı'nın bir tezahürü olduğu ya da onun gibi bir şey olduğu hakkında bir hikâye uydurdu. Ve hayvandan bahsetti-

ğinde beyaz olduğunu söyledi, ama ben kuyruğunu görmüştüm ve beyaz değildi, yeşildi. Hepimiz kuyruğunun yeşil olduğunu biliyorduk. Fiorella her şeyi görmüştü, hepimizden daha iyi görmüştü ve yeşil olduğunu biliyordu. Ama zamanla timsahtan sanki beyazmış ve beyazlığının mangrovlara girdiğini görmüş gibi konuşmaya başladık. Ve o beyaz olduğunu söylediği için, yeşil olduğunu söylemek hiç aklımıza gelmedi. Anlıyor musunuz? Timsah beyazdı, nokta. Ama sadece laf olsun diye konuşuyormuşuz gibi değildi: İnandık. Beyaz pullarını gördüğümüze inandık. Gerçek rengini bildiğimizi unuttuk. Anne'in hayal gücü bu kadar gerçek işte. O böyle şeyler yapan biri.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Evet, Anne'i özlüyorum ve ona ihanet ettiğimi ya da ona tepeden baktığımı hissettiğini anlıyorum ama böyle davranmasından nefret ediyorum. Bazen ondan nefret ediyorum. Bazen de onu biraz seviyorum. Onun hayal gücünü ve onunla korkmayı özlüyorum. Korkmak, sanki bir cam parçasıymışsınız ve her an kırılabilirmişsiniz gibi gerçekten canlı ve gerçekten kırılgan hissetmenizi sağlıyor. Evet, korkunç olabilir, ama aynı zamanda sizi uyandırır ve muazzam bir heyecan duygusuyla doldurur. Küçükken, biliyorsunuz, Martín adında, Martín'e benzeyen hayali arkadaşım vardı ve bazen onu gördüğümü hatırlıyorum, çünkü tam bir cin gibiydi, ama bu onu hayal etmemi veya onunla konuşmamı engellememişti. Ya da Anne ve benim okuldan sonra Pablo'nun tıpkı Martín gibi bir canavarmış gibi davranmamız. Biz ondan kaçardık, o ağlardı, ona *poor baby* derdik, başını okşardık ve ona *sweet child of mine* derdik ama sonra Anne onu kurutucuya kapatırdı ve biz de Pablo kızarsın diye açarmış gibi yapardık. O zamanlar Pablo bir karides gibi küçücüktü ve sanki bir iskeleti yokmuş gibi hareket ediyordu, ama şimdi büyüdü ve ona ne yaptığımızı hâlâ hatırlıyor bu yüzden bizden biraz nefret ediyor. Bunun gibi: Anne, kötülükte bile eşit olmamızı istedi, birimiz katilse diğerimiz de olmalıydı ve

eğer kardeşim yoksa, onun da olmamalıydı, ama gerçekte değil, sadece bir yalan olarak, şaka olarak, çünkü bazen onu öldürüyormuş gibi yapsak da Pablo'yu asla öldürmezdik. Sanırım size bunu bir kez söylemiştim: Çirkin küçük kardeşlerimizi mağlup ediyormuş gibi yapmayı severdik. Goblin olduklarını, Tin-Tín olduklarını söylerdik ve bazen bu hikâyelere inanırdık ve onlardan korkardık. Özellikle ben, küçük yaştan beri hayali arkadaşım Martin'den gerçekten korkan ben. Sanırım her zaman biraz korkmayı sevmişimdir, ama korkmadım. Anne ve ben, olmayı seçtiğimiz kız kardeşler gibi güvende ve korunurken korkmayı severdik. Bazen binada bu güvenliğin sınırlarını zorladık ama bunun nedeni sadece hissettiğimiz... kelimeyi hatırlayamıyorum.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Evet, bu. *Anyway*, şimdi kendimi güvende hissedip hissetmediğimi bilmiyorum. Sanırım, istemesem de Anne'in hayal gücü hâlâ kafamda çalıştığı için. Diş gibi – kulağımda değil, beynimde. Beynim diş çıkarıyor ve ağrıyor. Beyaz Tanrı ve beyaz çağ hakkındaki hikâyelerini unutamıyorum ve ona zaten bildiğiniz şeyi her yaptığımda nasıl hissettiğimi unutamıyorum. Anne'in *horror stories*'i bizi biraz korkutmak, işleri daha eğlenceli hâle getirmek için yapılmıştı, ama onun beyaz çağ ve gençlik hakkındaki bu fikri ya da teorisi daha... *hardcore*'du. Bizi tanımlamanın mantıklı bir yoluydu. Gerçekti. Bir din, tarikat ya da buna benzer bir şey gibi görünüyordu. Beyaz renk akla pek çok korkunç görüntü getirir: Vampirler, hayaletler, ölüler, soğuk manzaralar, hatta yüzünün olması gereken deliğin her zaman mükemmel bir beyazlıkta çizildiği Slender Man. Anne, Beyaz Tanrı ve beyaz çağ hakkındaki hikâyelerini internette yayınlamak ve Slender Man gibi bir efsane yaratmak istedi. Slender Man'i duydunuz mu?

Dr. Aguilar:

Fernanda: İnternette dolaşan ve büyüyen *creepypastalardan*,

horror stories üreterek onu hayatta tutan yüzlerce ve binlerce insanın icat ettiği bir yaratık. Ve söylemeye gerek yok, Anne, Beyaz Tanrı ve beyaz çağın teorisinin internetin her yerine yayılmasını ve bir *meme* olmasını istedi. Bu konuda gerçekten başarılı *creepypastalar* yazmak istiyordu. Pekala, bunu yapma fikri ikimize de aitti, ama şimdi sanırım sadece onun. *Whatever.*

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Ok*, açıklamaya çalışacağım ama tarif etmesi geeerçekten zor. Beyaz çağın ve Beyaz Tanrı olayının Anne'in uydurduğu bir hikâye olduğunu biliyorum, bla bla. Ama bazen bir hikâyenin uydurulmuş olsa bile doğru şeyler söyleyebileceğini düşünüyorum. Bence iyi *horror stories*'i, kötülerinden ayıran şey budur: Gerçek bir korku biçimine ulaşırlar. Ama devam etmeden önce, Anne ve benim *prudes* olmadığımızı bilmenizi istiyorum. Opus ailelerinden diğer kızlar gibi değiliz. Biz, hiç öpüşmeden öpüşmekten bahseden tatlı-şeker kızlar değiliz. Ama sınırlarım var. Hepimizin sınırları olmalı. Sadece Anne'in yok. Ya da belki farklı sınırlarımız var. Bilmiyorum. Ona zaten bildiğiniz şeyi yaptığımda kendimi kötü hissettim çünkü bir şey vardı... Bilmiyorum. Doğru anlatabilecek miyim bilmiyorum. Utanç verici! Eylemde cinsel bir şey vardı. Seks ya da başka bir şey yapacakmışız gibi değil. Biz lezbiyen değiliz! Ve lezbiyenlere karşı hiçbir garezim yok, sadece bir gecede tüm hayatın boyunca duyduklarını görmezden gelmek zor, *you know*? Suçluluk çok sıkıcıdır ve bundan kaçındık, ama belki bazen biraz suçlu hissettiğim oldu. Ya da en azından garip. Garip ve kirli hissettim, *I guess*. Boyun olayı farklıydı, bence sonunda yaptığımız şeyi ateşledi. Sanırım Anne benden nefret ediyor çünkü ilk başta... cinsel şeylerden bahseden bendim, o beni dinledi ve yadırgamadı. Anne utangaç değil, ama o konuda daha çekingendi, ama sadece o konuda. Onun böyle olması ve diğer –daha kötü– şeylerde bu kadar açık olması beni şaşırtırdı. *Anyway*, ona... bilirsiniz, mastürbasyon yaptığımı ve küçük-

ken ne kadar kötü hissettiğimi ve ailemin bana kendi kendime dokunmayı bırakmam gerektiğini söylediklerini ve sanki bana bakmaya utanıyormuş gibi benden uzak durduklarını anlattım. Ben de ona sizinle konuştuklarını söyledim ve siz de kendime dokunmamın o kadar da kötü olmadığını açıkladınız, ama durumun her halükârda kontrol altına alınması gerekiyordu, falan filan. Hatırlıyor musunuz? Her neyse, bunu kimseyle konuşmuyorum çünkü utanıyorum, biliyorsunuz, ama Anne ile bu tür şeyler hakkında konuştum. Ne kadar samimi olduğumuzu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Birlikte duş aldık ama arkadaş olarak, doğal bir şekilde ve bu iyi hissettirdi, çünkü aynada kendinize bakmak gibiydi. *Anyway*, her zaman Anne'den daha az *prude* oldum, her zaman seks ve mastürbasyon gibi konuları gündeme getirdim ve sanırım bu yüzden benden nefret ediyor, çünkü ona bana açılması, gerçekten ne istediğini göstermesi için yeterince güven verdim ve bunu gördükten sonra ondan iğrendim ve uzaklaştım. Ve belki de yaptığım buydu. Kötü bir niyetim yoktu, *I swear.* Onu sevdim. Şey, bazen koca bir *bitch* olmasına rağmen onu seviyorum. *Sorry.*

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bilmiyorum, sanırım sizinle daha önce Anne hakkında konuşmadım, çünkü hiçbir sorunumuz yoktu ve ilişkimiz mükemmeldi ve söyleyecek bir şeyim yokmuş gibi hissettim. Görünüşe göre tartışılacak çok şey varmış. Ama arkadaşlığımızın mükemmel olduğuna inanıyordum, *you know*? Ve gerçekten lezbiyen şeyler yaptığımızı düşünmenizi istemiyorum, çünkü niyetimiz bu değildi. Her ne kadar daha sonra bu şekilde görülebileceğini hissettiğim için beni iğrendirse de. Ama gerçekten farklı bir şeydi.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bilmiyorum. Ama lezbiyen değildi, *I swear.*

Dr. Aguilar:

Fernanda: Açıkçası acıtıyor, *of course*, gerçi sırf bu yüzden

böyle hissetmiyorum. Beni rahatsız eden tek şey bu değil. Geceleri beni uyutmayan başka bir şey var. Ama ne olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim, ağlamak istiyorum ve bazen, bilmiyorum, sanki biri beni kovalıyormuş gibi kötü hissediyorum ama beni kovalayan benim çünkü Anne'i ve arkadaşlarımı, binayı, Beyaz Tanrı'yı, beyaz çağı ve Anne'e yaptığım –zaten-bildiğiniz– şeyi düşünmeden edemiyorum. Belki derinlerde bir yerde onunla aramı düzeltmek istemiyorum, çünkü bu onun bana yaptırdığı, benim de ona yapmak istemediğim şeyleri konuşmak anlamına geliyor.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Ben de şu anda sizinle bunu konuşmak istiyorum. Size Anne'e ne yaptığımı söyledim, çünkü zorundaydım ama bu şu anda bunun hakkında konuşmak istediğim anlamına gelmiyor. Hâlâ istemiyorum. Bunu Anne ile de konuşmak istemiyorum, *obviously.*

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bunun hakkında neden konuşmak istemediğimi bilmiyorum. Sanırım beni korkuttuğu için. Söylemek istediğim tek şey, bunu ona yapmak istemediğimdi. İstemedim. Ve bunu ona yapmaktan nefret ediyordum.

Dr. Aguilar:

Fernanda: İstemedim. Bunu Anne'e yapmak istemedim ve bundan zevk almadım. Ve bundan biraz zevk aldıysa bile, ona yaptığım şeyden çok *creepy* bir zevk aldıysa bile, bunun benimle hiçbir ilgisi yok çünkü bem bundan zevk almadım.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bunu bana neden soruyorsunuz? Böyle bir soruyla ne demek istiyorsunuz?

Dr. Aguilar:

Fernanda: Yalan söylediğimi mi ima ediyorsunuz?

XV

Annelise Van Isschot Tarafından Belirlenmiş,
Beyaz Odaya Giriş Kuralları

1. Asla yürüyerek girmeyeceksiniz, onun adına emekleyerek gireceksiniz.
2. Duvarlara asla dokunmayacak veya fırçalamayacaksınız.
3. Tören sırasında en az bir kez saçınızla yeri süpüreceksiniz.
4. İçeride, vücudunuza her şeyin olabileceğini kabul edeceksiniz.
5. Yanlış anlarda gözlerinizi açmayacaksınız.
6. Canınız yansa bile ağlamayacaksınız.
7. Korksanız da çığlık atmayacaksınız.
8. Tören bitene kadar odadan çıkmayacaksınız.
9. Her zaman dizlerinizin üzerinde dua edeceksiniz.
10. Tanrı'yı bilincinizin beyaz derinliklerinde kabul edeceksiniz.
11. Onun adının kutsal günlerinin her birinde âdet olacaksınız.

XVI

En kötü yanı, elleri ve kollarındaki ağrı değildi; ne de vücudunun kokusu – pisliğiyle birlikte kulübenin düzenli dünyasına kendini dayatan, tüten ter ve idrar kütlesi; tüm nesnelerin, ormanın, yanardağın, anılarının, orospu Clara Hanım'ın ve kendisinin içine girdiği bir karadelik gibi genişleyen zaman da değildi; hâlâ orada olduğu, bir masaya kelepçeli olduğu, midesinin sırtına yapıştığını hissederek ve teni yerde yürüyen bir dizi küçük siyah karınca için hardalrengi bir otlak hâline gelirken sessizce izlediği gerçeği de. Belli bir noktaya kadar tüm bunlar tolere edilebilirdi. İşin en kötü yanı, en son onuruna sahip olduğu zamandan bu yana iki gün geçmişti. En kötüsü, *Cinnet*'teki Shelley Duvall gibi ama *Şeytan Tohumu*'ndaki Julie Christie'nin saçlarının rengiyle, hiçbir şey bilmemek ve korkmaya başlamaktı. Neyden korkuyordu? İçinde bir şeyin onu tırmaladığını, kendi nefesinde kendisine yabancı olan bir şeyin varlığını hissettiğinde kendine ısrarla bunu sordu: Uzun dişleri ve denizkızı kuyruğu olan, salyası akan bir yaratık. Bayan Clara tavşanı getirdiğinde, tek kelime etmeden derisini yüzdüğünde, ateşte pişirip önünde yediğinde bu yaratık göğsünde yüzmeye başlamıştı.

Açlığın, insanın midesinden şakağına doğru tırmanan mükemmel bir ağırlık olduğunu hiç düşünmemişti.

Clara Hanım, her gün bir bardak su içmesine izin veriyordu ama gıcırdayan, parçalanan bir sandalyenin üzerinde, oturduğu yerde işemek zorundaydı. İlki en zoruydu: Mesanesi kendini serbest bırakmıştı ve kendi içinde boğulmuş, alışılmamış, münzevi vücudunu işgal eden dayanılmaz kirlilik yüzünden ağlamaya başlamıştı. Fernanda, şu anda içinde yaşadığı itici organizmayla daha önce hiç bağlantı kurmamıştı. Bu koku onun gerçek doğası mıydı? Vücudu, akbabaların organlarını avladığı bir gezinti yoluna benziyordu. İğrenme ve açlıktan başka bir şey hissetmek için derisini bir taşla yarmayı çok isterdi, ama iradesi bile bir zamanlar olduğu gibi değildi.

Bu değişikliği düşündü: Daha önce hiç kendinden iğrenmemişti. Clara Hanım da banyo yapmamıştı, ama en azından sarılık, idrar yolu, bebek bezi gibi kokmuyordu ve bu da ona kulübede yaşayan tek insan olma üstünlüğü sağlıyordu. Fernanda ise doğasının gerçeğini çabucak keşfetmişti: Kokusu, açlığı kadar güçlü; insanlığı, kokusu kadar kırılgan. İşte bu yüzden Fernanda, öğretmeninin önünde, insanları başlarını çevirmeye ve burunlarını kıran kokuya dayanmaya zorlayan hayvanlar gibi hissetti: Clara Hanım'ın kalçalarının kokusunu alabildiğini ve yerde, ahşabın emdiği bir su birikintisinin dış hatlarını görebildiğini biliyordu.

Kendini sürekli yenileyen ve karıncaların yön bulmayı bildiği bir taslak. Şimdiye kadar altı kez çişini yapmıştı –sayabilmişti çünkü yapabileceği tek şey bedensel gereksinimlerine ve işlevlerine dikkat etmekti– ve her yeni su birikintisiyle dolarken, önemli bir parçasını kaybettiğini biliyordu, ama aşağılanma işe yaramadı. Düşüncelerini bulandırmadı, ayağa kalkmak, sandalyeden birkaç santimetre uzaklaşmak ve bacaklarının ıslanmasını önlemek için çömelmek gibi küçük planlar yapmasına da engel olmadı.

Dişi köpeklerin kendilerini bu şekilde rahatlattığını pek çok kez görmüştü: Cinsel organlarını çimlere sürttüklerini.

Ayrıca Ximena ve Analía'nın da dişi köpekler gibi işediklerini de görmüştü.

Yine de bu taktiği uygulamanın sakıncaları vardı: Hareket ettiğinde kelepçeler bileklerini sıyırıyordu, teni kızarıyordu ve iç çamaşırını çıkarmak onun için zordu. Bazen, eğer şanslıysa, normalde onları çıkaramamasına rağmen, onları dizlerinin altına indirebiliyordu ve ıslak iç çamaşırlarının değdiği cinsel organı, sıcak ve elastik bir his veriyordu, bu tatsızdı. Ama onları Clara Hanım'ın önünde çıkarmanın daha kötü olacağını düşündü; çıplak kalmak ve kendini karıncalara maruz bırakmak, pazartesileri giydiği külotunu öğretmeninin çılgınlığına maruz bırakmak, eteğini kaldırmak her zaman bu kadar kolayken vulvasını kapatan tek parçayı çıkarmak daha kötü olurdu...

Birkaç saattir vajina dudakları sanki içten dışa sarmaşık büyüyormuş gibi acıtmaya başlamıştı. Bununla birlikte, belirsizlik onu kabız etmişti.

Lucky me, diye düşündü. Başka türlü olma ihtimalini düşünmek istemiyordu.

İçten içe, tükettiğinden daha fazla sıvı salgılayabildiğine ve kafasının iğnenin ucunda yüzen bir kan balonu gibi hissetirmesine şaşırdı. Daha önce hiç aç hissetmemişti, ancak şimdi anladı. Aç olmak, hiçliği barındırmak ve midesindeki amfibiyenlerin kudurmasını dinlemekti. Bir keresinde, cesaret oyunu sırasında binanın avlusunda Natalia, göletteki kurbağa yavrularını ağzına almak zorunda kaldı. Fiorella onu gıdıkladı ve kız kardeşi onları yuttu. "Kurbağa, kurbağa, git, başka bir gün tekrar atla," diyerek şarkı söylediler, çünkü arkadaşları midesinin küçük bebek kurbağalarla dolacağını düşünerek kaskatı kesilmişti. "Ya içimde değişirlerse? Ya bağırsaklarımda bacakları oluşmaya başlarsa?" Annelise ona, kalbi dehşete düşüren türden şeffaf karınlı, beyaz kurbağalar sıçacağını söyledi. Bir

yıl önce laboratuvarda, Carmen Hanım bir tanesini açıp kiraz-domates rengi kasını açığa çıkardığında onlara, "Bir kurbağanın kalbi çok küçüktür," demişti. *Kalbim çok küçük olmalı,* diye düşündü Fernanda, o anda daha önce hiç olmadığı kadar titrediğini hissederek. Artık onun ritmini ve iştahını bildiğini söyleyebilirdi; daha önce bakmaya cesaret edemediği her şeyi, o kulübede birdenbire görmüştü.

Natalia o zamanlar onlara sinekkuşuna benzeyen gözünü kırparak, "Eğer bir kurbağaya dönüşürsem, bir prenses olabilmem için beni öpmeniz gerekecek," demişti.

Açlıktan ve sefaletten kaçmak için arkadaşlarını düşündü, ama düşüncelerinin yanında, açlığının ve kumaşın hassas dişetleriyle köpüklü bir meyve gibi büyüyen vulvasından başka bir şey yoktu. Üstelik kafası, hayali arkadaşı Martín'in ölü kardeşi olduğu ve dolapta, küçük mavi çizmelerin arkasına çömelmiş, dişleriyle ahşabı kazıyarak onu beklediği zamanki gibiydi. Bir öğleden sonra ikisi binanın en üst katında yalnızlarken Annelise'e, "Dişlerime bakmana dayanamıyorum," dedi. "Neden? Onlardan hoşlanmıyor musun?" diye sordu boşluğun kenarında düz bir çizgide yürürken. "Küçük fare dişlerini gerçekten beğeniyorum." Kafası, kulübede, hayali arkadaşı Martín'in beyaz gelincik dişleriyle dolabı kemirdiği zamanki gibiydi. "Topo Gigio dişlerin." "*Bugs Bunny* dişlerin." Ailesi, genlerinin tarihini ortaya koydu: Bir goblin kardeş, ayakları ters dönmüş bir kardeş, ölüm gibi albino bir kardeş, ayak seslerine karşı yürüyen, geriye doğru yürüyen bir kardeş, çünkü Annelise'e göre kardeşlik hikâyesi bir cinayetle başlardı: "İncil öyle diyor ve herkes o kitaptan korkuyor." Ancak yetişkinler, Annelise'in İncil'i bir korku kitabı olarak okuduğunu bilmiyorlardı.

"Kız kardeşim olmak ister misin?" Sekiz yaşındayken, yatağın altında birbirlerinin kollarında uyuduklarında sormuştu.

"Evet, senin kardeşin olmak isterim."

Yetişkinler, kiliseye gittiklerinde, o ve Annelise'in Beyaz

Tanrı kültünü, gezgin rahmin anne tanrısını canlandırdıklarını ve gizlice birbirlerinin dizlerini okşadıklarını bilmiyorlardı.

"Sen benim küçük kardeşimsin, küçücüğümsün, dengimsin."

Beyaz Tanrı nedeniyle anneleriyle dalga geçiyorlardı: Victoria's Secret marka sutyen taktıkları düşmüş göğüsleriyle, kuru eriğe benzeyen yüzler için yapılmış kırışık önleyici kremleriyle, fosforlu saç boyalarıyla çünkü inanışlarına göre kızların doğası el ele vererek anadili aşmaktı, çeneye dönüşebilmek için çeneyle savaşmak; canavarın, yani onları arzu dünyasına bağlayan anne-Tanrı'nın yerini almak.

Kız kardeş ise, kökene karşı bir müttefikti.

Fernanda, Clara Hanım'ın köpekbalığı ya da kertenkele gibi ya da rüyalarında Annelise'in açık bacaklarına doğru ilerleyen timsah gibi geniş bir çeneye sahip olabileceğinden korkmamaya çalıştı.

"Seni içten doğuruyorum," dedi kız kardeşi ona kâbuslarında. "Seni iliklerime kadar taşıyacağım."

Düşüncelerini, Clara Hanım'ın binanın duvarlarına attıkları iguana ve kertenkele yumurtaları gibi gözlere sahip olduğu bataklıktan volkana doğru ölçeklendirdi. Orada, Fernanda ve arkadaşları toprağı elleriyle yağmaladılar, kökleri söktüler ve öğretmeninin *gargoyle*ları* andıran bakışında tanık olduğu deliliğe benzeyen beyaz hazineler buldular.

Delilik yumurtalar gibi yumuşak ve ıslaktı ama bazen deliliği duvarlara çarpmadan önce, ağızlarına ve iç çamaşırlarına soktular.

Fernanda yedi yaşına gelene kadar yumurtalığın kırık kabuklardan yapılmış bir tespih olduğuna inanıyordu. Annelise, Fernanda bunu ona söylediği gece, "Dişlerini o kadar çok seviyorum ki, onları senden koparmak istiyorum," dedi. "Çeneni o kadar çok seviyorum ki onu tespih dişlerine dönüştürmek

---

* Gündüzleri taşlaşan, geceleri canlanan mitolojik canavar; yaratık, hilkat garibesi. –*çn*

istiyorum." Çarşafların altında birbirlerini gıdıklarlarken, azı dişlerinin her biriyle Beyaz Tanrı'ya dua ettiler. "Biz kardeşiz," dediler birbirlerine ve kanadıklarında birbirlerinin dişetlerini yaladılar. "Biz aynıyız," ve güneş battığında kemikleriyle birbirlerine sarıldılar. Annelise'i, savaşmadan önce olduğu gibi, açlığından ve vulvasından kurtulmak için böyle hatırlamayı tercih ediyordu ama tıpkı Clara Hanım'ın gıcırdayan ahşaplar boyunca ağır ayaklarını sürüklemesinden kaçamadığı gibi, uykusuzluğundan ve ondan yumurtlayan şeylerden de kaçamadı.

Kanlı çıplak ayakları yerde koyu lekeler bırakmıştı.

Siyah saçları merdivenin kenarlarında uçuşuyordu.

Onu daha erken bulacaklarını düşünmüştü, ama kaçırılmasının sebeplerinin hezeyan içindeki bir kadına ait olduğunu ve artık başına her şeyin gelebileceğini anlamaya başladı. Canı yanabilirdi, bunu anlamıştı; cesaret oyununda midesine bir yumruk atılmasını kabul ettiği ve Annelise'in ona tüm gücüyle vurduğu zamanki gibi değildi, ama ciddiydi.

Belki de masadaki tabancada onun için bir kurşun vardı.

Belki de ölmeye hazır olup olmadığını kendine sormaya ihtiyacı vardı.

"Ölmek nasıl bir duygu?" diye bir süre önce Annelise'e, ardından annesine sordu: "Anne, ölmek nasıl bir duygu?" Ve annesi bunu Dr. Aguilar'a anlattı, tıpkı kızının söylediği ve geceleri onu ayakta tutan diğer her şeyde yaptığı gibi. Fernanda birkaç kez anne babasını düşünmeye çalıştı, ama babası öğleden sonraları balık tutardı ve annesi, hiç durmadan dünyanın dört bir yanına sıçan hasta bir güvercindi. Babası ağ ve balıktı; annesi ise açık gagası suyun dışında, kıvranıyordu. En azından içlerinden biri uçabilirdi: Daha korkunç olanı, ama o kendi çocuğundan korkuyordu. Fernanda, Dr. Aguilar'a söylemişti: "Annem benden korkuyor." Annesinin, ölen oğlunun fotoğrafını sakladığını ve ona canlıymış gibi baktığını, Fernanda'ya ise ölmüş gibi baktığını açıklamıştı.

"Bana bir hayaletmişim gibi bakıyor," demişti ona. "Bu yüzden beni görmediğinde 'Boo!' diye bağırıyorum."

O âna kadar, anne ve babasının kaybolduğu için ağlamadıkları, belki de yağmur yağdığında yılanlarla dolu bir şehirde anne baba olmak zorunda olmadıkları için mutlu oldukları Fernanda'nın aklına gelmemişti. Fiorella iki ay önce binanın ikinci katında küçük bir yılanın üstüne hiddetle basarken, "Bugün babam otoyolda bir yılana çarptı," dedi. İncil'de, Tanrı'nın insanlardan hiçbir şeyden, yılanlardan bile korkmamalarını istediğinin, sadece Kendisinden korkmalarını istediğinin yazılı olduğunu hatırladı. "Tanrı korkusu bilgeliktir," derdi Alan Bey. "Tanrı korkusu evlat sevgisi gibidir." Babadan ya da anneden korkmanın, aşkın karanlık yüzü olduğundan bahsedildiğini duymuştu, ama anne babaların çocuklarına karşı hissettikleri korkudan kimse bahsetmemişti: Kimse, anneden korkmanın yılanın bilgeliği olduğunu ve yılanları yiyen kızın korkmayı bilmediğini söylememişti. Fernanda annesinden hiç korkmamıştı; bu yüzden onu doğuran rahim, babası her gün eve ölü solungaçlar getirmek için balığa gittiğinde ondan korkardı.

Belki de annesi onu aramıyordu.

Belki de –kaçırılmadan çok önce arkadaş olmayı bıraktığı– arkadaşları artık onu özlemiyorlardı.

Belki o yoğun sisin içindeydi, Beyaz Tanrı ise sessizlikteydi.

Kilitli zihninin neden hep Annelise'in korku hikâyelerine döndüğünü bilmiyordu. Yine de seçtiği kız kardeşinin eserleri saatler geçtikçe kafasında canlandı ve korktuğu için ter içinde kaldı. Annelise'in icatlarının neden olduğu toplu korku anlarını hatırladı; örneğin, konuşmayı kesmelerinden hemen önce, onlar yokken binaya giren, oraya el koymak niyetiyle sinsice dolaşan, gece veya sabah gizlice içeri giren biri olduğuna onları ikna etmek istediği zamanki gibi. Fiorella ve Natalia'nın birbirlerinin ellerini tutmasına neden olan çok ciddi bir sesle, "Beyaz Tanrı bundan hoşlanmayacak," dedi. Bu süre zarfında

Annelise bir hayalet avcısı oldu: Her köşede ayak izleri, bir davetsiz misafirin varlığına dair bulanık işaretler buldu ve ayak izleri Analía'nın ayaklarıyla aynı boyutta olmasına ve işaretlerin bir kayanın durduğu yer ya da kullandıkları dalın kalınlığı kadar belirsiz olmasına rağmen, Fernanda ve diğerleri yılanları dürtmek için birinin gerçekten inlerini istila ettiğinin doğru olduğuna inanmaya başladılar. "Bir şeyler yapmalıyız." "Beyaz Tanrı'ya dua edelim. Bize ne yapacağımızı söyleyecektir." Bazen koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşuştururken, beyaz odadan bir şey onları izliyormuş gibi hissettiler, ama orada hiçbir şey yoktu, sadece yağmur yağdığında duvarlardan aşağı damlayan kara su. "Onu görürsek, üçüncü kattan aşağı iteriz." "Eğer onu görürsek, timsaha yem ederiz."

Beyaz çağ hakkındaki hikâyelerde, genç kahramanlar, Beyaz Tanrı'nın onlara tıpkı Yehova'nın Musa'ya göründüğü gibi göründüğü korkunç tecelliler yaşarlardı ve bu, onları annelerini yemek, kardeşlerini öldürmek veya ortadan kaybolmadan hemen önce gizli tarikatlara katılmak gibi korkunç şeyler yapmaya iten kademeli bir değişimin başlangıcıydı. Din derslerinde, "Yüzümü göremezsin: Çünkü beni gören hiç kimse yaşayamaz," diye okudu Alan Bey, Annelise'in tüm bunlara karşı artan ilgisinin öncesinde. "Ve elini göğsüne koydu: Ve onu çıkardığı zaman, işte, eli cüzamlıydı, kar gibi beyazdı." Fernanda dinledi ve Annelise'in hikâyesini mükemmelleştirmek için kullanacağı İncil sözcüklerini özümsemesini izledi: Beyaz odada, "Beyaz Tanrı'nın ne yüzü ne de şekli vardır, ancak sembolü tüm korkuları çiğneyen bir çenedir," dedi. "Onu görüp de görmeye hazır olmayan ölecektir, çünkü onun zuhuru ölüm gibidir, her şeyin rengini alır."

Fernanda, bu korkunç ifşaat hikâyelerinden birinde rol almak isterdi: Annelise'in Beyaz Tanrı'sının tecellisiyle dolup taşmak isterdi, saçlarının bu görüntünün dehşetiyle bembeyaz olmasını ve ona kelepçelerden kurtulması ve Clara Hanım'ı öl-

dürmesi için ihtiyaç duyduğu gücü vermesini. Ne de olsa onu öldürürse kimse onu cezalandırmazdı. Polis buna nefsi müdafaa derdi, çünkü kaçırılanın, kendisini kaçıranı öldürme hakkı vardır. Deneyebilirdi: Öğretmenini öldürebilir, bir insanın canını almanın nasıl bir his olduğunu keşfedebilir ve bunu yaparken de kendi canını kurtarabilirdi. Masanın ortasında duran tabancaya ulaşmayı deneyebilirdi, ama gerindiğinde bilekleri acıdı ve dişleriyle sapı ısıracak kadar uzağa ulaşamadı.

Çaresizlik hissi büyüdükçe zaman duvarlarda, pencerede ve yanardağın karında gizlendi. O görünmez zamanın içinde var olmak Fernanda için zordu; oradaki küçük ışığın etrafına dolanmak ya da vücudundan dalgalar hâlinde yayılan mide bulandırıcı kokuyu solumak. Ama en zor, boğazını düğümleyen anlar, öğretmeninin dönermerdivenin kırık basamaklarından inip masanın uzak köşesine oturmasıyla başladı. Sonra camdan gelen ışık yüzünün yarısını kapladı ve korkmamak için ona bakmamaya çalıştı, ama başarısız oldu.

Kimse ona ışığın, vücudu karartabileceğini de söylememişti.

Bazen Clara Hanım, önünde oturan bir kadavra gibi hareketsiz kalır, ona bakmaz, onunla konuşmaz, yağlı siyah saçları yüzünün kenarlarına kaymış ve duruşu değişmiş bir şekilde otururdu: Sağ omzu düşmüş, sırtı sola bükülmüş, sanki dağın soğuğu ona zarar vermiş gibi. Bu olduğunda, Fernanda neden Annelise'in değil de kendisinin orada olduğunu merak ederdi. Neden Analía değil de o. Neden Ximena değil de o. Neden Fiorella değil de o, ya da Natalia. Bunu hak etmek için özellikle ne yaptığını, onu benzersiz kılanın ne olduğunu merak etti ve hiçbir zaman tatmin edici bir cevaba ulaşamadı.

Clara Hanım'ın kirli saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdığı ve tabancayı bir kedi kafası gibi okşamak için uzandığı zamanlar oldu. Fernanda, asla cevaplayamadığı basit soruları sormak için o dakikalardan yararlandı: "Saat kaç?" "Burası sizin mi?" "Bana yiyecek bir şeyler verir misiniz?" Ama bu sorula-

rın hiçbiri önemli değildi: "Bu Annelise'in babasının tabancası mı?" Bunu hiç sormamıştı, çünkü cevabı bulanık bir varlığa dönüşmüştü, artan bir netlikle algıladığı bir tehdit ormandan kulübeye doğru süzülüyor, Clara Hanım'ın çılgınlığından kendi şakağına doğru şişiyordu. Öğretmeninin sözleri onun düşebileceği bir uçurum olabilirdi, ama her korku filminde, değişim yeni tehlikeler getirirdi ve Fernanda, kaçırılmasıyla ilgili son plana dair bir cevap alabileceğini hissetti: Neden veya ne amaçla orada olduğuyla ilgili. Clara Hanım merdivenlerde belirip aşağı doğru ilk adımı attığında zihninin hızlanan, baş döndürücü ritmi durdu.

"*Please*!" Fernanda, kendi sesini tanıyamadan patladı ve asla mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde gözyaşlarına boğuldu.

Artık gücünün sınırlarını biliyordu: Şimdi, devasa çenelere teslim olduğunda, kim olduğunu biliyordu.

Clara Hanım yüzü tırmalanmış, dudakları mavi, omurgası bükülmüş hâlde aşağı indi. Fernanda soğuktan, açlığından ve vulvasından titrerken anlaşılmaz şeyler mırıldandı. *Şimdi konuşacak,* diye düşündü, burnu olmayan bir hayvan gibi sinerek. Öğretmeninin yüzünde konuşmanın niyetini görebiliyordu, ağzı konuşmaya hazırlanırken bir dil Fernanda'nın gözbeneklerini yaladı.

"Yalan söylemenin senin için bir anlamı yok, o yüzden yalan söyleme," dedi Clara Hanım, tırtıl gibi görünen kırmızı parmaklarıyla kaşlarını kaşıyarak.

Kendisini kaçıranın önünde bir solucan gibi sürünebileceğini düşündü Fernanda; eğer bu onu annesinin korkulu rahmine geri gönderecekse onun ayaklarını, parmaklarını, damarlarını yalayabilirdi.

Tek istediği buydu: Geri dönmek.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum, seni hasta, küçük kız."

XVII

Clara, dersin ilk gününde vücudunda bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu. "Berbat görünüyorsun!" dedi Amparo Gutiérrez bundan memnunmuş gibi, çünkü o zamana kadar Clara'nın ne kadar kötü göründüğüne dikkat çekmek ve kendisine sorulmadan diyetini nasıl iyileştireceğini önermek gibi kaba bir alışkanlık geliştirmişti; hangi içecekleri içmesi gerektiğini –kesinlikle kahveyi önermiyordu– ve "garip" ve "çocuksu" duruşunu düzeltmek için hangi egzersizleri yapması gerektiğini.

"Uykusuzluk çekiyorum," diye yanıt verdi istemeden. Ancak Clara'nın hissettiği şey yorgunluk değil, korkuydu.

O sabah okula ilk gelen o oldu. Güvenlik görevlisi boğumlu başparmağını havaya kaldırarak onu selamladı ve ölü annesinin arabasını park yerine park ederken ellerinin titremeye başladığını fark etti. *Ne korkunç pençeler*, diye düşündü on tane örümcek bacağı gibi direksiyonun üzerinde katlanmış parmaklarına bakarken – tırnaklar yenmiş, eklemler kırış kırış. En son katılaştıklarından bu yana günler geçmişti, karnında o eski baş dönmesini hissettiğinden beri – "Sahip olduğumuz beden kendine karşı işliyor," derdi annesi hayatta ve hastayken ve kızının ıstırabını, geceleri kollarını tırmalamasını ve dilini kemirmesini

gözlemlemekten tarif edilemez bir zevk alırdı. Rahminin düşmek üzere olan bir balpeteği gibi vızıldadığı, organlarının böceklerle dolduğunu ve onu hareketsiz kalmaya zorladığını hissetmesi iyiye işaret değildi –tıpkı kaplan desenli koltukta ölümü bekleyen annesi gibi– ama yine de, endişeli, yüzünün iki yanına saç tellerini yapıştıran ter damlacıklarıyla arabadan indi, görüşü kalın bir kirli su tabakasıyla kaplanmış gibi bulanıklaşmıştı. Çarpıntıları, kollarındaki karıncalanmaları ve mide bulantısını önlemek için derin nefes alması gerekiyordu; sakinleşmeliydi ve uylukları yanıyor olsa da kaşıyamazdı, çünkü bunu yapmak her zaman kaşıntıyı daha da kötüleştirirdi.

Vücudunun bazı bölümlerinin neden kimi zaman onları incitmesi için kendisine bağırdığını asla anlamamıştı.

"Kendi vücuduna karşı geliyorsun, Buzağı."

Birkaç dakika böyle bekledi: Kaputa yaslanarak, derin nefes alıp vererek, ve vücudunun –ya da en azından bir kısmının– kontrolünü yeniden ele geçirdiğini düşündüğünde, etrafını saran sessizliğin ve boşluğun delici seslerle, nemli kıkırdamalarla, birbirine benzemeyen ve çılgın ritimlerdeki yüzlerce adımla ve toz, kum ve saçla ne kadar çabuk dolacağını –çünkü zihninde yaşayan ölü anneye göre ergen bacakları asla hareketsiz kalmazdı– düşünmemeye çalışarak, kusursuz buz pateni pistini geçerek öğretmenler odasına yöneldi.

Her şey farklı olacak, diye düşündü.

Odaya girdiğinde, henüz başka bir öğretmenin gelmediğini fark etti. Sonra sabırsızlıkla duvardaki saate baktı, sandalyesine oturdu, masanın üzerindeki bazı kâğıtları düzenledi, ders programını gözden geçirdi ve sonra bir kez daha kontrol etti –evden çıkmadan önce dört kez yapmıştı– (tıpkı zihninde yaşayan ölü annesinin talep ettiği gibi) – ihtiyacı olan tüm kitapların evrak çantasında olduğundan emin oldu.

Sakin olmalıyım, dedi kendi kendine. O zamana kadar bunu kurumu ve meslektaşlarını tanıyarak, her bir ebeveyn ve

güvenlik görevlisinin adını ezberleyerek, öğretmenler odasındaki bitkileri haftada iki kez sulayarak, bülten tahtasına eğitimle ilgili ünlü alıntıları asarak ve toplantılar sırasında daha az konuşmasına izin verecek sözcükleri seçerek yapmıştı. Tıpkı annesinin hayatta ve sağlıklıyken yaptığı gibi titiz davranıyordu ve her gece kırk üç dakika evin kapı ve pencerelerindeki kilitleri kontrol ediyordu. Ama her şeyden önce o ihtiyatlıydı. Normale dönmek istiyorsa –yani M&M'lerle olanlardan önce yaşadığı hayata devam etmek istiyorsa– semptomlarla, dişetleriyle ve minik göğüslerle yüzleşmesi gerektiği açıktı, saklandığı yerden çıkmalı ve öğretmen olmalıydı, tıpkı annesi gibi: İyi bir öğretmen. Ne de olsa bunun için eğitim almıştı ve öğrencilerin geri döneceklerini ve kurdeleleri, parlak tenleri ve flüoresan böcekleri gibi gözleriyle her köşeyi işgal edeceklerini her zaman biliyordu. Ancak hatası, bu olduğunda tamamen hazır olacağına, organik bir terör haritası olan vücudunun, kızlar okula döndüğünde çarşafların altındaki bir gözkapağı gibi ürkmeyi bırakacağına inanmaktı. Bunun yerine, oradaydı: Bir kez daha içsel uğultularına, merkezi sinir sisteminin kaosuna indirgenmiş, ağzını iğrenç bir tatla kaplayan bir titreşime direnerek, duvardaki saate bir darağacıymış gibi bakıyordu.

Onlar sadece kızlar, kendine bunu hatırlattı: Sana hiçbir şey yapamayacak olan küçük çocuklar. Ve alışılmadık bir şiddetle kaşınan uyluklarını tırmalamaktan kaçınmak için masanın pürüzsüz yüzeyine birkaç kez sürtündü, ama sağ topuğunun yere vurmaya başladığını görünce durdu.

Hemen ayağa kalktı.

Yeni öğrencileri, Rodrigo Zúñiga'nın sözleriyle, öğretmenleriyle alay eden üst sınıftan kızlar olacaklardı – ama (zihninde yaşayan ölü annesinin görüşüne göre) Malena Goya ve Michelle Gomezcoello kadar kötü olamazlardı. Amparo Gutiérrez, eski dil ve edebiyat öğretmenine yaptıkları şaka tekrar gündeme geldiğinde, "Onlar iyi kızlar, sadece... bilirsiniz, sınırları test et-

meleri gereken yaştalar," dedi. Clara, meslektaşlarının kızların davranışlarını tartışmak istemediklerini çabucak fark etti. Selefi ile yaşanan olayı öğrenmiş olmasına rağmen, öğrenci grubunun genel karakteri hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmasına ve karşılık alamadığı sorular sormaya ısrar etmesine rağmen, okuldaki disiplin hakkında ayrıntılara girmekten kaçınıyorlardı. Öğrencilerin davranışlarının mükemmel olduğu konusunda onu temin etmeye cesaret eden tek kişi Ángela'ydı, çünkü her zaman gözetim altındaydılar – "Nöbetçiyi görmedin mi? Ders sırasında koridorlarda devriye geziyor," dedi. "Copu yok ama varmış gibi hissettiriyor. Yine de, sınırları aşan bazı gruplar oluyor," dedi neredeyse fısıltıyla: Nihayetinde, nöbetçi Patricia için dokunulmazlardı ve okul içinde ve dışında gücü gerçekten ellerinde tutanlarlar ebeveynleriydi.

Ángela ona, "Her şeye meydan okumayı seven kızlar var," dedi. "Bu ergenlik meselesi, onlara fazla kafa yormana gerek yok."

Clara, meslektaşlarının görüşlerinden etkilenmedi. Yıllardır gençlere ders veriyordu ve daha önce onlardan hiç korkmamıştı – José Villanueva, Humberto Fernández'in kafasını dolaplara çarptığında bile, ya da Priscila Franco, Abigaíl Núñez'in örgüsünü kesip kitap ayracı olarak kullanmaya başladığında. Deneyimine göre, erkekler grotesk ve fiziksel olarak şiddetli olma eğilimindeydiler ama kızlar, narin ve saf dış görünüşlerine rağmen, farklı ama aynı derecede acımasız bir saldırganlık sergiliyorlardı. Daha akıllıydılar –düşmanca koşullardan sağ çıkmak için taktikler geliştirmesi gerekenlerin çoğu zaman olduğu gibi– ve şiddete olan açlıklarını sahte bir masumiyetle gizleyebiliyorlardı. Sadece kızlar öğretmenlerinin evlerine izinsiz girerler, diye düşündü Clara. Bu yüzden ders başlamadan birkaç gün önce içinde bir leke gibi yayılan korku, kâbuslarından, anılarından, öğrencilerinden bahsetmekten kaçınanların tavırlarından beslenmeye başladı.

Annesi daha önce uyarmıştı: "Kızlar en kötüsüdür," demişti. "Kendini onlardan korumalısın, Buzağı."

Ama Clara dinlememişti.

"Berbat görünüyorsun!" Amparo Gutiérrez salona girdiğinde ve onun masanın yanında durduğunu gördüğünde ağzından bu sözleri kaçırıverdi. "Derslere böyle giremezsin. Kızlar seni canlı canlı yiyecekler!"

Her öğrenci öğretmenlerinin kafalarını yer, diye düşündü Clara, onları peygamberdevesi ile karşılaştırarak.

Şimdi kafatasını kurtarmayı öğrenmesi gerekiyordu: Öyle ya da böyle, onu yemelerine izin vermeden onları nasıl besleyeceğini öğrenmek zorundaydı.

"Kızlar annelerini parça parça yerler, Buzağı, sütten kemiğe kadar."

Elena Valverde'nin ölümünün ardından Clara, beyninde yeni bir sesin doğuşuna tanık oldu, boşluğu doldurmasına ve annesinin yokluğunu iyileştirmesine yardımcı olan bir kelime akışıydı bu. Bu ses, zihninde yaşayan ölü annesinin sesinden başkası değildi: Onu gerçekte olmak istediği kişi yapmak için kendisini arındıran bir dil – Elena, kökenin beyaz eti. Sınıfın ilk gününde, Clara, 2003 dolaylarında, tamemen annesinin tarzında giyinmişti, çünkü sevdiği ses, onu güçlü ve kesin olmak, yani işleri iyi yapmak için yetiştiren bilinç bunu talep etmişti – bir anne (Elena, duvarda s şeklinde asılı duran omurgasının hayaletine bakarken söylemeyi severdi) kızının davranışlarından her zaman sorumludur. Clara bu eğitime ayak uydurmak istemişti: Boşluğun üzerinde çılgınca yarışıyor olsa bile, dünyanın sırtına binmek. Bu nedenle Amparo Gutiérrez'in gözlemlerinden ve istenmeyen tavsiyelerinden kaçınarak öğretmenler odasından ayrıldı ve –öğrenciler parlak, yeni, ithal arabalarla ya da okul otobüsleriyle gevezelik ederek, uzun kirpiklerini kırpıştırarak ve dizlerini gizlemiş bir şekilde gelirlerken– soğukkanlılığını yeniden kazanmak için banyoya gitti. Bu durumda yapabileceği tek

bir şey vardı, kendi kendine konuşmak: Dümdüz ileriye, doğrudan yer karolarına baktı – arkasında Malena Goya'nın ojesinin rengine boyanmış bir delikten başka bir şey yoktu (Michelle Gomezcoello'nun dudaklarının yanındaki gamzeler kadar derindi). Bu koşullara geri dönmek, ilerlemekten daha korkunç bir seçenekti, bu yüzden musluk suyunun akmasına izin verdi, eteğini kaldırdı, baldırlarını ıslattı ve birer şaplak attı, ses camdan bir öpücük gibi yankılandığında şaşırdı. Birkaç damla elbisesini ıslattı, ona dağınık bir görünüm verdi. Ayna, yırtık pırtık bir çorabın solmuş yüzünü yansıttı: Çaresi olmayan yorgunluğun tanıdık ifadesi. Bir noktada, birinin kapıyı çaldığını duyduğunu sandı, ama koridorda kimse yoktu, sadece güneş ve uzakta, tüm havayı emen sayısız etek vardı.

Birkaç dakika içinde, Delta, baldırların üzerine çekilmiş bir beyaz çorap paketi ve düğmeleri çözülmüş gömlekler hâline geldi gözünde. Kızlar omuzlarında şişmiş sırt çantalarıyla verandayı doldurdular ve öğretmenler onlara doğrudan bakmaktan kaçınmaya çalışıyormuş gibi onlardan kaçtılar. Ancak her şeyi gördüler. Gözlerini kapatmalarına neden olan tek bir yer ya da kişi yoktu. Onu sınıfta böyle izleyeceklerini düşündü Clara, sinirleri damağını kurutarak: Yüzsüzce. Adını öğrenene kadar ona "Yeni Öğretmen" diyeceklerdi ve bu süreçte, onun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlamak için egzotik bir hayvan gibi onu inceleyeceklerdi. Ama Clara, davranışlarını dikte etmelerine izin vermeyecekti.

Onları yenebilirim, dedi kendi kendine. Terlemesini ve sersemliğini kontrol edebiliyordu.

Her türden gençle tecrübesi olmasına rağmen, verandada, bahçelerde, koridorlarda, otoparkta konuşan yüzlerce sesin gürültüsü, sanki bir goril tek parmağıyla dişetlerini okşuyormuş gibi ürpermesine neden oldu. Kızlar kahkahalarla iki büklüm olup parke taşlarına kalın tükürük damlaları sıçratırlarken, öğretmenlerin –ve nöbetçi Patricia'nın– geçişlerini izledi, ayakla-

rını birbirine yakın tuttu. *Sürtüklere benziyorlar,* diye düşündü ve son titremelerinin taşikardiye, giderek daha seyrek görülen panik ataklarına ait karıncalanma ve boğulmaya yol açmasından, onu felç etmesinden korktu ve bu aynı anda hem korkmasına hem de ölümü arzulamasına neden oldu.

Saçları dökülüyor, diye inledi kafasının içinde, bunalmıştı. *Yakında yer onların saçlarıyla dolacak.*

Sonra zil –çenesini sıkmasına neden olan yapay ziller– çaldı ve Clara geri dönüşü olmadığını anladı. Kalabalığın arasından geçti –yeni ayakkabıların parlak siyahları gözüne çarparken– ve kitaplarının evrak çantasında olduğunu beşinci kez kontrol etmek, programını almak, sol elinin parmaklarının arasındaki hassas deriyi kaşırken kâğıtlarını bir kez daha düzenlemek ve sınıfa gitmek için öğretmenler odasına gitti.

Koridorlarda karışıklık vardı: Nöbetçi Patricia ıslık çalarken kollarını kaldırıyordu, kollarının altındaki yağlar iki küçük, tüysüz kanat gibi sarkıyordu, öğretmenler ise koşturuyorlardı. Clara, kargaşadan uzaklaşmadan önce, Ángela'nın bir kapıdan geçerken öğrencilerden birine gülümsediğini gördü ve aniden, onun iyi bir öğretmen olup olmadığını merak etse de içten içe o kadar da umursamadı.

"Kafan bir hamamböceği yuvası, Buzağı."

Beato Álvaro del Portillo binasının birinci katındaki uzun, kıvrımlı bir koridorun sonundaki bir sınıf olan 2C'de ilk dersini verdi – annesi (ölü insanların onuruna isim verme geleneğiyle alay etmeyi seven) Çift Dilli Delta Akademisi, *High-School-for-Girls*'ün inişlere "Regnare Christum volumus", "Deo omnis gloria" veya "Servim" gibi tabelalar astığını görse kahkalarla gülerdi. Terlemeyi ya da titremeyi bir an olsun kesmedi, ama ders boyunca belli bir soğukkanlılığı korumuş olmaktan gurur duyuyordu. Ayrıca 2C öğrencileri sessiz ve disiplinliydi. Sınıfa girdiğinde ayakta durdular ve izin verene kadar oturmadılar. Alışılmadık bir titizlik ve uysallıkla, kendi aralarında konuşma-

dan, bacak bacak üstüne atarak dosdoğru karşıya bakarak, Clara silgiyi düşürene ve saçında mavi fiyonklu bir kız yanındaki arkadaşına muzipçe gülümseyene kadar notlar aldılar.

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Kontrolü bırakma.*

Giderek artan şiddetli anksiyete bozukluğunun semptomları ve olası bir panik atak tehdidi nedeniyle, dersin başında yoklama almayı unutmuştu. Zil çalmadan önce her öğrenci adını duyduğunda "Burada!" diye seslendi ve sonra Clara'ya yapmacık ve yapay görünen bir sessizliğe büründüler. Bilgisayar ekranında B veya Y kutularını işaretleyerek listede aşağı inerken, önündeki kızların gerçekte göründükleri gibi olmadıklarını anladı; bir tür ateşkes teklif etmişlerdi ve ne kadar küçük olursa olsun, herhangi bir hata buna bir son verecekti. Huzursuz ve korkulu hâli, öğrencilerine hobilerini ve projelerini sorduğu geleneksel tanıtımları atlamasına ve bunun yerine sadece kendisinin konuştuğu bir giriş konuşmasının katılığına başvurmasına neden olmuştu – Çift Dilli Delta Akademisi, *High-School-for-Girls*'ün pedagojik modelinin yasakladığı bir şeydi bu. Ancak onu en çok rahatsız eden şey, kendini başka biri, tanımadığı ve gece yarısı izlenen eski bir belgesel gibi dinlemeleriydi.

On altı yaşındayken onu tedavi eden psikiyatr, "Yaşamakta olduğun şeye duyarsızlaşma deniyor," demişti. "Kaygı ve panik bozukluğunun başka bir belirtisi."

Bütün gün dersler Clara'nın zihninde şöyle geçti: Gözlerini öğrencilerinin bacaklarına her kaydırdığında aklına gelen en karanlık düşüncelerden uzaklaşmaya çalışırken kendini bir kuyunun dibinden duyar gibi oldu: Benimle alay mı ediyorlar? Ellerimden ve saçlarımdan iğreniyorlar mı? Çirkin olduğumu mu düşünüyorlar? Söyleyecek ilginç bir şeyim yok mu?

Büyüdüklerinde benim gibi olacaklarını biliyorlar mı?

İsteseler de istemeseler de öğretmenlerine benzeyeceklerini biliyorlar mı?

O sabah, 3A ve 4B sınıflarına da ders verdi –öğrenciler

2C'dekilerden daha az temkinli ve nahoşlardı– ve nispeten normal bir şekilde ilerlemelerine rağmen, selefine neredeyse kalp krizi geçirten kızları düşünmeden edemedi. Sık sık onların neye benzediklerini, kaç yaşında olduklarını merak etti ve eğer zamanla onları tanıyabilirse, kimsenin dikkatini çekmeden onları teşhis edebilir, içlerinde Malena Goya ve Michelle Gomezcoello'nun izlerini görebilirdi. Delta'da onun haricinde üç dil ve edebiyat öğretmeni daha vardı, ama hiç kimse –onun kızlara karşı haksız önyargılar oluşturmasını engellemek için– Marta Álvarez'e o iğrenç şakayı kimin yaptığını söylemeye istekli görünmüyordu. Yine de, kendine eziyet etme dürtüsüne rağmen, Clara sağduyuları için minnettardı, çünkü şakacıların kimliğini bilmek onun paranoyak kişiliği için zararlı olabilir ve aynı zamanda öğrencilerle arasını bozabilirdi –saldırganlar, katiller (zihninde yaşayan ölü annesinin görüşüne göre) ya da halihazırda olduğundan daha fazla savunmacı bir tavır takınabilirdi– ve böylece dayanamayacağını düşündüğü yeni bir krizi tetikleyebilirdi.

"Bazen bilmemek daha iyidir, Buzağı," derdi annesi, daha hayattayken kör taklidi yaptığı, elinde bastonla evin içinde dolaşıp geleceği, yani kendi ölümünü hayal ettiği zamanlar.

Ama bilmemenin faydalarını görmek Clara için zordu.

Neyse ki, ikinci teneffüs sırasında titremeleri önemli ölçüde azaldı. Ancak ter varlığını koruyordu ve sınıfa her girdiğinde duyarsızlaşma hissi güçleniyordu. Sıralara karşı ihtiyatlı bir mesafe korursa semptomlarını gizlemenin daha kolay olduğunu keşfetmişti, bu yüzden kendini bütün hissetmek ve vücudunun fazlalıklarını kontrol altına almak için dersler sırasında kızlardan bir buçuk metre uzakta kalmaya karar verdi. Bu arada, –ilk başta disiplin meselelerinde müttefiki olduğuna inandığı– nöbetçi Patricia, iki sakar kartal gibi dolaştırmayı öğrettiği gözlerini öğrencilerin saçlarına dikip tüm sınıfların pencerelerinden içeri bakıyordu.

Clara bundan hoşlanmadı, bazen Patricia onu öğrencilerden daha çok izliyor gibiydi.

Günün sonunda 5B sınıfı vardı, onu alkışlarla karşılayan ve nedenini açıklamayı reddeden bir grup –ayrılma zili çaldığında ve sınıf aniden tekrar tezahürat yapmaya başladığında– çok solgun ve çilli bir kız yaklaştı ve ona endişelenmemesini, sadece ona hoş geldin dediklerini söyledi. Elma kokan o terli vücut yaklaşırken ilk dürtüsü geri çekilmek oldu, ama kız doğal bir şekilde masasının önünde durdu, ellerini tahtaya dayadı, dudakları tükürükle dolmuştu. "Devam edecek misiniz, Clara Hanım?" Clara'nın bulanık bulduğu bir ifadeyle sormuştu – dersin başında yoklama almayı bir kez daha unutmuştu. Onun uzun süren sessizliğiyle karşı karşıya kalan öğrenciler gitmeye başladılar ve onları durduracak gücü kendinde hissedemedi. O anda –çilli kızın kötü kapatılmış sırt çantaları sürüsünü geride bırakarak diğerlerine katılmasını izlerken– Clara dişlerini dakikalardır –belki de saatlerdir– gıcırdattığını ve öğrencilerinin bunu duymuş olma ihtimalini fark etti.

Vücudunun içinde bir şeyler doğru değildi, kendi kendine bunu tekrarladı.

Bütün gününü böyle bir çabayla geçirmekten tamamen bitkin düşen Clara, bir bataklığın derinliklerinden çıkar gibi sınıftan çıktı. Koridorda kimse yoktu, ama kızların birinci katta, otobüslere ve ebeveynlerinin arabalarına doğru koşarken çıkardıkları gürültüyü duyabiliyordu, minicik makasları andıran bacakları onda kalan az miktardaki oksijeni de kesiyordu. Etrafındaki sıcaklık kırmızıydı ve bu ona Malena Goya ile Michelle Gomezcoello'nun tamponlarını iki kanlı sarkaç gibi yüzüne savurdukları zamanı hatırlattı.

Dişlerinin arasındaki metalik tat, kalın bir salyayı saksıya tükürmesine neden oldu.

Ağladı, ama sessizce.

Dakikalar sonra, kasları ağrıyarak merdivenlerden indi ve

–beklediği gibi yerde çeşitli renklerde saçlar bırakmış olan– kızlardan arınmış yerlerden geçerken, korkunç bir vahiy gördü: Çift Dilli Delta Akademisi, *High-School-for-Girls*'deki tüm günleri böyle geçecekti.

Her günü, ta ki tamamen iyileşene kadar.

Bu nedenle ikinci gün çantasına bir Alprazolam tableti sıkıştırdı ve biraz uykulu olsa da ne titreme ne de terleme ile derslerine başladı. Etki sadece birkaç saat sürdü; ilk teneffüs sırasında ayağını tekrar yere vurmaya, dişlerini gıcırdatmaya, terlemeye ve sol elinin parmaklarının arasındaki hassas deriyi kaşımaya başlamıştı. O hâldeyken, Ángela öğretmenler odasında gözle görülür bir huzursuzluk içinde yanına geldi ve yüksek sesle iyi olup olmadığını, yaralanıp yaralanmadığını, hemşirenin odasına götürülmesi gerekip gerekmediğini sordu. Ama endişesi, Clara'yı etkilemek şöyle dursun, onu hayal kırıklığına uğratmıştı – en azından Ángela'nın, cevaplamak istemediği soruları sormaktan kaçınacağını düşünmüştü. Hafta, garip kafa hareketleriyle atlattığı benzer karşılaşmalarla geçti. Bu şekilde cevap verirse, konuşmaya direnirse, görünüşünden hareketle öğretmenlerin onu yalnız bırakacağını keşfetti. Ardından, meslektaşlarına sözsüz olarak yanıt vermeye ve toplum içinde kaygı semptomlarını maskelemek için önleyici ritüeller tasarlamaya odaklandı.

Böylece, yeni öğrencilerine uyum sağlamaya –ve onları Malena Goya ve Michelle Gomezcoello'ya benzetmeyi bırakmaya– çalışırken, Delta'daki kızların daha önce tanıdığı kızlardan din ya da sosyal sınıf nedeniyle değil de birbirleriyle olan etkileşim biçimleriyle farklı olduklarını keşfetti. Okulda erkek öğrencilerin olmamasının bunda etkisi var gibi görünüyordu çünkü zihninde yaşayan ölü annesine göre erkeklerin yokluğu, sınıfın sosyal organizasyonu kadar kızlar arasındaki dinamikleri de değiştirmişti. Örneğin, karma eğitim yapan bir grupta, en huzursuz öğrenci –şakalar yapan ve sınıftan atılan– genellik-

le bir erkek çocuk olurdu. Ayrıca, karma bir sınıftaki erkekler ve kızlar arasında, karşıtlık yoluyla işleyen sonsuz bir flört söz konusu olurdu: Erkekler ne kadar cüretkâr ve şiddetliyse, kızlar da o kadar itaatkâr ve sorumlu davranırlardı – ya da en azından öyleymiş gibi yaparlardı, çünkü (zihninde yaşayan ölü annesinin görüşüne göre) bu sadece mahkûmlarını cezbetmek için kullanılan bir maskeydi. İstisnalar vardı tabii –kuralları çiğneyen, öğretmenlerinin sabrını suistimal eden, sınıf arkadaşlarını döven kızlar– ama alışılmış olan şey, kızların başkalarında gördükleri ve kendilerine yasak olan bir erkeklikle ilişkilendirilen davranışların karşıtı olarak inşa edilmiş olmalarıydı. Ancak Delta'nın içinde oluşturdukları sosyal doku zıtlıklara göre değil, yoğunluk seviyelerine göre düzenlenmişti: En huzursuz öğrenciler belli ki kızlardı, ama bu diğerlerinin itaatkâr oldukları anlamına gelmiyordu, tam tersi; onu takip ediyorlardı, cesaretlendiriyorlardı ve gerekirse bir başkası her zaman sopayı eline almaya hazırdı. Her durumda olmasa da genellikle her sınıfın asi olan lideri grubun karakterini belirliyordu. Dahası, erkekler olmamasına rağmen flört devam ediyordu ve belki de Clara'yı gerçekten rahatsız eden de buydu. Bazı gruplarda diğerlerine göre daha fazlaydı, kızların birbirleriyle çok ince ama cinsel yollarla flört ettikleri izlenimi edinmişti. Kimsenin izlemediğini düşündüklerinde birbirlerinin memelerine ve popolarına dokunuyorlardı. Öpücükler atıyorlardı. Göz kırpıyorlardı. Bazen Clara, öğrencilerin arkadaş canlısı ve masum olarak yorumlanabilecek küçük jestlerin arkasına saklanarak birbirlerini baştan çıkardıklarını düşünüyordu –bir öğleden sonra iki kızın el ele tutuşup birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarını görmüştü, ta ki bir öğretmen görünceye kadar, sonra utangaç bir şekilde gülümsemişler hiçbir şey olmamış gibi davranmışlardı– ama satır aralarını nasıl okuyacağını biliyordu. Sarılmaların, okşamaların, ısırılan dudakların belirsizliğini gözden kaçırmadı. Nemli bölgeleri seziyordu ve hayal gücünün kesinliği onu iğrendiriyordu.

Dindar bir okulda bu tür davranışlara gün ışığında izin vermeleri ve kurumsal ve öğrenci ahlakının koruyucusu Alan Cabrera gibi birinin, arzunun şiddetli olabileceğinden asla şüphelenmeden onların arasında dolaşabilmesi onu şaşırttı.

Bir sabah, nöbetçi olma sırası kendisindeyken, Clara annesini çok sevdiği ve onu yanaklarından değil dudaklarından öptüğü zamanı hatırladı – tıpkı televizyonda yayınlanan pembe dizilerde gördüğü gibi, diliyle. O sırada Elena uykusuzluğuna yenik düşmüş ve yatağa uzanmıştı. Saat oldukça geçti ama Clara, annesinin göğsü tıpkı bir yanardağdaki magma gibi şişip inerken saatlerce oturup onu izlemişti. On yaşındaydı ve ayakkabıları ayağında, yatağın ortasında durmuş Elena'nın saçlarını hayranlıkla izliyordu –kalın ve siyahtı, hiç beyaz yoktu, sadece birkaç gri çizgi vardı– dudakları karanlık bir odaya açılan bir kapı gibi aralıktı. Desteklenmeyen memeleri vücudunun iki yanına düşmüştü ve Clara, onun bluzunun içinden, bir an önce kendisinde de çıkmasını umduğu koyu renkli meme uçlarını görmüştü. Güzelliğinden çok çirkinliğine hayran kalarak onu uzun süre izlemişti: Burnunun altından çıkan bıyıkları; kalın, sarkık uyluklarındaki çatlak izlerini; yüzündeki kırışıklıkları; ve boynunun büyük bir bölümünü kaplayan üç doğum lekesi olan gıdısını. "Seni seviyorum anne," demişti ve içinde tarif edilemez bir arzu duymuştu ve bu arzu yıllar geçtikçe daha da gizemli hâle gelmişti. Annesinin ağzına yaklaşıp onu öpmesine, dişlerini yalamasına neden olan o edepsiz, çocuksu tutkuyu neyin tetiklediğini asla bilemeyecekti, ama ayrıntıları her hatırladığında derin bir utanç içine gömülürdü. Elena'nın gözlerinden çıkan kırmızı yılanları, alnına aldığı şaplağı, onu itme şeklini hatırlıyordu, sanki onun anlatılmaz bir şey yaptığını keşfetmiş gibi dehşete düşmüştü. Okul bahçesindeyken her şeyi hatırladı: Annesinin dişlerinin tadı mısır gibiydi ve bunu ona söyleyememişti, çünkü Elena onu odadan dışarı atmıştı, konuşmasına bile izin vermemişti, sanki bir canavarmış gibi ona bir kız olmayı öğretmesi gerekiyordu.

O gece Clara, korkunun her zaman bir annenin odasının dışında olmaya benzediğini öğrenmişti.

"Sen hasta, küçük bir kızsın ve seni düzeltmek benim görevim," demişti Elena ertesi gün ama onu üzen bu değildi. Aşkının fiziksel bir boyutu olduğunun ve onu bastırması gerektiğinin farkına varmaktı.

Uğursuz bir eğilim. Dişler ve prangalarla dolu bir uçurum.

Clara için teneffüsler, komplocu jestleri ve müstehcen sürtünmeleri bulmak için bir av hâline geldi. Her etkileşimde, her dokunuşta gizli anlamlar buluyordu ve bu şehvetli, kusurlu bedenlerin aşırılıklarını ona bulaştırmasından korkmadan nefes alması zordu. Bir gün, bir ağacın arkasına saklanan iki tane on birinci sınıf öğrencisini yakaladı. Özellikle ders dışında öğrencilere fazla yaklaşmamayı tercih ettiğinden, bulunduğu yerden dikkatlerini çekmeyi tercih etti. "Hey! Çıkın oradan!" diye emretti neredeyse bağırarak ve birkaç saniye sonra Clara onlara yaklaşmasına gerek olup olmadığını düşünürken, saklandıkları yerden koşarak okul bahçesine döndüler. Sadece bir anlığına onun görüş alanının dışındaydılar ama tavırlarında –birbirlerine ve ona bakışlarında– Clara'nın en kötüsünden şüphelenmesine neden olan bir şey vardı.

Zil çalmadan önce ağacın etrafında birkaç kez döndü ve kızların birbirine çok yakın duran ayak izlerini tespit etti. Konumlarını hayal etti ve yanlışlıkla sol elinin parmakları arasındaki hassas deriyi tırnağıyla geriye doğru ayırdı. Kan fışkırdı, ama kanı temizlemek yerine düzeni yeniden kurmaya karar verdi: Kurumu uyarmak, kızların, Elena'nın ona saygı duymayı öğrettiği ve artık korumaktan sorumlu olduğunu düşündüğü –zihninde yaşayan ölü annesinin görüşüne göre– aşılmaması gereken sınırları aştıklarını bildirmek için.

"Ama tam olarak ne gördün?" Amparo Gutiérrez, içine makul bir şüphe yerleştirmeyi umarak ona her şeyi anlattığında bu soruyu sordu.

Clara, "Hiçbir şey, ağacın arkasında ne yaptıklarını görmedim," diye açıkladı. "Ama sarı yapraklı ağacın oradaydılar, dar gövdeli olanın ve onları göremedim, anlıyor musunuz? Yani, geri döndüklerinde onları göremediğime göre birbirlerine çok yakın olmalılar. Sanki kötü bir şey yapıyorlarmış gibi dışarı çıkmaları için onlara bağırdığımda irkildiler. Çok ileri gittiklerini söylemiyorum. Sadece saklandıklarını söylüyorum ve nedenini sormanın mantıklı olduğunu düşünüyorum."

Amparo Gutiérrez yere baktı ve içini çekti.

"Evet, gerçekten de dar bir ağaç," dedi ve düşünmeye devam etti. "Bence bunu Alan'la konuşmalıyız. O ikisini tanıyorum ve onlarla kendi deneyimlerim oldu. Bir şey görmüş değilim ama sonradan üzülmektense şimdiden önlemimizi almalıyız derim her zaman, öyle değil mi!"

İki gün sonra Alan Cabrera, Carmen Mendoza ve Rodrigo Zúñiga ile on birinci sınıftaki kızların durumu hakkında konuştu – Carmen'in dediğine göre, öğrenciler arasında herhangi bir uygunsuz davranışa karşı tetikte olmalarını istemişti. Neden bunu onlardan istediği, Clara'nın aklının almadığı bir şeydi ama artık riski gören tek kişi kendisi değildi.

Bir hafta sonra, ofisinden zar zor ayrılan müdür, omuzlarını koklayan uzun boylu ve hantal üç köpeğe benzeyen öğretmenle birlikte okul bahçesinden geçti. Elli beş yaşında, kızıl saçlı bir kadındı ve saçları kafatasının birkaç santimetre üzerinde dalgalanıyor gibiydi. Saçları kısaydı, bir yelpaze şeklinde kesilmişti, bu da öğrencileri ve bazı öğretmenleri arkasından onunla dalga geçmeye teşvik ediyordu. Genelde güler yüzlüydü ama o sabah Clara, sanki çok gücenmiş gibi kızgın olduğunu fark etmişti, bu yüzden ne alnındaki kasların kasılmasını durdurabilmişti –dört şişman solucan ağırlıklarını kötü çizilmiş kaşlarına vermişti– ne de dudaklarını gevşetebilmişti.

Nöbetçi Patricia bile, müdürün topuklarını parke taşlarına bir hançer gibi saplamasını izlemek için tur atmayı ihmal etmişti.

Alan Cabrera, Clara'nın bildirdiği kızlardan biriyle okul bahçesinin diğer tarafında belirdi. Öğrenci, çenesi göğsüne yapışmış, saçları yüzünün iki yanını kapatmış bir şekilde ayaklarını sürüklüyor, dirseklerini kenetliyor ve sanki bir şeye maruz kalmış gibi sımsıkı vücuduna sarılıyordu. Tekmelenmiş bir hayvan gibi korkmuştu ve onu bu şekilde gören Clara, bilinmeyene karşı bu saçma savaşı başlatmakla hatalı olup olmadığını, bunun gerekli olup olmadığını ve daha da önemlisi buna değip değmediğini merak etti.

"Kafanı kaldır," diye emir verdiklerini duydu. Öğrenci soğukkanlılığını korudu. Ayakkabılarının bağcıkları çözülmüştü ve sağ bileğinde küçük haçlı bir altın bilezik vardı.

Alan Cabrera uzaktan, Clara'nın titreyen gözleriyle karşılaştı ve elini bir mendil gibi sabırsızlıkla havada sallayarak ona seslendi. Onu hiç bu kadar ciddi görmemişti, gözbebekleri kaskatıydı ve kalın, yeşilimsi bir damarın boynundan kulağına doğru eğri büğrü çizilmiş bir merdiven gibi görünmesi onu rahatsız etti.

Kıza yaklaşırken, müdür yüksek sesle öğrenciyle konuştu:

"Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

Kız sessizce yere baktı.

"Çünkü sizi gördüler."

Müdür kendi sorusunu yanıtladı.

"Sizi gördüler!"

Hâlâ arkasında duran üç öğretmen, aynı anda başlarını salladılar.

Alan onlara ulaştığında, "Clara Hanım," dedi, "Ángela Caicedo Hanım'dan bize katılmasını rica edin, lütfen."

"Ángela mı? Neden? Niye? Ne oldu?" diye sordu, cesaretinden hemen pişmanlık duyarak.

"Çünkü o da onları gördü."

Clara bu sözlerin ne anlama geldiğinden emin değildi: "Onları o da gördü" –kafasında yavaş yavaş sindirdi– ve kork-

tu, on birinci sınıftaki kızları değil, Malena Goya ve Michelle Gomezcoello'yu, son iki yırtıcıyı saklayan bir ağacın önünde çıplaktı sanki. Buna rağmen itaat etti. Nöbetçi Patricia'nın dediğine göre Ángela'nın ders verdiği 5B'ye gitti ve kapıyı açar açmaz oraya koşarak gittiği için nefesinin kesildiğini ve öğrencilerin ona sanki kötü kokulu bir şeye bulanmış gibi baktıklarını fark etti.

1981'den kalma anne tarzı ayakkabılarının içinde ayakları ter içindeyken, Ángela'ya doğru yürüdü, kulağına eğildi ve kendisine ait olduğunu bilmediği iki kısa cümle fısıldadı.

Ángela koltuğunda kaskatı kesildi, kitabı kucağında kapadı ve öğrencilerine gülümsedi.

"Affedersiniz kızlar, hemen döneceğim."

Onlar sınıftan çıkarlarken, Clara 5B'deki öğrencilerin onları incelemesini görmezden gelmeye çalıştı. Onları eşiğin biraz üzerinde, neler olduğunu anlamak için pencere camlarına tırmanmış, birbirlerini iterek, olgunlaşmamış bedenleriyle homojen bir gözetleme gözüne dönüştüklerini hayal etti.

"Kızlar en kötüsüdür, Buzağı," dedi zihnine yerleşmiş olan ölü annesi, yeniden.

Dışarıda on birinci sınıftaki kız ağlıyordu ve okul bahçesindeki o doğaçlama toplantının nedenini açıklayabilecek tek kişi olan Alan Cabrera ortadan kaybolmuştu.

"Bu ciddi. Bu kabul edilemez!" dedi müdür. "Ama çözeceğiz. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğiz." Terini silmek için elini boynunda gezdirdi ve yanındaki öğretmenlere baktı. "Ailelerini aramamız gerek."

Sonra öğrenci başını kaldırdı ve Clara, şişmiş gözkapakları ve sivri çenesinden aşağı akan sümüğün önünde irkildi.

"Lütfen, onları aramayın!"

Annesi daha hayattayken ve kızının onunla yatağa girmesinden korkarak onu odasından attığında, "Benim görevim seni eğitmek," derdi.

"Onları aramayın! Bir daha yapmayacağım! Lütfen!"
Dişlerini gıcırdattı.
"Bir daha yapmayacağız! Yemin ederim!"
Sadece bir anne doğruyu söyler.
Canavarlara nasıl iyi kızlar olunacağı öğretilmelidir.

XVIII

"Korkuyorum!" dedi Ximena tırnaklarını kemirirken.

"Ama daha başlamadım bile," dedi Annelise gülümseyerek.

"Yine de korkuyorum!"

Fernanda bacaklarını genişçe açarak yere oturdu.

Fiorella ve Natalia birbirlerinin ellerini tuttular.

Ve Annelise başladı:

"On beş yaşındaki Rachel, yatağında uzanmış *underground* bir grubun internetten indirdiği *single*ını dinliyordu. Cuma gecesiydi. Arkadaşlarıyla dışarı çıkmak istemişti, ama hepsi son matematik sınavlarında başarısız olmuşlardı ve anneleri onlara ceza vermişti. Böylece Rachel, dolaylı olarak cezalandırılmış, odasında tek başına ve herhangi bir şarkı sözü ya da enstrümanı olmayan tuhaf bir şarkı dinliyordu. Ağzı açık çiğneyen birininki gibi hoş olmayan bir sesti. Adı *Mother Eats Daughter*'dı."

"Yine annelerle ilgili!" diye bağırdı Natalia.

"Kapa çeneni!" dedi Analía. "Kulağa bir *creepypasta* gibi geliyor."

"Bunlar korkutucu," dedi Ximena, otururken. "Gerçekten korkutucu."

"Şişşt!" Fernanda tısladı, bacakları hâlâ açıktı. Herkes

Annelise'in annesinin korku hikâyelerindeki annelere benzediğini düşünürdü ama bunu ona söylemediler. Fernanda hariç hepsi, ip cambazlığı egzersizlerini onun hikâyelerine tercih ederlerdi.

Darbeleri ve kesikleri tercih ederlerdi.

Cesaret oyunlarını.

En azından uyumalarına engel olmayan küçük tehlikeleri.

"Dediğim gibi," diye devam etti, "Rachel on beş yaşındaydı ve gece odasında yalnızdı, internette bulduğu çok garip bir şarkıyı dinliyordu. Babası on yıl önce bir kazada öldüğü için annesiyle birlikte yaşıyordu. Genelde Rachel onunla iyi geçinirdi ama onun yaşındaki herhangi bir kız gibi –nasıl olduğunu bilirsiniz– odasına kapanmayı, ailesiyle vakit geçirmek dışında her şeyi yapmayı severdi." Dinleyicilerini incelemek için durdu ve Fernanda, onun gözlerinin kızardığını fark etti. "İşte oradaydı, whitegod.org adlı garip bir web sitesinde tesadüfen karşılaştığı bir single olan *Mother Eats Daughter*'ı dinliyordu ve kapı kolunun sanki biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi bir ileri bir geri döndüğünü gördüğünde sesi kıstı."

Fernanda, Annelise'in saç, dişetleri, süt, anneler, kızlar, gençlik kültleri ve ritüelleriyle dolu hikâyelerini her dinlediğinde, kendi annesi en iyi arkadaşınınkine hiç benzemediği için rahat bir nefes alıyordu.

Dişleri o kadar beyaz olmadığı için.

Sesi, alnına bilenmiş çiviler varmış gibi çıkmadığı için.

Annelise, Fernanda bundan hoşlanmasa da, "Ama bütün anneler aynıdır," derdi. "Gezen rahmin diğer yanı: Büyük Beyaz Tanrı'nın tam tersi."

Bazen, binanın arkasındaki mangrovdan, hikâyelerini anlatırlarken birileri böğürüyormuş gibi sesler gelirdi.

Onlara sürüngenleri, amfibileri ve böcekleri getirdi.

Onlara durgunluklarını bozan suyun korkunç sesini getirdi.

Onlara timsahın orada olduğunu, binlerce yıldır derinlikler-

de yüzdüğünü, Annelise'in dolup taşan hayal gücünün yarattığı ilahi ve korkunç tapınağı gözetlediğini hatırlatırdı.

Bu yüzden Natalia, Fiorella, Analía ve Ximena kendilerini merdivenlerden aşağı atmayı tercih ederlerdi.

Yılanlar arasında dans etmeyi.

İguana cesetlerini öpmeyi.

Giysilerinin morlukları gizleyeceği yerlere sertçe yumruk atmayı.

Acıya katlanmak için.

Acıyı kendi oyununda yenmek için.

Beyaz Tanrı'nın hikâyelerini anlatan Annelise'i dinlemektense, en zor cesaret oyunlarını kabul etmeyi tercih ederlerdi.

"Rachel sordu: 'Ne oldu anne?' Ve annesinin sesi tatlı bir şekilde kapıdan içeri girdi: 'Tatlım, açar mısın?'"

"Ay! Açma sakın!" dedi Ximena dizlerine sarılarak.

"Kapa çeneni!" Analía çığlık atarak koluna vurdu.

"Rachel'ın gözkapakları ağırlaşmıştı," diye devam etti Annelise. "Yataktan çıkmak istemiyordu, bu yüzden tekrar sordu: 'Ne istiyorsun anne?' Ama kapının diğer tarafında sadece derin bir sessizlik vardı."

Annelise'in *creepypastayı* İngilizce yazdığını ve ardından bunları WhiteGod001 *nicknamei* altında internete yüklediğini yalnızca Fernanda biliyordu.

Okuyucular hikâyelerine yüksek puanlar veriyorlardı.

Üç yıldız.

Dört yıldız.

Bunları *#Computers, #Internet, #Mindfuck, #Madness, #Rituals* ve *#Cults* hashtagleriyle creepypasta.org'da yayınlıyordu.

"Çok korkuyorum!"

Bütün hikâyelerinde aynı altbaşlık vardı: *The White God Cycle.* Ve Fernanda onları her zaman yayınlanmadan önce okurdu.

"Ya *The White God Cycle*, *'Jeff the Killer'* veya *'Slender Man'* gibi viral hâle gelirse?"

"Ya dünya çapında bir grup insan Beyaz Tanrı ve beyaz çağ hakkında yazmaya başlarsa?"

Annelise sesini alçalttı ve arkadaşlarıyla oluşturduğu çemberin ortasına baktı.

"Sessizlik devam etti, ama kapıya iki kez vurulması annesinin hâlâ orada olduğunu gösteriyordu. 'Tatlım, açar mısın?'"

"Ölüyorum," dedi Natalia ve Fiorella'nın dirseğinden bir darbe aldı. "Ah!"

"Rachel içini çekti," diye devam etti Annelise onları görmezden gelerek. "*Mother Eats Daughter*, çok düşük bir sesle de olsa, ağızda çiğnenen etin sesi gibi çalmaya devam ediyordu. 'Ne istiyorsun anne?' Bir öncekinden daha kısa bir sessizlik daha oldu. 'Tatlım, sana doğum günün için verdiğim küpeleri ödünç almalıyım.'"

"Evet, elbette öyledir" diye araya girdi Analía.

"Rachel bilgisayarından gelen delici çığlıklar duymaya başladı ve yüzünü buruşturdu, ama MP3'ü durdurmadı."

"Değişiklik olsun diye."

"'Küpelerim mi?' diye sordu şaşkınlıkla. 'Bir yere mi gidiyorsun?' Ve bir sessizlik daha oldu. Kapı kolu tekrar dönmeye başladı. Rachel nedenini bilmiyordu, ama kendini rahatsız hissediyordu. 'Tatlım, kapıyı açar mısın?'"

Türün klasikleri olarak kabul edilen en ünlü *creepypastalar* arasında en çok, blog yazıları aracılığıyla anlatılan, çocukları kaçırmak için ayı gibi giyinen bir adamla ilgili olanı Fernanda'nın ilgisini çekiyordu.

"Beyaz Tanrı hakkında bir web sitesi yapsak nasıl olur?"

Adı *1999* idi. *Postları* yazan kişi Elliot adında, 1999 yılında başına gelen ve bir televizyon kanalı etrafında dönen rahatsız edici olayları anlatmak isteyen bir adamdı: Caledon Local 21.

"Ya bir YouTube kanalı açsak?"

Elliot'a göre her şey çocukken ve Pokemon'u eski bir televizyonda büyüklerin gözetimi olmadan izlediğinde başlamış.

Bir gün, çok kötü yapılmış olsa da çocuklara yönelik gibi görünen programlar yayınlayan Caledon Local 21 kanalına denk gelmiş.

"Binada hiçbir şey çekemiyoruz çünkü bu bizim sırrımız, ama *videoblogs* başlatabiliriz!"

Elliot, şovları anlamasa da Caledon Local 21'i izlemeye başlamış. Özellikle ikisini hatırlıyormuş: Bobby ve Bay Ayı'nın Mahzeni. İlk *show* bir kukla gösterisi gibiymiş ama kukla yokmuş, sadece bir adamın elleri kameranın önünde hareket ediyormuş. İkincisi, ayı gibi giyinmiş bir adamla tanışan çocukları içeriyormuş. Her iki programda da pek bir olay olmuyormuş ancak her zaman şiddetin aniden patlak verdiği birkaç bölüm olurmuş.

"Beyaz Tanrı hikâyelerini *videoblogsda* anlatıp, YouTube'a yükleyebiliriz!"

Elliot, *Bobby*'nin bir bölümünde, bir elin bir makas tuttuğunu ve çok daha küçük bir elin parmaklarını kestiğini hatırlıyormuş.

Boğuk iniltileri duyabiliyormuş.

Fışkıran kan.

Ayrıca Bay Ayı'nın Mahzeni programında bir çocuğun kaçmaya çalıştığı, korktuğu ve ağladığı ve Bay Ayı'nın onu kovaladığı bir bölümünü hatırlıyormuş.

"Ya da filmlerden, eski çizgi filmlerden ve diğer korkunç şeylerden klipler içeren videolar yapabiliriz."

"Rachel yataktan kalktı ve çekmecelerinden birindeki küpeleri aradı," diye devam etti Annelise. "*Mother Eats Daughter* hâlâ dizüstü bilgisayarında çalmaya devam ediyordu ama şimdi aynı zamanda çığlıklar ve bir yüzeye damlayan sıvı sesi de vardı."

"Altıma sıçardım," dedi Ximena.

"Çekmeceyi kontrol etti ve birden küpelerini koridordaki annesiyle paylaştığı banyoda unuttuğunu hatırladı, bu yüzden

ellerini kalçalarına koyup kapıya doğru baktı. 'Anne, küpeler banyoda.'"

"Ay, şimdi göreceksin."

"Bir sessizlik daha, ardından kapıya üç kez şiddetle vurulması onu olduğu yerde dondurdu. Annesinin sesi çok tatlı ve boğuk geliyordu, o kadar ki ürperdi: 'Tatlım, açar mısın?'"

Elliot'un bloguna göre, bir gün Caledon Local 21'de Bay Ayı, kendisine yazmak isteyen çocukların ona ulaşabilmeleri için adresini vermiş. Merak eden Elliot, ona bir mektup göndermeye karar vermiş ve Bay Ayı'nın kilerini ziyaret etmesi için bir davetiye almış. Elliot'un babası, normal bir çocuk programı olduğunu varsayarak, oğlunu mektuptaki adrese götürmüş, ancak gittiklerinde, polis tarafından yeni basılmış, bir ormanın kenarındaki bir kulübe ile karşı karşıya kalmışlar.

"Rachel korktu. Gerçekten korktu. Bir şeyler doğru değildi ve kapı kolu dönmeye devam etti."

"Ay!"

"Şişşt!"

"Kapıya gitti ve annesinin ayaklarını görmek için çömeldi ama koridor karanlıktı, tek bir ışık yanmıyordu. Bu onu daha da korkuttu çünkü annesi her zaman ışıkları açardı. 'Tatlım, aç. Aç hadi, lütfen?'"

Elliot bir süre sonra Caledon Local 21'in çocukları kaçıran ve onları kulübesinin bodrum katında tutan bir delinin eseri olduğunu öğrenmiş, aylarca yayınlanan ve sadece Elliot'ların evindeki gibi eski televizyonların antenlerinin yakalayabildiği tüm programları orada filme alıyormuş.

"Rachel tereddüt etti. *Mother Eats Daughter* dizüstü bilgisayarında hâlâ ürkütücü bir şekilde çalıyordu, bu onu rahatsız etti, bu yüzden MP3'ü durdurmak için koştu."

"Nihayet!"

"Sonra kapı kolu dönmeyi bıraktı," diye fısıldadı Annelise. "Korkuyla dolu Rachel, annesinin arabasının ışıklarının pen-

cereden içeri girmesini izledi. Evet, gelen annesiydi: Alışveriş poşetleriyle arabadan iniyordu."

Creepypasta'ya göre polis, Bay Ayı'yı asla bulamamış ve Fernanda'nın *1999* hakkında en çok sevdiği şey de buydu: Açık bir sonu vardı, böylece hayranlar, Caledon Local 21 hakkındaki hikâyeyi kendi hesaplarıyla güncelleyebiliyorlardı.

Hatta bazıları "Bobby" ve "Bay Ayı'nın Mahzeni" bölümlerini filme alıp YouTube'a yüklemişlerdi. Annelise, gerçek gibi görünen sahte videoları severdi.

"Rachel o kadar korktu ki, laptopundan o MP3'ü sildi," dedi tekrar normal bir şekilde konuşarak. "İlerleyen günlerde, başına gelenlerle ilgili cevaplar aramak için whitegod.org'a girmeye çalıştı, ama site çökmüştü. Sonra insanların *Mother Eats Daughter* hakkında konuştuğu ve dünyanın dört bir yanındaki kayıp kişi vakalarıyla bağlantılı olan bir forum buldu."

"Ay!"

Annelise, annesi yasaklamasına rağmen YouTube'da korkunç videolar izlemeyi severdi. "Neredeyse hepsi korkutmak için çekilmiş ve düzenlenmiş, ancak bazıları gerçek," diye açıkladı Fernanda'ya, tekrar tekrar izlemeyi sevdiği videoların bağlantılarını ona gönderirken.

Obey the Walrus videosu.

I feel fantastic videosu.

"Çooook *creepy*," dedi Fernanda, kameraya doğru sendeleyen, çocuk felci olan bir *drag-queeni* izlerken.

"*It's so fucking creepy*," dedi bir robot mankenin boş bir odada ve sonra karanlık bir avluda, "*I feel fantaaaastic, ei, ei,*" diye şarkı söylemesini izlerken.

"Forumda, bazı insanlar şarkıyı dinlerken tıpkı Rachel gibi mutlak dehşet anlarını nasıl yaşadıklarını yazmışlar. Hatta uzun zamandır annelerinin ölü olduğuna yemin edenler bile vardı ve buna rağmen *play* düğmesine basıp mp3'ü açtıklarında kapılarını çalmışlar."

"Ne kadar korkunç!"

"Forumda paylaşımda bulunan herkesin ortak noktası şuydu: Kapı kilitliyken evlerinde bir odadaydılar. İşler başka türlü olsaydı ne olurdu kimse bilmiyordu, eğer kapılarını kilitlemeselerdi ya da kapı kadar basit bir şey, sürgünün diğer tarafında annelerinin sesini taklit edenleri durduramasaydı."

Bir keresinde Van Isschot Hanım, Annelise'i internette psikopatların videolarını izlerken yakaladı.

Björk'ün, kendisini başından vuran hayranı Ricardo López'in videolarını.

Three guys one hammer videosunu.

Ertesi gün okulda Fernanda, Annelise'in bacaklarında kalan tespih izlerinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Sana bununla mı vurdu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Elinin altında o vardı."

Annelise'in evinde her kalışında, Van Isschot Hanım onları dua etmeye zorlardı ve bir noktada Annelise'in tavırlarını, Annelise'in saç stilini, Annelise'in duruşunu eleştirmeyi de ihmal etmezdi.

Anne bir gece çarşafların altında, "En azından annen seni seviyormuş gibi yapıyor," demişti.

"Benimki sadece beni küçük düşürüyor."

"Benimki beni küçümsüyor."

Bu yüzden, Fernanda doğrudan Van Isschot Hanım'ın gözlerinin içine baktığında, annesinin hiç evde olmadığına sevinirdi.

Ne yaptığımızı öğrenirlerse, arkadaştan daha fazlası olduğumuzu düşünürler, diye düşündü.

Ne yaptığımızı öğrenirlerse, bizi öldürürler.

"Rachel, *Mother Eats Daughter* forumlarında pek çok teori buldu: Bazıları şarkıdaki frekansların halüsinasyonlar yarattığını söylüyorlardı; diğerleri, bozuk seslerin kızlarını yiyen annelerin gerçek videolarından alındığını; ve diğerleri ise, şarkının

dinleyicilerin kafasında bir şekilde yamyam bir anneyi çağrıştırdığını."

"Ay!"

"Whitegod.org'un ise... on bir ile on sekiz yaşları arasındaki çevrimiçi bir kız mezhebinden başka bir şey olmadığını. Şarkıyı bir grubun oluşturduğu, çeşitli ülkelerden kaybolan gençler tarafından yazıldığı ve bir şekilde kendi adları altında, polis izlerini süremeden internette yayınlamayı başardıkları söyleniyordu. Onları birbirine bağlayan tek şey, çoğu zaman kapalı olan veya alan adlarını değiştiren o web sitesiydi: whitegod.org, whiteage.net, thewhitegodcult.info gibi."

Annelise, Beyaz Tanrı'ya, sadece Fernanda'nın titremeden dinleyebileceği dualar yazmıştı.

Teofanik deneyimlerden sonra annelerini öldüren ve gözlerinden süt akarak ağlayan, ormanın derinliklerine giden gençler hakkında hikâyeler yazmıştı.

Beyaz Tanrı hakkındaki *creepypasta*, video oyunlarında, web sitelerinde, çizgi romanlarda ve evde çekilen filmlerde yer almıştı.

Ama aynı zamanda videolar da çekmek istiyordu.

Fotoğraflar editlemek.

Kutsal metinleri yeniden düzenlemek.

"Deneyiminin bir sonucu olarak Rachel, Beyaz Tanrı kültünün ilk siber araştırmacılarından biri oldu, ancak bulgularını belgeledikten iki veya üç yıl sonra ortadan kayboldu."

"Biliyordum!"

"Tarikattan kızların onunla temasa geçtiğini ve sonra ortadan kaybolduğunu söylüyorlar, ama onu işe aldıklarını söylenler de var, kimse kesin olarak bilmiyor. Bazıları, Beyaz Tanrı kendini kızlara gösterdiğinde (teofani) kızların ortadan kaybolmadığını, evden kaçtıklarını söylüyor. Ama kimse tam olarak bilmiyor."

"Kimse bilmiyor."

"Rachel'ın Beyaz Tanrı tarikatı hakkında topladığı tüm bilgileri yayınladığı blog da kayboldu, ama bazı insanlar internetten silinmeden önce parçaları kopyalamayı başarmışlar. Ve hepinize bir tane getirdim."

"Ay, hayır!"

Çoğu zaman, Annelise'in *The White God Cycle* altbaşlığı altında yazdığı *creepypastalar* Fernanda'yı korkutmazdı, ama binadaki beyaz odada anlattığında ve herkes korkudan gözlerini kapattığında, o da gözlerini kapatırdı.

Annelise etek cebinden iPhone'unu çıkardı.

"Bu, blogundaki ilk yazılardan biri. Şöyle başlıyor: 'Merhaba! Bunu güncellemem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bir sürü ev ödevim ve uğraşmam gereken başka şeyler de vardı... Fazla zamanım yok. Ben sadece www.whitegodcult.info'dan kopyaladığım şeyi göndermek için buradayım. Dün yaptım, sabah ilk iş. Sayfa neredeyse her zaman kapalı olurdu, ancak dün değildi. Dün, birkaç dakikalığına açıldı. Tamamını indiremedim, ama bir kısmını kopyalamayı başardım. İşte burada.'"

"Ay, okumayın!"

"Rachel'ın siteden kopyaladığı şey bu," diye devam etti: "'Beyaz Tanrı kültüne hoş geldiniz, gezgin rahmin-Tanrısı'na, gerçek anneye ve tüm sütün kökenine bir saygı duruşunda bulunun. Hedefler: (Bir) Beyaz Tanrı teolojisi yaratın. (İki) Sahte anneleri cezalandırın. (Üç) Tüm kızları toplayın. Not: Bunu okuyorsanız, kendinizi ilahi bir deneyime hazırlayın. Beyaz Tanrı'ya dua: Gezgin-rahmin-Tanrısı / Kendimi sana açıyorum / Sütbeyazı kafatasımı sana teslim ediyorum / Saflığımı / Dişlerimi / Açlığımı / Kendimi sana açıyorum / Korkularımı sana teslim ediyorum / Seninle ve korkuyla bir tapınak inşa ediyorum / Kendimi sana açıyorum / Kendi kanımı ve kardeşlerimin kanını sana teslim ediyorum / Birlikte, senin vücut bulmuş çene kemiğine tapacağız / Kendimi sana açıyorum / Damlayan

/ Sıçrayan / Arzularımı / Kaygılarımı / Kendimi sana açıyorum / Beyaz Tanrı / Yasak olana / Senin lekene / Kendimi sana açıyorum.'"

"Bu duayı mı edeceğiz?" diye sordu Fiorella.

"Ay, hayır. Bu beni korkutuyor," dedi Ximena.

Annelise her zaman binada yaptıkları kötü şeylerin, annelerinin kınayacağı gizli uygulamaların beyaz çağın sonucu olduğunu söylerdi: Beyaz Tanrı'nın içlerinde çiçek açtığı lekeler.

"Elbette dua edeceğiz," dedi.

Fernanda bunun bir yalan olduğunu biliyordu, ama diğerleri ona inanmaya karar verdiler, yaptıklarının kafalarından ya da vücutlarından değil, içlerinden taşan ve kontrol edemedikleri bir şeyden kaynaklandığını görünce rahatladılar.

"Pekâlâ: Dua edelim."

Hepsi, Annelise'in ayinsel hayal gücüne dua etti.

"Dua edelim."

Hepsinin birbirlerinin saçlarından yapılmış bilezikleri vardı.

XIX

A: Clara Hanım, bir öğretmenin anne gibi olduğuna inanıyor musunuz?

C: Pardon?

A: Ben inanıyorum, çünkü öğrenci, öğrenen bir kız çocuğu gibidir.

C: Sanırım bugünlük işimiz bitti.

A: Yani ben sizin kızınız gibiysem ve siz de annem gibiyseniz beni korumak zorundasınız, değil mi?

C: Pardon?

A: Korkmamam için bana yardım etmelisiniz.

C: Ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum, Annelise. Bu konuşmalardan bıktım.

A: En iyi arkadaşımın bana ne yaptığını söylememi ister misiniz?

C: ...

A: Söylersem kızmayacağınıza söz verir misiniz?

XX

Hemşirenin odasına girdiğinde Clara'nın ilk gördüğü şey Annelise Van Isschot'un ağlayan bir bebeğin ağzı gibi kırmızı ve açık sol diziyle Hemşire Patricia'nın eteğinin çırpınan beyazıydı. Bebeğin çenesine berrak bir sıvı damladı ve hemen köpürdü, bakterilerle hiddetlenen dizkapağı boyunca çığlık attı. Kendi renklerini haykıran bir dizdi. Eflatun, gül, fuşya. Bordo, koyu kırmızı ve kızıl. Annelise Van Isschot'un dizinde kanın tüm renkleri çığlık atıyordu ama vücudunun geri kalanı soğukkanlılığını koruyordu. Hemşire Patricia yırtık deriye biraz daha berrak sıvı döktüğünde Clara onun gözlerini kapattığını gördü. Üstdudağının çilek gibi yarıldığını gördü. Alev kırmızısı çillerin ona doğru çığlık attıklarını gördü. "Ona ne oldu?" "En yakın arkadaşıyla kavga etmiş." Clara, en yakın arkadaşla kavga etmenin bu kadar sinir bozucu olabileceğini bilmiyordu. Alkol kokusunu tiksindirici buldu ve kıyafetlerinin altına sindi, topuklarını –hemen hemen iki santim boyunda– yerde gezdirdi. Annelise'in kendisine değil de yer karolarına baktığını görünce biraz rahatladı; yani boşluğa. Düz siyah saçlarının yanaklarına ve boynuna kaydığını gördü. Nefes nefese olduğunu gördü. Hemşire, "İki genç hanımın birbirine böyle vurması doğru de-

ğil," dedi. "Bu tür bir barbarlık erkeklere mahsustur." Annelise, ayçiçeğine benzeyen parmak eklemleriyle masanın kenarını kavradı. Dudağından dişlerine mercankırmızısı kan damladı ama o sadece yer karolarına baktı. "Diğer kızın durumu daha iyiydi ve onu müdürün ofisine götürdüler." *Bir vampire, yirmi birinci yüzyıldan bir Carmilla'ya benziyor,* diye düşündü Clara, kapının eşiğinden kıpırdamadan ve Annelise Van Isschot'un memeleri ve kasıkları hâlâ ıslak olan minik üniformasının pornografik görüntüsüne bakarak. "Şimdi ailelerini arıyorlar, ama cevap veren yok gibi görünüyor." Annelise'in en iyi arkadaşının Fernanda Montero olduğunu hatırladı, vücudu kanın önünde giderek katılaşıyor ve soğuyordu. 5B'deydiler. Pazartesi, çarşamba ve perşembe günleri onlarla dersi vardı, ama Annelise Van Isschot, diğer adıyla Çilli, ile cuma öğleden sonra fazladan bir dersi vardı, sadece ikisi, çünkü Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'te, travesti bir Tanrı çizen bir öğrenciyi böyle cezalandırırsınız. Hemşire, Annelise'e yönelirken, "Bu tür bir şiddet genç bir bayan için normal değil," dedi. "Bakın bu küçük kızın yüzüne ne yapmış!" Herkes din dersinin çekileceğini ummuştu, ama sonunda dil ve edebiyat dersi çıkmıştı. "İttirmek ya da tokat atmak başka bir şey, bu başka bir şey." Din bilgisi değil de, dil ve edebiyat çekildiğinde herkes kura yoluyla ek dersler için konuyu seçtiğine pişman olmuştu. "Zavallı şey, bir bakalım, çeneni kaldır." Clara, olası bir panik atak beklentisiyle kemiklerinin geri çekilmeye başladığını hissetti ve şiddet sahnesinin getirdiği bir endişe belirtisi olsa da, haplarını almadan gitmeye karar verdi. "Çeneni biraz yukarı kaldır canım. Biraz daha. Bu kadar." Annelise, gitmeden önce gözünün ucuyla ona baktı ya da arkasını dönüp güneşe çıktığı anda ona öyle göründü.

Bütün gün onu şöyle düşündü: Kız kardeşlerinden birinin beklenmedik ihanetinden kurtulmayı başaran vahşi bir çocuk gibi.

Daha sonra öğretmenler odasına gittiğinde neler yaşandı-

ğını öğrendi: Biri diğerinin saçını çekmiş, onu geriye doğru itmiş, tüm gücüyle omurgasını bükmüştü; diğeri ise dudaklarına bir yumruk savurarak karşılık vermişti. Önce Annelise'in Fernanda'ya sataştığını söylediler, ama Fernanda tüm kemikleri ve tırnaklarıyla kendini Annelise'in üzerine fırlatmış, tıpkı bir kan iskeleti gibi, bağlanmamış bir tay gibi. Alan Bey ve Ángela Hanım, uzun teneffüs sırasında kafeteryada birbirlerine vururlarken onları ayırmış. "Ring dışındaki iki boksör gibi birbirlerinin peşinden gidiyorlardı," dediler. Clara, *gerçekten darbeleri hissettiğin yer ringin dışıdır,* diye düşündü, ama bir şey söylemedi. Aynı hafta, baş başa derslerinde, Annelise Van Isschot'un üstdudağındaki koyu renkli kabuklara bakmamaya çalışarak olayı sordu. Hemşire Patricia'nın günler önce ondan yapmasını istediği gibi, çenesini kaldırarak, "Fernanda ve ben artık arkadaş değiliz," dedi. "Ondan nefret ediyorum ve sanırım kusacağım."

Clara'nın ders verdiği tüm gruplardan en zoru Annelise Van Isschot, Fernanda Montero ve arkadaşlarının dahil olduğu gruptu: Natalia ve Fiorella Barcos, Analía Raad ve Ximena Sandoval. Kızlar ve tuhaflıkları 5B'ye hükmediyordu, ancak diğerleri, sınıf arkadaşları, nihayetinde burunlarını yere indirene ve onların ardından gidene kadar bölgesel güç için savaştılar; ama sonunda ayakkabı bağcıkları çözüldü ve etekler olabildiğince kısaldı, tehlikeli bir şekilde uyluklara kadar. Bu sınıfta yoğun ve kışkırtıcı kişilikler, bir arada yaşamanın sınırlarını test etmekten zevk alan kişiler vardı. Ángela, ona derslerin ilk haftasında "5B özeldir," demişti. "Onları yavaş yavaş kazanman gerekecek." Ancak zaman geçtikçe, grubun mizacından giderek daha fazla tiksindiğini hissetmeye başladı. Sesleriyle yaptıkları müzikten, gözleriyle alay etmelerinden nefret ediyordu. Sanki bilmediği bir şey biliyorlardı ve hiçbir koşulda ona ne olduğunu söylemeyeceklerdi. Birbirine sıkıştırılmış o uzun bedenlerin, darmadağınık saçların ve uçuşan üniformaların kombinasyonu, parlak bir görüntü ya da tropika sisin içinde fokurdayan edepsiz

bir görüntü gibi aşırı görünüyordu. Diğer sınıflar farklıydı. Diğer sınıflardaki kızlar itaat ederlerdi, bakımlıydılar, üniformalar onlara daha çok yakışırdı. Diğer sınıflardaki kızların sesleri birbirine benzemiyordu ve etrafa daha uysal, zarif bir şekilde bakıyorlardı. Bazen 5B'de tahtaya yazı yazarken ağlamak istediği oluyordu. O anlarda çenesini sıkıyordu ve ölen annesinin sözleri kafasında yankılanıyordu: "Ne yaparsan yap, Buzağı, zayıflığını asla öğrencilerine gösterme." Ama onlara her zaman zayıf yanını gösteriyordu, çünkü o kızlarla olan ilişkisinde biraz işlevsiz bir şeyler vardı. Hepsi huzursuz ve konuşkandı. Sandalyelerinden kalkarlar, dillerini çıkarırlar, sümükleri, sakızları masalarının altına yapıştırırlar, ter ve âdet gibi kokarlardı. Dağınık ve utanmazlardı, bluzları açıktı, ütüsüzdü ve boş, uğursuz kahkahalar atarlardı. Ancak Clara, Annelise Van Isschot, Fernanda Montero ve arkadaşlarını özellikle dayanılmaz buluyordu. Sınıfta imkânsız olan bir tür yakınlık elde etmek için aylarca onu inceleyip tanımaya çalıştılar, ama niyetleri dostça değildi; dostluk sadece eşitler arasında, kız kardeşler arasında yaşanır ve bir öğretmen ile öğrenci arasında, bir anne ile kız arasında eşitlik olamayacağını biliyorlardı. "En sevdiğiniz roman hangisi?" "Bir şeyler yazıyor musunuz?" "Kaç yaşındasınız?" "Nerede yaşıyorsunuz?" Yeni öğretmen olduğu için ona bir şeyler sordular ve onu, alnının ortasında ponpon bulunan bir kutuya sarılmış oyuncak gibi dikkatle incelediler. "Makyaj yapmayı sever misiniz?" "Çeneniz neden titriyor?" "Tanrı'ya inanır mısınız?" Güzel meziyetini yok etmek için onu sınıfın ortasında uyarmadan sorguya çekerlerdi. "Erkek arkadaşınız var mı?" "Evli misiniz?" "Lezbiyenlik, İslam, prezervatif kullanımı ve Keçuvalar hakkında ne düşünüyorsunuz?" Clara tıpkı annesi gibi olmaya çalıştı, ancak Elena ölmeden önce ona birçok kez anne ile kızı arasında eşitliğin olamayacağını söylemişti. "Meryem Ana'nın bekâretine inanıyor musunuz?" İyi öğretmenlerin bu uçurumu kapatmaya çalışacağını, ama öğretmen ve öğrenci arasında eşit-

liğin olamayacağını söylemişti. Bu yüzden 5B'deki kızlar, nasıl bir öğretmen olduğunu anlamak için onu incelediler: Isıracak türden mi, yoksa ısırılabilecek türden mi. Ehlileştirme ânında ne kadar anne, ne kadar öğretmen olduğunu belirlemek için. Ancak bu yansıtılmış hâkimiyet ve namlunun ağzında duran hiyerarşik ilişkide sonuç, bir şey onu sonlandırana kadar tekrarlandı. Bir havaya yükselme, bir yenilme: Böylece aşağıdaki yöntemi deşifre etti ve bunun sayesinde parçayı tersten çaldı. Clara hikâyenin yükselişini ve düşüşünü anladı, çünkü sonunda annesini yutmuştu, ama 5B öğrencilerinin onu yutmalarına izin vermeyecekti. Ancak asıl sorun tüm sınıfın av mevsiminde olması değildi. Asıl sorun, Annelise Van Isschot, Fernanda Montero ve arkadaşlarıydı. Belirsizlik o altı köşeli grupta kıvranıyordu. Çiğnenecek yoldan çıkmış altı bıçak sırtı.

5B'de, o kızların ara sıra bahşettikleri kırıntılardan daha fazla yetkisi olmadığını anladığı ânı hâlâ hatırlıyordu. Ne sınıfının gidişatını bozan sorularla dolu bir sabahtı ne de Clara bir şeyler açıklarken Analía Raad'ın sınıf arkadaşlarının sıralarında izinsiz zikzaklar çizerek odanın içinde dolaştığı bir gündü –"Sadece bacaklarımı açmam gerekiyor," demişti ama tek amacı ona meydan okumak, sabrının sınırlarını zorlamaktı, gülümsemesi sıska bir çakalınki gibi sivriydi–: Annelise Van Isschot, Edgar Allan Poe hakkındaki dersi dinleyebilmek için sınıftaki herkesi susturduğu zaman bunu fark etmişti. Clara, sınıfın ilgisini yarım saatten fazla tutmayı başaramamıştı, ama Annelise'in tek bir haykırışı sınıf arkadaşlarının sakinleşmeleri ve yerlerine yerleşmeleri için yeterliydi. O sabah Clara minnettar değil, aşağılanmış hissetmişti. Ve o andan itibaren her şey daha da kötüye gitti. Tahtaya yazdığında veya herhangi bir nedenle arkasını döndüğünde kısık sesler çıkarmaya başladılar. Bir yandan eşyalarını yere atarken bir yandan da "Üzgünüm Clara Hanım," dediler. Kurşunkalemler, tükenmezkalemler ve pergeller ensesinin altından sekti. Sonra onları aldılar ve birkaç

dakikalık bariz dinginliğin ardından tekrar masalarından uzağa fırlatmaya başladılar. Bir sabah bileşik cümleler ile yancümleler arasındaki farkı açıklarken Fernanda Montero ıslık çalmaya başladı. Durmasını istedi, ama Fernanda ıslık çalmaya devam etti, doğrudan gözlerinin içine baktı ve Clara ona sınıftan çıkmasını emrettiğinde, Fernanda sandalyesinde çok yumuşak bir şekilde ıslık çalmaya devam etti, ayakkabısını çıkarmıştı ve pamuklu çoraplarının uçlarıyla yeri okşuyordu. Bu tür davranışlar, fiziksel kaygısını her zamankinden daha da artırmıştı ve ağlayarak öğretmenler tuvaletine kapanmasına, boynundaki ve karnındaki teri silmesine neden olmuştu – Clara sinirlendiğinde çok terlerdi ve ayaklarından, tıpkı annesininkiler gibi, terler damlardı. 5B'deki kızlar, otoritesini yok edebilmek için terlemesini ve ağlamasını istediler. Sütten kesilmiş kızlardı ve ete ihtiyaçları vardı. Bu yüzden masasının yanına muz kabukları koyup sandalyesine su döktüler. Bu yüzden silgiyi ve tahta kalemini yere koydular: Böylece öğretmenlerinin eğildiğini, boynunu eğdiğini ve onların tavana yansıyan tahtlar gibi dizilmiş sıralarına saygı gösterdiğini izleyebileceklerdi. Kendini gülünç hissetmemeye, öğrencileri kafasının arkasına dikilmiş gözleriyle onu keserken başka tarafa bakmaya çalıştı ama *M&M*'lerle olanlardan beri duyguları üzerinde çok az kontrolü kalmıştı. Vücudu paramparça oluyordu ve aldığı herhangi bir çarpık nefes onu boşluğa itiyordu: Atmosferin dokunuşuna karşı aşırı duyarlı bacaklardan oluşan bir uçuruma. Kitaplarına tükürdüler ve Clara tahtaya yazarken avuçlarını açarak masalarına ritmik bir şekilde vurdular. *We will, we will rock you,* kafasında bunu duydu. Teneffüslerde şemsiye gibi açılan etekleri onu titretiyordu. Zamanla, perilerin karşısındayken tehlike ve çaresizlik hissinin azalacağına inanıyordu, ama aylar geçtikçe korkusu dörtnala gitmeye, güçlenmeye başladı. Ve bu sadece Annelise Van Isschot'un grubuyla yaşadığı bir şey değildi. Bu sadece 5B'nin kâbus öğrencilerinin suçu değildi. Örneğin 1A'daki kızların er-

;en korneaları ona çok korkunç geliyordu. Regl öncesi minik
ırmaklarının sonu Ximena Sandoval'ınki gibi olacak, diye
lüşündü ve belki de onları ağızlarına yapıştırıp tıpkı Fernanda
Montero ve Annelise Van Isschot'un derslerinde yaptığı gibi
meceklerdi ya da Malena Goya ve Michelle Gomezcoello'nun
ıuzdolabındaki Nutella'yı yerken yaptıkları gibi. Sabah ilk iş
ılarak sınıfa girdiğinde ve 3B'de yüzlerinde hâlâ yastık izi olan
ekiz, on veya on beş çift uykulu gözü gördüğünde derin bir
iksinti hissediyordu. Ve 2C'deki kızların tırnaklarının her za-
nan kirle dolu olması. Ve Priscila Moscoso'nun kirpiklerinin
ızunluğu. Ve Marta Aguirre'nin bluzundan çıkan meme uçları.
Ve Daniela Correa'nın nemli dudakları. Tüm küçük bedenler,
ıcak rahimler ve şişmiş klitorisler, kemiklerinde tuhaf bir tahriş
ıissetmesine neden oluyordu ama orayı kaşıması mümkün de-
;ildi. Bazen, kaşıntıyı hafifletmek için iskeletini merdivenler-
len aşağı atmak, nöbetçi tembelce bakarken parçalara ayrılmak,
ıu beklenmedik fiziksel temasın acısını parçalamak için kaynar
u içmek istediği oluyordu. Annelise Van Isschot ve Fernanda
Montero, eteği kazara derisine değdiğinde hissettiği yanmayı
:eşfetmişlerdi ve o zamandan beri ona daha fazla yaklaşmaya,
;öğsünde felce, kollarında krampa, şakağında ağrıya yol açmaya
alışıyorlardı. Ancak yumurtlayan-işkenceci-kızların bu sürekli
aldırıları, uzun teneffüs sırasında hayranları ve kötü üniformalı
ızlarla çevriliyken birbirlerini dövdükleri o günden sonra azal-
nıştı – çünkü Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'deki
ıiçbir öğrenci üniformasını doğru şekilde giymeye cesaret ede-
nezdi. Böylece onu unuttular ve bu arkadaşlığın şiddetle sona
rmesi, Clara'nın hayatını bir süreliğine kolaylaştırdı. Siyah
:abuğun, üst derisindeki kaygan bokböceğinin Annelise'in du-
laklarından kaybolması için geçen süre de tam olarak o kadardı.

"Neden anneniz gibi giyiniyorsunuz, Clara Hanım?" En iyi
rkadaşı, kobra kız kardeşi, kalçasından yapışık ikizi ile kavga
tmeden çok önce Fernanda Montero, ek derslerinden birinde

ona bu soruyu sordu; Clara'nın 1998'den kalma anne çantası yere düşmüş ve en gizli iç cebindeki annesinin fotoğrafı intihara meyilli bir balık gibi havaya uçmuştu. Bundan sana ne?, diye düşündü ama hiçbir şey söylemedi. Ve düşündüğünü söylemediği, soruyu görmezden geldiği, zayıflığını gösterdiği ve dilsiz beceriksizliğiyle ölü annesini yüzüstü bıraktığı için, Annelise yüzünün bir yanıyla gülümsedi ve dişini sıktı. "Saçınızı şekillendirme şeklinize kadar her şey aynı. Aynaya bakmak sizi korkutmuyor mu?" Ama Clara'yı asıl korkutan şey, 5B sınıfındaki ikinci haftasından sonra öğrencisiyle boş sınıfta yalnız kalmaktı, bu yüzden Annelise onu kolundan tuttuğunda, kızı dehşet içinde sert bir şekilde itti ve kız kıçının üzerine düştü. Keşfedildiğini bilmenin korkusunu, saldırıdan sonra öğrencisini yerde gördüğünde içinde yükselen deniz canlısının boğulmuş çığlığını, Annelise'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini hâlâ hatırlıyordu. Ve Annelise'in yüzündeki mutluluk ifadesini. Sanki felaketin ortasında altın gören korsan kızı gibiydi: Öğretmeninin gözbebeklerinde yaşanan deprem ve kargaşadaki altın. Clara birine söyleyeceğini, müdürün odasına gideceğini, öğretmeninin kendisine vurduğunu söyleyeceğini ve ona sorulduğunda bunun aksini iddia edemeyeceğini düşündü, ama denerdi. Her şeyi inkâr ederdi. Onu kovarlardı, ama o bunu asla kabul etmezdi. Liseli bir kız kendisine dokunduğunda, gözeneklerine milyonlarca iğne girmiş ve etini oymuş gibi hissettiğini asla söylemezdi. Organlarının her birinin kapanmaya başladığını, kulakzarlarında bir çığlık duyduğunu asla söylemezdi. İdrarını kaçıracak kadar ileri gidebileceğini asla söylemezdi, tıpkı *M&M*'lerin sağır edici kahkahası altında yaptığı gibi. Hatta kanını, midesini, ciğerlerini, kalbini dünyaya kusabilirdi. Bunu söylemezdi, çünkü ona deli, kırılgan, bozuk gözüyle bakarlardı. Acıyarak başını okşarlardı, ama yine de onu kovarlardı. Ve o zaman artık işlerin eskisi gibi olma ihtimali kalmazdı, annesinin omurgasının röntgenine baktığında ve panik atakların korkunun ilkel korkusundan baş-

ka bir nedeni olmadığını anladığında olduğu gibi. En saf korku buydu: Şeffaf, yatay, ateşli.

Annelise Van Isschot, o cuma olanları kimseye anlatmadı.

Ya da belki de anlatmıştı, ama sadece arkadaşlarına. Clara'nın kesin olarak bildiği tek şey, öğrencisinin bunu gizli tutarak ona kimin kimin üzerinde gücünün olduğunu bir kez daha göstermiş olduğuydu. Ve öğrenci öğretmenden üstündü ve kızı annesinin kafasının ardındaki nehirdeydi. Aynı zamanda bir kız çocuğu olan Clara, atasını bir yenidoğanın ılık hafifliğiyle nasıl boğacağını biliyordu. "Sen bana benzedikçe, ben de sana benziyorum," demişti Elena Valverde, Clara tüm ağırlığıyla onun üzerinde oturduğu için ağlayarak. "Sanki beni dün doğurmuşsun gibi." "Her sabah beni doğuruyormuşsun gibi." Clara, kafatasının üzerinde bir yenidoğanın oturmasının ne demek olduğunu anladığı andan beri ölü annesine sempati duymaya başlamıştı. On beş, neredeyse on altı yaşında *baby-born* gibi, her öğrencinin öğretmeninden beslendiği gibi onu besliyordu. Ya da her tsunami-sularını-süzen-kızın kökeninden beslenmesi gibi. "Beni hasta ediyorsun," derdi ona Elena. "Sen normal bir küçük kız değilsin." Clara, Annelise'in, tıpkı Clara'nın acımadan ve neredeyse farkında olmadan, annesinin korkusunun aracısı olmaktan zevk aldığı gibi, onun korkusunun aracısı olmaktan zevk aldığını hissetti. "Normal bir küçük kız, kendisini besleyen eli boğmaz." Ama normal, sıradan bir kız sadece canlı şeyleri, nefes alan, dünyayı sallayan ve nemlendiren şeyleri yerdi, Clara, teneffüs sırasında kızlarının etrafta koşturmasını izlerken bunu düşündü. Normal bir kız, donmuş Plütonlu sürüngen kanını ısıtmak için başkalarının hayatlarını, başkalarının sıcaklığını sindirirdi. Annelise sıradan biriydi, uzun ellerini okşadıktan sonra havaya kaldırdı. Clara, kızın öğretmeni hakkında sahip olduğu bilgiyi kötüye kullanacağını düşündü ama bir süreliğine hoşgörülü davrandı. İtilmemiş gibi davrandı. Rol yaptı ve iyi yazmayı öğrenmek istediği için, on-

dan virgüllerin doğru kullanımını açıklamasını istedi. "İnsanları korkutan şeyler yazmak istiyorum," dedi. Bazen bir dirseğini onun dirseğine dayayarak yakınlaşma oyunu oynasa da, evcilleşmemiş bir şaman gibi rahatsız edici bir derinlikle ona baksa da mesafesini koruyordu. "Gerçekten korkutucu şeyler yazmak istiyorum." Ekstra derslerinin en güzel anlarında –konuşma üç metreden daha uzak bir mesafeden akarken– Clara yanardağlar kitabından bahsederdi ve Annelise izlediği korku filmlerini, okuduğu korku edebiyatını ve kütüphaneden ödünç aldığı korku çizgi romanlarını anlatırdı. "On dokuzuncu yüzyılda Tambora Dağı'nın patlaması, Avrupa semalarını gaz ve kül tabakasıyla kapladı. Lord Byron'a, bir korku hikâyesi yazarak Percy Shelley, Mary Shelley ve John Polidori'ye meydan okumak için ilham veren de bu kasvetli atmosferdi." O anlarda Clara, onu sessiz ve meşgul tutmak için volkanlar kitabını Annelise'in en sevdiği edebiyatla ilişkilendirirdi. "Lord Byron'ın bu volkanik olay nedeniyle eve kapanmasından Frankenstein'ın canavarı ve edebiyattaki ilk kurgusal vampir ortaya çıktı." Ara sıra, eğer zaman olursa, yanardağların cehennemin girişi olduğuna inanan kültürlerden bahsederdi. *The horror! The horror!* "Bir yanardağ, bir insanın zihni gibidir: Deliliğin yandığı bir dağ," dedi yanardağlar, depremler ve kıyamet arasındaki ilişkiyi açıkladıktan sonra. Bazen Annelise, korkunun manzarayı nasıl beslediğiyle ilgili konuşmasını dinlemekle ilgileniyor gibiydi. "Lovecraft'ın da söylediği gibi: Atmosferde korku var," dedi Annelise'in isteseydi uzanıp ona dokunabileceğini unuttuğu bir anda. "Çünkü korku bir duygudur," dedi gözlerini kaçırarak. "Ve içimizdeki ilkel yaşamın kanıtı."

Bir süre, dersleri bu şekilde gitti. Sonra siyah kabuk kayboldu ve Annelise masasına sapkın bir yazı bıraktı.

Bu, acının başlangıcıydı.

XXI

İsim: Annelise Van Isschot
Konu: Dil ve Edebiyat
Öğretmen: Clara López Valverde

ÖDEV: "Sınıfta anlatılan Edgar Allan Poe öykülerinden biri hakkında kısa bir deneme yazın."

Sevgili Clara Hanım:
Poe hakkında yazmayacağım. Bu kadar açıksözlü olduğum, doğrudan bu şekilde ifade ettiğim için özür dilerim ama söylemek istenilen şeyin tam kalbine inmeden önce bir şeyi evirip çevirmek beni sıkıyor. Dediğim gibi, Poe'nun hikâyeleri hakkında değil, korku deneyimi ve özellikle beyaz korku hakkında yazacağım. Bir kere bahsetmiştiniz, hatırladınız mı? (İnanmayabilirsiniz ama sizi dinliyorum.) Bize *Moby Dick*'teki "Balinanın Beyazlığı" bölümünü okuttuğunuzda bunun hakkında konuşmuştuk. Pekâlâ, denememde bundan bahsedeceğim: Beyaz korku. Melville'e değil, benim hissettiklerime ve sizin hissettiklerinize inandığım şeye dayanıyor. Yani gerçekte, bu bir deneme değil, bir itiraf, sizinle samimi bir şey paylaşma girişimi

olacak. Bunu bir *mail* ya da mektup gibi yazmaya karar verdim, çünkü yazarken somut bir kişiye hitap etmek benim için daha kolay. Sonuçta benim alıcım sizsiniz, soyut bir varlık ya da tüm insanlık değil. Deneme yazarlarının yaptığı gibi tüm insanlık için yazmak, hiç kimse için yazmaktır (kendileri için veya diğer insanlara ne kadar zeki olduklarını göstermek için yazarlar). Bu yüzden günlükleri ve denemeleri hiç sevmedim. Hayali okuyucularla değil, önemli bir şey söylemem gereken gerçek biriyle iletişim kurmayı tercih ederim. Rol yapmak yerine böyle davranmayı daha dürüst buluyorum. Dahası, gerçekten ne söylemek istediğimi anlamama yardımcı oluyor çünkü insanlar dürüst olsaydı, kimsenin annelerine, arkadaşlarına veya öğretmenlerine aynı şeyleri söylemediklerini kabul ederlerdi: Kiminle konuştuğumuza bağlı olarak hepimiz farklı şeyler söyleriz ve bunu yaparak yalan söylemiş olmayız, sadece her insan içimizde taşıdığımız birçok şeyden farklı, benzersiz bir gerçeği ortaya çıkarır. Örneğin, tüm bunlar sadece sizin için düşünüldü. Bu dizelerin her biri böyle, çünkü onları bedenimden, zihnimin merkezinden koparan edebiyat öğretmenim için yazıldılar. Yazacaklarımı kimseye söyleyemedim.

Bu yazı, kafamda var olan yüzlerce hakikatten biri.

Fernanda ve benim korku filmlerini sevdiğimiz doğru. Aslında bizi edebiyata yönelten de bu oldu. Polanski'nin *Kiracı*'sını izlediğimizde, ona ilham veren Fransız romanını okumaya karar verdik. Stephen King'in her yazdığını okuduk ve kitaplarından uyarlanan tüm filmlerini izledik. Belki hayal kırıklığına uğrayacaksınız Clara Hanım ama dürüst olmak istiyorum: Edebiyata yöneldik ama zanaat sevgisi ya da sınıfta bahsettiğiniz diğer nedenlerden dolayı değil, kendimizi gerçekten korkutmak istedik. Ve kitaplar (bazıları) gerçekten korkutucu. Bence bunlarda anlatılan hiçbir şey görülemez, sadece hayal edilebilir. Örneğin Lovecraft'ı okuduğumda ilk düşündüğüm şey, onun en iyi hikâyelerinin tamamen başka bir şeye dönüştürülmeden film

hâline getirilemeyeceğiydi. Onun yazılarına dayanan herhangi bir film izlememiştim, ama teorimi kanıtlamak için araştırdım (benim teorim, bir Lovecraft hikâyesinin film uyarlamasının kimseyi korkutamayacağıydı, çünkü kozmik korkunun bir görüntüsü yoktur). Sorunu ve temel erdemi budur: Göremiyorsunuz, bu yüzden bu kadar çok korku uyandırıyor. Sizi titreten ve size kâbuslar gördüren türden bir korkudan bahsetmiyorum çünkü kozmik korku bunu yapmaz. Bir huzursuzluktan bahsediyorum, bunun gibi bir şeyden, derinlerde yatan bir varlıktan. Varlık bir kişi, bir şey veya bir hayvan değildir. Şekli yoktur, ancak hayal bile edemeyeceğiniz şeylerden oluşur. İşte bu yüzden kozmik korkunun (ki biraz beyaz korkuya benzer, ancak bunu daha sonra açıklayacağım) hayaletler, iblisler, zombiler, vampirler veya yok edilebilecek diğer tehlikeli yaratıklarla hiçbir ilgisi yoktur (dünyadışı varlıklarla ilgisi var, ancak *X-Files* tarzında değil, daha çok *O*'daki Pennywise gibi) çünkü Lovecraft'ta dünyadışı ve canavar, bildiğiniz gibi, tarif edilemez, bilinmeyenin metaforlarıdır ve son derece üstündür (neredeyse mistiktir ve kılavuzunun ötesine geçer). Her neyse, dünyadışı önemli değil, çünkü derinlerde, bunların hepsi daha büyük ve daha soyut bir şeyle ilgilidir. Ama bahsettiğim mevcudiyete geri dönelim: Her zaman oradaymış gibi görünen şekilsiz, canavara benzeyen bir şey. Gerçek kozmik korku budur ve bir kez kendini ifşa ettiğinde (çünkü evet: bu bir vahiydir), bizi yok edene kadar aklımızın bir köşesinde kalır. Bunu nasıl gülünç hâle getirmeden bir filme çevirebilirsiniz, Clara Hanım? (Ve bildiğiniz gibi, güldüğünüz şeylerden korkamazsınız.) Kozmik korku hakkında iyi bir film yapsalar bile, korkuyu (temel bir unsur) feda etmeleri ve onu bir *thriller* filmine dönüştürmeleri gerekir –"hakkında" bir film olurdu, "kendisi" değil– (beyaz korkuyu tartıştığım, ama hiçbir şekilde beyaz korku olmayan bu mektup/deneme yazısı gibi). Üstelik kozmik korku, bir kurtadamın saldırısının tarif edildiği şekilde tarif edilemez, çünkü onu yaşayanlar bile anlamaktan

acizlerdir ve nihayet anlamına yaklaştıklarında, onun hakkında konuşmak için doğru kelimelere sahip olmadıklarını, bunun dilin ötesinde olduğunu fark ederler ve o andan itibaren günlerinin sonuna kadar tek başlarına eksik ve aktarılamaz bir vahiy taşıyacaklardır. Örneğin "Tekeli-li", Poe'nun beyaz korku için icat ettiği anlamsız sestir. Beyaz korku ve kozmik korku arasındaki ilişkiyi anlayan Lovecraft'ın tek romanı olan *Deliliğin Dağlarında*'da aynı sesi kullanması tesadüf değildir (tıpkı *Arthur Gordon Pym'in Öyküsü* gibi, parlak beyaz Antarktika'da geçer). Beyaz korku ile kozmik korkunun ortak noktası "Tekeli-li" değil midir? Dili şiddetle içeriye doğru patlatma kapasiteleri. Bu sadece edebiyatta işe yarar çünkü orada kelimeler matruşkalar gibidir ya da sınıfta söylediğiniz gibi kendi hayal gücümüzün içindeki bir tür "hikâye içinde hikâye". Sanırım şimdi ne demek istediğinizi anlıyorum: Kelimeler kafamızda yaşanmaz ve görünmez kapılar açar, bu kapılar açıldığında da geri dönüş yoktur. Ama son olarak, sizinle başka bir şey hakkında konuşmak istiyorum: Tüm bunların beyaz korkuyla, bilinmeyenle ve anlaşılamayan her şeyle nasıl bağlantılı olduğu hakkında, ayrıca sizinle ve benimle nasıl bir ilişkisi olduğu, bizi nasıl özel bir şekilde birleştirdiğine inandığım şeyler hakkında (bu noktaya birazdan değineceğim Clara Hanım, bu yüzden okumayı bırakmamanızı rica ediyorum).

Bilinmeyen, daha önce de söylediğim gibi, açıkçası her zaman ürkütücüdür, ama organlarımızı gerçekten taşlaştıran korkunç şey, yarı yolda anladığımız şeydir; onu anlamamız için yeterince yakındır, ama yine de yapamayız. Şöyle açıklayayım: Bir şeyi anlamadığınızda, gelecekte onu anlama umudunuz her zaman vardır. Ama başından beri önünüzde olan bir şey aniden tanınmaz ve aşılmaz olarak ortaya çıktığında ne yaparsınız? Demek istediğim, korkunç olan bilinmeyen değil, bilinemeyecek olandır. Lovecraft'ta eski kuşaklardan gelen ve dünyadışı varlıklarla, mitolojiler ve kökenlerle ilgilidir ama nihayetinde

bizi aşan, küçücük varoluşlarımızın ötesine geçen bizim ve başkalarının doğalarının açıklanamaz güçlerine yanıt veren şekilsiz bir varlıktır. Bu mevcudiyet herhangi bir şey olabilir, hatta bir dünya fikri veya algısı veya bizi çevreleyen insanlar bile olabilir. Ama bu sadece birinin içinden ortaya çıkan bir şey değil, aynı zamanda dışarıyla olan ilişkilerinden de gelir. Örneğin, kara kedi hakkındaki hikâyeyi tartıştığımızda, Poe'nun bize anlatıcının deli olduğuna dair ipuçları verdiğini söylemiştiniz (alkolizmi, zavallı karakteri, evcil hayvanı hakkındaki tuhaf fikirleri...). Hikâyeyi sadece bu şekilde okusaydık, sonunda karısını öldüren bir delinin hikâyesinden ibaret olurdu ve güvenilmez bir anlatıcı olduğundan, olayların onun gözünden gördüğü şekline inanmamız aptalca olurdu. Ama (sınıfta bunu söylemek istedim ama cesaret edemedim) okuyucular olarak bizi asıl korkutan şey, anlatıcının doğruyu söyleme ihtimalinin olduğu o küçük boşluktur. Hikâyesi doğruysa ne olduğunu anlamamıza yardımcı olacak olası, mantıklı veya rasyonel bir açıklama yoktur. Kediyi, yani dostunu, yalnızca anlatıcının algılayabileceği, bizim anlayışımızın ötesinde, korkutucu ve karanlık bir şeyi somutlaştırmalıydı. Bu okuma tarzı Lovecraft'ın kozmik dehşetine yaklaşmaz mı? Poe'nun farklı türde bir korku yazdığını biliyorum ama sonuçta kozmik korku değil mi? Birinin zihnindeki vahiy ile onu serbest bırakan dış etken arasındaki gerilim değil mi? Yani bir kişinin deliliği ya da kaçmaya çalıştıkları, korkunç doğaüstü gerçeklikle (anlamsız olsa bile) değil bu iki şeyle ve aynı zamanda hiçbiriyle ilgilidir. Bu bir his: Bir şeylerin, maddi nesnelerin var olduğunun, hiç hissetmemenizin daha iyi olacağının farkındalığı.

Ve işte ilginç kısım, Clara Hanım: Beyaz korku, bu mistik duyum açısından kozmik korkuya benzer. Beyaz, sınıfta söylediğiniz gibi, saflığı ve ışığı temsil eder, aynı zamanda rengin yokluğunu, ölümü ve belirsizliği de. Yalnızca kendini göstererek, bilinemeyecek korkunç şeyleri öngören şeyi temsil eder. O

kadar temiz ve parlak bir renktir ki, bulutlanmanın eşiğinde, mükemmel solgunluğuna ulaşmanın eşiğinde gibi görünür. Başka bir deyişle, beyaz, bir korku filmindeki sessizlik gibidir: Göründüğünde, korkunç bir şeyin olmak üzere olduğunu bilirsiniz. Bunun nedeni, kolayca saptırılabilmesi ve kirlenebilmesidir. Aslında, beyaz rengin rahatsız edici yönlerinden biri, saf bir potansiyel olmasıdır, her zaman başka bir şeye dönüşmeye yakın olmasıdır. Anlıyor musunuz? Beyazın hayal gücüne getirdiği en iyi ve en kötü arasındaki kontrast o kadar büyük ki beni ürpertiyor. Bu yüzden beyaz korku deneyimi, göz kamaştırıcı körlük deneyimidir – gölgelerde saklananlardan değil, parlak ve doygunluğu azaltılmış ışıkta ortaya çıkan ve bizi suskun bırakanlardan duyulan korku. Örneğin, bize karşı hissettiğiniz korkunun, gizli bir şeyin değil, bilinmesi imkânsız bir şeyin açığa çıkmasından kaynaklandığını biliyorum. Sizi gözlemledim ve bizi kontrol edemediğini ve özgüveninin tehlikede olduğunu gören yeni bir öğretmenin korkusu değil bu ("Ay, söylediklerimle ilgilenmiyorlar!" "Ay, işimde iyi değilim!" "Ay, işe yaramaz ve başarısızım!"). Hayır, sizinki aynı anda hem fiziksel hem de metafizik olan gerçek bir korku. Her halükârda, sizin ve benim, açıklamaya çalışsak bile herkesin anlayamayacağı özel bir tür korkuyla gerçek bir yakınlığı paylaştığımıza inanıyorum. Bize yakınken ellerinizin nasıl titrediğini gördüm. Örneğin iki hafta önce Fernanda omzunuza dokundu ve siz bir kırkayak gibi geri teptiniz. Yüzünüz ıslandı ve hepimiz, gözkapakları sudan buruş buruş olmuş bir yaratık gibi göründüğünüzü düşündük. O zaman, sizden başka birinin gözlerini bu kadar uzun süre açık tutmasının mümkün olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Sizi insanlıkdışı ve iğrenç bulduğumu kabul edeceğim (bizi canavarlardan ayıran refleksler vardır ve göz kırpma da bunlardan biridir). Kısacası siz beni ittikten sonra, ben yanlışlıkla size dokundum, hatırladınız mı? Geçen hafta zil çaldığında kolunuzu okşadım ve siz küçük bir çığlık attınız. İnleme de-

ğildi: Küçücük bir çığlıktı, tırnağımı delen iğne gibi, tıpkı beni ittiğiniz zamanki gibi. Kendinizi görebilseydiniz, sırrınızı nasıl bildiğimi anlardınız. O anda size dokunmamıza, hatta bedeninize yaklaşmamıza bile tahammül edemeyeceğinizi onayladım. Sanki bize karşı bir tür tiksinti duyuyormuşsunuz gibi, göz kırpmanızı bile durduran bir şey. Ama bu yetişkinlerde başınıza gelmiyor, çünkü diğer öğretmenlerin yanaklarını öptüğünüzü ve yöneticilerin ellerini normal şekilde sıktığınızı gördüm. Eskiden sınıftaki ciddiyetinizin öğretme tarzınızın bir parçası olduğuna inanırdım ama şimdi her an size yaklaşabilecek yirmiden fazla gençle aynı sınıfı paylaşmanın sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Gençliğimizden mi korkuyorsunuz, Clara Hanım? Hayır, bu mantıklı olmaz; siz de gençsiniz. Ayrıca, herkes gençliği sever. Peki sizi bu kadar korkutan nedir? İşte benim teorim burada başlıyor: Belki de biz iki şeyin arası olduğumuz için böyle hissediyorsunuz. Sonuçta ne çocuk ne de yetişkiniz, ama müdür ve Alan Bey'e göre bir tür araf içindeyiz, "kişilik gelişiminin son aşamasında". Ergenlikte tehlikeli bir tür belirsizlik, bir boşluk, her yöne fırlayabilen ve onu diğer tüm dönemlerden çok farklı, hatta tam tersi kılan bir potansiyel vardır. Bunun hakkında çok düşündüm. Durumunuzu çevreleyen, cevaplayamayacağım sorular var, bunu itiraf etmeliyim, ancak diğerlerini çabucak çözdüm. Örneğin, korkunuzun nispeten yeni olduğu sonucuna vardım, çünkü daha önce hissetmiş olsaydınız, bir lise öğretmeni olmazdınız, öyle değil mi? Aklı başında hiç kimse, en çok korktukları şeyler arasında sürekli bulunmasını gerektiren bir mesleği seçmez. Aslında korkunuzun diğer okulda başınıza gelenlerden kaynaklanmış olması oldukça muhtemel. Zor bir deneyim olmalı ama babam bana o çocukların cezalandırıldığını söyledi, gerçi bu sizin için önemli değil, öyle değil mi? Onlardan korkmuyorsunuz, yaşlarından, yani vücutlarının gelişimindeki belirli bir aşamadan korkuyorsunuz. Hugo Bey bir keresinde bize, zamanın değişimi ölçmek

için kullandığımız bir yanılsama olduğunu ve bunun var olmadığını kanıtlayan bilimadamlarının bile olduğunu söylemişti. Her ne olursa olsun, boşluğu temsil eden bir dönemden, tanım eksikliğinden ama aynı zamanda pek çok olasılıktan, olma potansiyelinden korkmak, beyaz korku deneyimine benzer. Size göre, biz ergenlik dönemindeyiz, hiçbir şey ve her şeyiz bu nedenle, aynı zamanda özel bir organik madde biçimiyiz ve bu bizi bir tür mülkiyete karşı savunmasız hâle getiriyor. Ama şeytani bir mülkiyeti kastetmiyorum çünkü o zaman Yahudi-Hıristiyan terimleriyle kötülükten bahsediyor olurduk ve beyaz korku, Tanrı'nın çocukları olarak iyi ve kötü arasındaki evrensel bir savaşın merkezi olduğumuz fikrinin ötesine geçer. Bu durumda, farklı bir sahiplenme türünden bahsediyorum. Sanki çocukluğun ölümünden sonra midemizin içinde tehditkâr bir şeyin gözlerini açtığına, nefes alıp verdiğine, kendini tanıttığına, yaratılıştan beri, hatta daha öncesinden beri var olan bir şeye inanıyormuşsunuz gibi. Bu uyanış, tüm ergenlerin doruk noktası olan çağımızı, ne iyi huylu ne de kötü niyetli bir doğaya bağlar: Sadece olduğu gibidir. Ve rengi beyazdır, Moby Dick, Arktik, Samanyolu gibi, çünkü iletilemez bir şeyi açığa çıkarır. Bu konuda kendi teorimi yazmayı bile düşündüm. Yazsaydım, okur muydunuz Clara Hanım?

Size ergenlikten korktuğunuzu ilk fark ettiğim zamandan bahsedeceğim. Sanırım bir ay önceydi, ya da belki biraz daha fazla, sınıflarınızdan birinde. Siz Gotik edebiyatın özelliklerini anlatırken Fernanda ve ben fısıldaşıyorduk. Ne söylediğinizi umursamadığımızdan değil, sadece aptalca bir şey için kavga ediyorduk, şimdi olduğu gibi birbirimize küsmek üzereydik. Belki de böyle bir anda biri size yanlış bir şey söylediği için ona yanlış bir şey söylemek üzere olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsunuzdur. İşte Fernanda ve ben oradaydık. Her neyse, susmamızı beklemekten bıktınız ve bizi soyadlarımızla çağırdınız, daha doğrusu asker filmlerinde olduğu gibi bağırdınız.

Sanırım Ximena o zaman ya da kısa bir süre sonra bayıldı. Vücudu, iki sandalye önümde sönüverdi ve kafası sanki içinde hiçbir şey olmayan, etten yapılmış bir kutuymuş gibi yerden sekti. Hepimiz ayağa kalktık ve siz dondunuz, felç oldunuz, ayaklarınızı kırık bir yer karosu üzerinde birbirine sıkıca bastırdınız. Bir şeyler yapmanızı, tepki vermenizi, belki emir vermenizi bekledik, bilmiyorum. Sonra Fiorella, Ximena'nın hemşirenin ofisine götürülmesi gerektiğini söyledi ve Natalia'nın yardımıyla onu kaldırmaya çalıştı. İlk tepki veren onlar oldular ama Ximena'yı taşıyamadılar çünkü çok ağırdı, kolları ve bacakları ellerinden kaymaya devam ediyordu ve boş et kutusu gibi olan vücudu bu sefer bir sandalye ayağına çarpıp sekti. Ximena'yı taşıyabilirdiniz Clara Hanım ya da en azından deneyebilirdiniz ki bir öğretmenin yapması gereken de budur: Denemek. Yerinizden kıpırdamadınız bile. Herkes olayın şokunda olduğunuzu düşündü, ama ben aynı fikirde değilim. Bir öğretmen genellikle hazırmış gibi davranmaya hazırdır. Yani diğerleri hâlâ Ximena'ya odaklanmışken ben size odaklandım. Duruşunuzla ilgili bir şey –kırık bir karonun ortasında hareketsiz durma şekliniz– beni her şeyden çok etkiledi. Sanırım felç olmuş hâlinizde gördüğüm korku bana Ximena'yı tamamen unutturdu. Yemin ederim gözünüzü kırpmadınız, bir kez bile; gözleriniz sınıfın en uzak yerine odaklandı. Raquel'in size yaklaştığını hatırlıyorum ve siz yardım istemek için koşmadan önce size hakaret etmiş gibi, sanki hepimiz size hakaret etmişiz gibi ona bakarak geri çekildiniz. Bizimle olan ilişkinizde, bize bakışınızda, bizimle konuşma biçiminizde garip bir şeyler olduğunu ilk o zaman fark ettim – bazen biz yokmuşuz gibi, bazen de kulağınızı koparacakmışız gibi davranıyorsunuz. Orada durup o karoyu, vücudunuzu, gözkapaklarınızı ve Ximena'ya yardım etmeyi reddetme şeklinizi düşündüm, çünkü bu ona dokunmak anlamına geliyordu. Böylece teorimi oluşturmak için neye ihtiyacım olduğunu anlamaya başladım. Daha önce öğrencilerinize

dokunmanız veya hafifçe değmeniz elbette sorun değildi, ama bir aydınlanma yaşadınız, tam olarak anlayamadığınız bir şeyi sezdiniz: Çenenizdeki beyaz çağ. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Bunu okurken kendinizi çıplak hissetmiş olmalısınız, sanki herkesin içinde kıyafetlerinizi çıkarıyormuşum gibi. Belki bunu yapıyorum ama sahnede değil. Burada sadece ikimiz varız: Muhtemelen tüm bunları yazmamı istemediğinizi düşünürsek, bu samimi ama zorunlu bir an. Yine de okumaya devam etmenizi rica ediyorum. İtiraf etmeliyim ki, teneffüslerde sizi bir kitaba sarılırken, öğretmenler odasının dışında dururken, basketbol sahasından ve kafeteryanın terasından metrelerce uzakta olan bir söğüt ağacının altından bizi izlemek zorunda kalırken gördüğüm günler oldu ve sanki gerçekten kötü bir şey yapıyormuşum gibi kendimi suçlu hissettim. Bu saçma duygu uzun sürmedi, çünkü dikkatlice düşündüğümde, mahremiyetinizi ihlal etmediğimi anladım; sizi bir anahtar deliğinden gözetlemiyordum, sizi açıkta, ortak bir alandayken izliyordum. Başkalarının fark etmediği bir şeyi fark ettiğim için kendimi kötü hissetmem aptallık olur, değil mi? Böylece suçluluk duygusu gitti ve pişmanlık duymadan sizi incelemeye devam edebildim. Bu sayede ilginç detayları fark ettim. Örneğin, teneffüs sırasında bir grup sizinle konuşmak için değil de sadece sahanın diğer tarafına geçmek, sardunyaların yanına oturmak için size her yaklaştığında okuyormuş gibi yapmanızı; şüpheye her düştüğünüzde kitabınızdan herhangi bir sayfayı açıp var olmadığını bildiğim bir konsantrasyonla ona odaklanmanızı, çünkü dikkatinizin aslında her zaman etrafınızda hareket eden, beyaz çağdaki düzinelerce bedende olduğunu biliyorum. Bütün öğretmenler görevlerini yaparken sıkılıyorlar (Ángela Hanım, kafeteryada birinci sınıf öğrencileriyle sohbet ederek vakit geçirir; Rodrigo Bey tırnaklarının altındaki kiri bir ataşla sıyırır – iğrenç!). Benden başka kimsenin, görevinizi huzursuz bir şekilde

yerine getirdiğinizi fark ettiğini sanmıyorum. Hareketleriniz, dikkat etme zahmetinde bulunan herkese karşı sizi ele verebilir: Her birkaç dakikada bir saatin ibrelerine bakıyor ve gözlerimiz eşekarısı ya da örümcekmiş gibi, bizlerle göz teması kurmaktan kaçınıyorsunuz. Söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlamak için kafanızın içinde bulunmayı çok isterdim: Yaşımızdan dolayı bizden korktuğunuzu. Topuklarımıza bağlanmış çocukluğun solgun kadavrasını görebiliyorsunuzdur belki; belki ergenlikte, *Deliliğin Dağları*'ndaki manzara veya Arthur Gordon Pym'in son görüşü veya Frankenstein'ın canavarının dişleri gibi hayaletimsi, mükemmel bir beyaz görüyorsunuzdur. Yani, hayal gücümüzdeki en iğrenç şeyi uyandıran bir beyaz. Ve bu, çocukluğu idealize ettiğinizden değil, ama sonrasında gelen her şey her zaman daha kötü olduğu için, sizce de öyle değil mi? Eğer kötü kızlarsak, büyüyünce daha da aşağılık olacağız demektir. Ergenlikte, en güzel ve en korkunç olan yüzeye çıkar, aynı şekilde beyaz rengin içinde de hem saflık hem de çürüme yer alabilir. Bu yıllarda normlara karşı sessiz kalan ve çocukluk isyanıyla aynı şey olmayan bir şey var. Şöyle açıklayayım: Küçükken, dünyayı oyunlar ve hikâyeler aracılığıyla keşfetmekle meşgul oluruz. Kurgu, bizim için hâlâ yasak olan şeyleri deneyimlememizi sağlar. Gerçekliğe duyulan susuzluk daha sonra ergenlikle birlikte gelir. Bedenlerimiz değişir. Fikirlerimiz değişir. Ve sanki aniden beyaz renk tarafından ele geçiririz (yani kendimizi lekeleme potansiyeli) ve bu renk, insan zamanında her yerde var olan bir varlıkmış gibi ortaya çıkar. Lovecraft'ın sürünen kaosu gibi bir şey, herhangi bir şekle girebilen o ilkel canavar veya Pennywise gibi bir şey. Benim teorime göre Beyaz Çağ, bir vücudun o beyaz aurayı tezahür ettirebildiği dönemdir, o ilkel potansiyele Beyaz Tanrı diyeceğim (ki bu benim *drag-queen* Tanrı'mın başka bir versiyonundan çok daha fazlası, size söz veriyorum). Hayal etmeye çalışın, Clara Hanım: O'nun orijinal formunu tarif edemem çünkü yok, ama evrendeki herhangi bir şeyin görünüşünü

alabilir. Tek bildiğimiz, ergen bedenlerin her zaman O'nun varlığına duyarlı olan kuklalardan ibaret oldukları. Belki de bedensel metamorfozlarımızda o Tanrı'nın tehlikeli yanlarını görüyorsunuz: Çıkıntı yapan meme uçları, beklenmedik bölgelerde çıkan ve cilt görünümünü azaltan, lekeleri, sivilceleri ve kanı seyrekleştiren tüyler. Bizi olduğumuz her şeyden uzaklaştıran dönüşümler ve onlar her birimizin içinde varlar: Korkunç bir kargaşayı alevlendiren, gelecek korkunç şeyleri bekleyen şeyler. Onlara Beyaz Tanrı demeye karar verdim, çünkü en başından beri biz insanlar, bizi yok edebilecek kadim, muazzam, anlaşılmaz varlıkların farkındaydık ve bunu doğanın acımasızlığı sayesinde anladık. Çok sonra, Alan Bey gibi insanlar bize iyiliksever, sevgi dolu bir Tanrı'dan bahsetmek için, kıtlıkları, vebaları ve kargaşayı ortadan kaldıran, zalim ve despot Tanrılara karşı duyulan korkuyu hafifletmek için geldiler. Hepsinden önemlisi, kaosu. İlk Tanrılar korkunçtu. Bunu hiç kimseye söylemedim ve rica ediyorum Alan Bey'e bundan bahsetmeyin ama eski Tanrıların gerçek Tanrılar olduklarına inanıyorum. Bizi izleyen biri veya bir şey varsa, hapşırarak sonumuzu getirebilecek biri veya bir şey varsa, bu bizim anlayabileceğimiz veya deşifre edebileceğimiz bir şey değil; aşk gibi insani kavramları anlayan bir şey değil ve biz, onun için hiçbir önem arz etmiyoruz. İlk insanlar, onlardan korktukları için bu sonsuz varlıklara tapıyorlardı. Bütün dinler bu korku üzerine inşa edildi, ona bir isim vermek ve merhametini dilemek için bu korkuya "Tanrı" adını verdiler. Bu yüzden (çünkü Tanrı korkudur) Beyaz Çağ'da bedenlerde tezahür eden beyazlığa Beyaz Tanrı diyorum. Ne düşünüyorsunuz? Teorim, türün en iyi taklitçilerinden bile farklı olacak Lovecraftvari bir hikâye hâline gelebilir. Başlangıçtan beri, cinsellikle ilgili yüzlerce ritüel ve kült, mastürbasyon yapan Tanrılara veya San Biritute gibi dev Tanrılara tapan insan grupları var olmuşlardır. Beyaz Tanrı, tüm bu Tanrıları birleştiren tezahürdür: Ergenliğin cinsel uyanışı ve vücutta meydana getirdiği rahatsız

edici değişiklikler, O'nun varlığına erişim noktalarından sadece bir tanesidir. Çünkü durup düşünürseniz, bir gençten daha sapık veya bulaşıcı kimse yoktur. Tam şu anda hissediyorum: Yazarken, olduğumdan daha kötü biri olma arzusu hissediyorum. Küçük bir kızken düşünmediğim veya hissetmediğim şeyleri düşünüyorum ve hissediyorum. Kötü, kirli şeyler. Başkalarına zarar verebilecek şeyler. İçimden çıkan ve beni korkutan şeyler, asla yüksek sesle söyleyemediğim şeyler. Teorimin çıkış noktası burası: Bedenlerin en kontrol edilemez ve şiddetli dürtülerin olası ateşleyicileri hâline geldiği bir dönemin korkusu. Ama dahası var, çok daha fazlası. Çünkü beyaz korkudan söz edebilmek için, bilinemeyecek olanın açığa çıkarılmasına ihtiyacımız var: Susturucu bir netlik.

Her neyse, herkesten farklı bir şeyden korktuğunuz için utanmanızı istemiyorum, en azından benimleyken. Ben de süt çağımdan korkuyorum. Ne zaman başladığını bilmiyorum (belki üç ya da dört yıl önce) çünkü onu keşfettikçe, yavaş yavaş bedenimde ve zihnimde büyüdü. Küçük bir kızken asla ürkek değildim: Yatağımın altındaki anlaşılmaz gürültü yüzünden asla yatağa işemedim ya da ailemi uyandırmadım. Bu, ergenlikten önce korku yaşamadığım anlamına gelmiyor, sadece bunu her zaman bir oyun olarak gördüm (korku hissetmek, dehşete düşmekten çok farklıdır, ama bunu zaten biliyorsunuz). Okul kütüphanesinde Lovecraft okumaya başladığımda, korkumun hikâyelerindeki karakterlerin hissettiklerine çok benzediğini anladım. Poe'yu, Chambers'ı, Machen'i, Shelley'yi okumak ve Fernanda ile vampirler, ifritler ve diğer yaratıkları içeren çizgi romanlar tasarlamak için bunca zaman harcadıktan sonra, okulda korku edebiyatını benden daha iyi bilen tek bir kişi olduğuna inanıyorum: Siz. Balinanın beyazlığıyla ilgili *Moby Dick*'ten okuttuğunuz o bölüm hem Fernanda hem de benim için çok önemliydi. Okuduğumuz öykü ve romanlarda gözden kaçırdığımız tüm işaretler bir anda yeni anlamlar kazandılar:

Melville'in devasa balinası, Poe'nun ve Lovecraft'ın Antarktika keşifleri; Shelley'nin yaratığının kaçtığı Arktik; Chambers'ın "dolgun beyaz mezar kurdu" olarak tanımladığı adam; Bram Stoker'ın Beyaz Solucan'ı; Machen'in beyaz insanları; hayaletlerin ve cesetlerin beyaz renkleri... Boşluğun bütünlüğü ve yoğunluğu, herhangi bir rengi kırmayan maksimum ışıkta yoğunlaşır. Lovecraft'ın mistisizmi boşlukla ilgilidir; beyaz korku, kozmik korkuyla bu şekilde ilişkilendirilir. Hikâyelerinde en sevdiğim şey, Tanrılarının –kadim, ilkel varlıklar, insan ırkının hayal edebileceğinden daha güçlü olan muazzam yaratıklar– bildiğimiz dinlerin tanrılarına hiç benzememesidir. İnsani özellikleri yoktur, bu nedenle korkunçturlar, kötülüğü temsil ettikleri için değil. Onlar Beelzebub veya Lucifer değiller. Kötü niyetli değiller. Yaratılışın merkezi olduğumuz Hıristiyan mitolojisinde olduğu gibi, bizi baştan çıkarmak veya karanlığa sürüklemek için can atmazlar. Lovecraft'ın *Yüce Eskiler*'iyle ilgili ilginç olan şey, bu çerçeve içinde anlaşılmamaları. İyi ve kötü fikri ortadan kalktığında, geriye kalan tek şey doğa ve onun şiddetidir. Bence tek bir Tanrı varsa, yani tek bir *Yüce Eski*, bizi göz açıp kapayıncaya kadar yok edebilecek sonsuz, her şeye gücü yeten bir yaratık, bizi zerre kadar umursamayan, engin evrende başka bir eğlence kaynağıymışız gibi bizimle oynayan biri olmalı. Bir düşünün, Clara Hanım: Bu dünyada herhangi bir gün olan şeyleri düşününce, Hıristiyan Tanrısı gibi bir şeyin var olması mantıklı mıdır? Her sabah okula giderken, düzinelerce çocuğun trafik ışıklarının değişmesi için yalvarmalarını pencereden izliyorum. Her dakika dünyanın her yerinde yüzlerce insanın açlıktan öldüğünü ve şu anda bu yazıyı yazdığım bilgisayarı kullanabilmem için koltan madenlerinde birçok kişinin can verdiğini okudum. Şu anda, yerkürenin bir yerinde, klitorisleri kesilen, çocukları satılan, paramparça olan ya da okyanusta boğulan kadınlar var ve bunların hiçbiri kötülükle değil, kendi kendini evcilleştirmede başarısız insan doğasıyla ilgili. Bizimle ilgilenen, hayatlarımız için gü-

zel bir planı olan üstün biri veya bir şeyin olduğuna inanmanın rahatlatıcı olduğunu biliyorum, ama bunu ciddi olarak düşündüğümüz zaman, Alan Bey'in en derin dersleri bile o Tanrı'yı inandırıcı kılamaz. Fernanda yanımdayken vardığım sonuç bu ve ikimiz de bunu ebeveynlerimizle paylaşmadık. İkimiz de var olan tek Tanrı olan Beyaz Tanrı için karıncadan başka bir şey olmadığımızı anlamaya başladık. Üzerine basmamak için bir karıncadan kaçtınız mı hiç, Clara Hanım? Hayatını kurtarmak için üstünden atladınız mı ya da duraksadınız mı? Hiç kimse bir karınca yaşasın diye bir kasını hareket ettirmez veya hareket etmeyi bırakmaz. Belki bir tavşanın, bir tavuğun ya da bir domuzun hayatı için yaparlar. Bazen insanlar otoyoldan bir köpek geçerken frene basarlar, peki bunu bir karınca için yaparlar mı? Bu önyargının nedeni, karıncaların küçük olmasıdır, onların yokluğuyla dünya değişmeyecek gibi görünür. Üstelik bir karıncanın ölümü temizdir ve neredeyse görünmezdir: Kan yok, rahatsız edici sesler yok, büyük ölçekli bozulma görüntüsü yok. Ama başka bir sebep daha var: Dünyadaki her karıncanın hayatı için endişelenmek zorunda kalsaydık, delirirdik. İçlerinden birini vahşice öldüreceğimizden korksaydık, asla hareket edemezdik. Pekâlâ, Lovecraft'ın *Yüce Eskiler*'i ve Beyaz Tanrı için biz buyuz: Açıklanamayan her şeyin pusuya yattığı uçsuz bucaksız boşlukta koşuşturan karıncalar. Ve bu gerçek bize bir kez açıklandığında, yeni bir baş dönmesi (kendi kırılganlığımızın farkına varmanın dehşeti) başlar. En azından karıncalar kendi kozmik küçüklüklerini kavrayamazlar ama biz onu görmezden gelerek yaşasak da, onu ortaya çıkarma kapasitesine sahibiz. Gerçek büyüklüğümüzün, doğaya ve evrene göre önemsizliğimizin farkına varabiliriz. Ondan sonra geriye kalan tek şey delilik: Tüm anlamı yerle bir eden muazzam dehşet.

Sanırım söylemeye çalıştığım şey, her an ölebilecek bir karınca olduğunu bilmek, bir timsahın annesinin ağzındaki yavrular gibi olduğunu bilmek, beyaz korku içinde yaşamak demektir.

Beyazın ortaya çıkardığı şey –bilinmeyen ama birdenbire aklımızı meşgul eden– ne kadar zayıf olduğumuzu anlamamızı sağlar. Eski öğrencilerinizin size yaptıklarından beri böyle küçük hissettiğinizi hayal ediyorum (belki de farkına vardığınız an buydu). Ben ise bu farkındalığı kendi bedenimde keşfettim. Ne de olsa benim korkum sizinkine benzemeseydi, beyaz ideal bir metafor olmasaydı, *Moby Dick*'in o bölümünü okumamış olsaydım, sizi asla şimdiki gibi anlayamazdım, çünkü kendimi asla anlayamayabilirdim. Daha iyi açıklamaya çalışacağım: Benim için, beyaz çağın korkusu bedenimin değişmesiyle başladı. Önce keskin bir koku. Sonra, dokunulduğunda acı veren, hematom gibi sivrilen meme uçları. Sonra taze, beyazımsı sümük gibi vajinal akıntı. Tel gibi ince tüyler. Ciltteki çatlaklar. Kan. Bizim hakkımızda sizi iğrendiren o eksiklik ve tanımsızlık bana da bir o kadar itici geliyor. Çocukluk, geceleri sürünen bir canavarın yaratılmasıyla sona erer: Eğitilemeyecek nahoş bir beden. Ergenlik bizi kurtadamlar, sırtlanlar ya da sürüngenler gibi yapar ve dolunay çıktığında kendimizi nasıl kaybettiğimizi görebiliriz (artık her ne isek).

Geçenlerde bununla ilgili bir şiir yazdım:

Ta içimde yüzü olmayan bir anne yatıyor:
bir Tanrı
hava dokunaçları ile
delici doğanın en soluk mevsimi.

Göğüsleri kemirilmiş sebzelerden bir avludur,
anakondaların ana göleti,
gezgin bir rahim,
bir çene kemiği,
kalbimi ıslatan
mükemmel sütüyle.

Yazmak, şimdiye kadar fark etmiş olacağınız gibi, bana çok kolay geliyor. Fernanda düzyazılarımı tercih ettiğini söylüyor,

ama bazen şiir de yazıyorum, çünkü şiirler gerçekten korkutucu. Örneğin, âdet görmeyle ilgili bir satır aklıma geldi: "Etobur rahmim: kanlı böcekleri yutan bir bitki." Ergenlik döneminizde kramplarınız nasıldı bilmiyorum (yaşlandıkça ağrının azaldığını söylüyorlar) ama benimkiler o kadar yoğun ki beni terletiyorlar ve bazen *Alien*'daki canavarın salyası gibi kalın, şeffaf bir sıvı kusuyorum. Bazen ağrı o kadar şiddetli oluyor ki, saatlerce sürdüğü oluyor ve bayılıyorum. Aslında, sadece iki kez bayıldım ancak daha sık yapmak istiyorum çünkü o zaman ağrı kayboluyor, tıpkı uyurken olduğu gibi. Her neyse, o anlarda sanki rahmim kendi kendini kemiriyor ve dünyada o iç yamyamlıktan başka bir şey yokmuş gibi hissediyorum. Beyaz Çağ'da bedenlerimiz bize üstün gelir, ama başkalarının bedenleri de öyledir. Örneğin, on bir yaşıma geldiğimde erkeklerin bana tuhaf tuhaf baktıklarını fark etmeye başladım. Onlar ve bazı kadınlar o zamandan beri bana farklı bakıyorlar, sanki gözlerinde sarmallar varmış gibi. Neyden bahsettiğimi anlamışsınızdır, Clara Hanım. O gözler beni sokakta ve okulda takip ediyor. Genç ve yaşlı insanların ağızlarından aynı yapışkan diller sarkıyor ve tüm bunlar kalçalarım açılmaya ve sesim giderek Disney denizkızınınkine benzemeye başladığında oldu. Sanki elleri gözlerinde ve memelerim parmaklarıyla aynı anda şişiyor gibi. Beş ay önce bir aile partisinde amcamı bacaklarıma bakarken yakaladım (Fernanda bunun normal olduğunu ve tüm amcaların, özellikle de politikacıların domuz olduklarını söylüyor). Her durumda, bu değişiklikler beni diğerlerinden daha fazla etkiledi. Mesela arkadaşlarım bunları anlamazlar. Artık konuşmadığımız için bunun bir önemi yok ama Fernanda bile anlamaz. Bazen kâbuslarımda öğretmenlerim, bahçıvanımız, amcalarım, ağabeyim, babam tarafından tecavüze uğruyorum... Bunu hiç düşündünüz mü, Clara Hanım? Bir erkeğin bize tecavüz etmesinin ne kadar kolay olduğunu düşündünüz mü? Sanki sadece bu amaç için yaratılmışız, böylece bize zorla sahip olabilirler;

sadece erkekler değil, annelerimiz de. Ben küçükken annem beni yıkardı. On yaşıma gelene kadar yaptı çünkü ona göre kendi başıma yeterince iyi bir iş yapamıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, her zaman hijyenimden şikâyet ederdi ama size yemin ederim Clara Hanım, ben çok temiz küçük bir kızdım. Her neyse, annem bana banyo yaptırırken türlü türlü şeylerden bahsederdi (okul, kilise, teyzelerim, hafta sonu, evin çalışanları, numeroloji, Tito, piskoposluk) ve öyle ya da böyle, bana her zaman kaçırılan, tecavüze uğrayan ve öldürülen kızların korkunç hikâyelerini, sadece gerçek suçları yayınlayan bir televizyon kanalında hayranlıkla izlediği vakaları anlatırdı. Hikâyelerine, "Bir yabancıyla konuştuğu için küçük kızın başına gelenlere inanamayacaksın," diye başlardı ya da "Annesine itaat etmediği ve evden tek başına çıktığı için" veya "hayır demeyi bilmediği için" (hikâyelerinde hep kız suçluydu). Ve en çarpıcı ayrıntıları anlattıktan sonra, vücudumun hangi bölgelerine ondan başka kimsenin dokunamayacağını anlatırdı. Bana derdi ki, "Bir gün kaybolursan ve biri seni eve götüreceğini söylerse, dinleme. Kötü bir adam olabilir. Kadınlara da güvenemezsin, çünkü kızları alıp kötü erkeklere teslim eden kötü kadınlar da var. Ve Anne, hayatım, sadece ailene güvenebilirsin; dünya senin gibi küçük, tatlı kızlara korkunç şeyler yapmak isteyen kötü insanlarla dolu. Çiş yaptığın o gizli, hassas yere parmaklarını ve diğer şeyleri sokmak isteyen hasta adamlar var. Eğer bu olursa, çok acı verir ve hatta televizyondaki diğer kızlar gibi ölebilirsin. Bu yüzden itaatkâr olmalısın, dışarıdayken bana yakın dur ve düzgün otur. Düzgün oturman çok önemli. Düzgün oturmazsan, kötü adamlar gizli yerini görebilir, sonra seni kaçırmak ve sana kötü şeyler yapmak isteyebilirler. Dilini de kimseye göstermemelisin çünkü kötü, gerçekten kötü adamların aklına garip fikirler sokabilirsin. Anne, tatlım, düzgün oturmalı ve çeneni sımsıkı kapalı tutmalısın, anladın mı?" Ama sözleri çok yorucuydu ve benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aslında beni

yıkamasından nefret ediyordum çünkü alyansı popomun arasına ve vulvama takılıyordu, bu his soğuk ve tatsızdı, tıpkı kötü bir adamın parmaklarını –anneminkinden daha şişman ve daha sert– içime soktuğunda olacağını hayal ettiğim gibi. Çok sonra, annem kendi başıma banyo yapacak yaşa geldiğime karar verdikten sonra, öğretmenlerimin, amcalarımın, kuzenlerimin veya arkadaşlarımın önünde nasıl oturduğum konusunda endişelenmeye başladım. Babamın ve ağabeyimin önünde bile bacaklarım kapalı, düzgün oturmaya dikkat ettim. Ayrıca, özellikle anneminki gibi büyük, parlak yüzükler takan erkeklerden iğrenmeye başladım. Belki de bu endişe, erkeklerin bana küçük bir kızmışım gibi bakmayı bıraktığını fark ettiğim zaman başladı. Belki de öyle değil. Önemli değil. Önemli olan, dizlerimi her zaman sıkıca kapatmayı ve yüzük takan insanlardan uzak durmayı çabucak takıntı hâline getirmiş olmamdı. Bacak bacak üstüne atmazdım, çünkü o zaman okul üniformam ya da annemin bana giydirdiği elbiseler birkaç santim yukarı kayardı ve herhangi bir anda biri fark edip bana bakarsa (ve eğer o kişi erkekse ve dahası, yüzük takıyorsa), suçluluk duygusu nedeniyle midem bulanırdı. Zamanla dolabımdaki etek ve elbiselerden kurtulabildim ama okula giderken üniformamı giymem gerekiyor. Kız ve erkek çocukların okul üniformaları neden bu kadar farklı, Clara Hanım? Neden etek giymek zorundayız? Bununla ve yüzüklerle uzlaşmak benim için çok zor oldu. Bazen ders sırasında vücudumu unutur, istemeden bacaklarımı önümdeki herkesin iç çamaşırımı görebileceği kadar açardım. Bu olduğunda, özellikle kadın öğretmenden ziyade erkek öğretmenle birlikteysem, titremeye başlardım ve midem bulanırdı. Hayal edebileceğim en kötü şey, Alan Bey, Hugo Bey, Mario Bey ya da Rodrigo Bey'in iç çamaşırımı görmesiydi. Bunu düşünmek beni o kadar tiksindirdi ki, bacaklarımın doğru pozisyonunu hatırlamama yardımcı olacak bir ceza icat ettim. Sandalyemin üzerine, uyluklarımın altına iğnesi neredeyse etime batacak şe-

kilde pergel yerleştirdim. Hareket edersem iğne bana batardı, bu yüzden kendime zarar vermek istemiyorsam, uyanık ve vücudumun bilincinde olmalıydım. Kontrolü böyle sağladım (ve muharebeyi kaybetsem de savaşı kazandım). En kötü yanı, saatlerce o pozisyonda kalmaktı, çok rahatsız ediciydi. Bacaklarım hep uyuşuyordu ama suçlu hissetmek istemiyorsam bunu yapmak zorundaydım. Çünkü eğer düzgün oturmadığım için bir öğretmen iç çamaşırımı görürse bu benim hatam olurdu, anlıyor musunuz? Bunların hepsi buradaki birinci, ikinci ve üçüncü yıllarımda derslerimin her birinde kendini tekrar etti, ancak kadın öğretmenlerin olduğu derslerde daha az sıklıkla. Nedenini açıklayamasam da kadın öğretmenler beni endişelendirmediler. Erkeklerin yüzündeki arzudan, daha ortaya bile çıkmadan önce nefret ediyorum ve hâlâ bacaklarımı birbirlerine bastırarak düzgün oturmaya dikkat ediyorum. Bunu tamamen atlattığımı söyleyemem ama artık kendi kendime ceza vermiyorum ki bu iyi bir şey. Bununla birlikte, ilk aşamanın benim için temsil ettiği endişe konusunda yeterince açık olduğumu düşünmüyorum. Belki başka bir anekdot onu daha iyi tasvir etmeme yardımcı olabilir: Bir, belki iki yıl önce, ben üstümü değiştirirken annem notlarım hakkında konuşmak için odama geldi. Kapıyı açık bıraktı, saniyeler içinde babam ve ağabeyim içeri girdiler, aç olduklarından ve masadaki yiyeceklerin soğuduğundan şikâyet ettiler (ailemin tek bir altın kuralı vardır, hepimiz sofraya oturana ve dünyadan göçüp gidenler için, yani biz hariç herkes, dua edene kadar kimse yemeye başlayamaz). İçgüdüsel olarak ellerimle memelerimi kapattım ve annem bana affedilemez bir şey yapmışım gibi baktı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden kendini saklıyorsun? Onlar senin baban ve kardeşin! Sapkın kafandan ne tür hastalıklı düşünceler geçiyor? Onlar senin ailen!" diye bağırıp memelerimi kapattığım için kendimi kötü hissettirdi, ama yine de ellerimi kıpırdatmadım ve görmelerine izin vermedim, yapamadım. Sonra annem bileklerimden tuttu ve

ellerimi açmam için beni zorladı. "Seni aptal, biz senin aileniz!" diye bağırdı, beni sarstı. Bunun benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu hayal edebiliyor musunuz, Clara Hanım? Memelerim iki dilim jelatin, iki aptal, düzensiz yağ parçası gibi görünüyordu. Babamın veya Pablo'nun gözlerine bakmaya bile cesaret edemedim, ama beni izlediklerini biliyordum, çünkü gözbebeklerini çıplaklığımın üzerinde hissettim. Bu yüzden bir öğleden sonra kardeşimin tuvaletine gittim, o işerken gözbebeklerimi sarkık pembe penisine diktim ve ona, onun ailesi olduğumu söyledim. Sonra babam duş alırken, annemle babamın banyosuna girdim ve sola doğru kıvrılan penisine baktım ve ona, "Ben senin ailenim," dedim. Annem öğrendiğinde kafama fırçayla vurdu ama onu affettim, çünkü sekiz yıl önce Pablo'ya hamileyken ben de aynı fırçayla onun karnına vurmuştum. O zaman bana "şeytan" dediğini hatırlıyorum, ama asıl "şeytan" olan, her zaman Beyaz Çağ'da olan ve küçük kardeşini öldüren Fernanda. Bunu biliyor muydunuz? Ben sadece o doğmadan önce benimkine bir kez vurdum ve her ablanın yaptığı gibi onun ölmesini istedim. Fernanda hakkında hiçbir şey bilmediğinize dair bahse girerim, Clara Hanım. Bazı öğretmenler biliyorlar. Okul psikoloğu bunu biliyor. Fernanda ne olduğunu hatırlamasa da, herkes bunun bir kaza olduğunu söylüyor ve bu yüzden ailesi onu bir psikanaliste gönderiyor – böylece onu bunun bir kaza olduğuna ikna edebilir, ki bu çok saçma çünkü kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyor.

Her neyse.

İki yıl önce, Fernanda'da kaldığım birçok geceden birinde önemli bir değişiklik oldu. O zamana kadar, bariz sebeplerden dolayı, hiç cinsel olarak uyarılmış hissetmemiştim. Seks ve onunla ilgili her şey benim için iğrenç ve korkutucuydu (düşünürseniz, cinsellikte ilkel ve karanlık bir şey var; uykuda olan ama tehlikeli, kontrol edilemez, kitabınızdaki yanardağlar gibi patlayan bir şey). Fernanda ise bana altı yaşından beri mastür-

basyon yaptığını söylemişti, ama bunu yaptığını hiç görmemiştim ve sanırım bunun bir yalan olduğunu varsaydım (birbirinizi etkilemek için arkadaşlarınıza yalan söylemeniz normaldir; belki bunu sizinkiyle de yapıyorsunuzdur ve neden bahsettiğimi biliyorsunuzdur). O gece benim uyuyakaldığımı sandı: Bunu biliyorum çünkü adımı söyledi ve ben cevap vermedim. Bir şey kıpırdamadan onu duymamış gibi yapmama neden oldu, belki de meraktı bu. Belki içten içe onu özel bir hareketin ortasında yakalamak istiyordum ama yemin ederim ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında gözlerim kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyordum. Ama anlamak için görmeye gerek olmayan şeyler vardır. Yatak sallandı ve nefes alamadım. Fernanda, acı çeken birinin çıkaracağı gibi sesler çıkardı ve aynı zamanda, tarif edemediğim bir tonda, farklı sesler çıkardı. Tabii ki daha önce hiç maştürbasyon yapmamıştım ama o zaman içimden bunu yapmak geldi. Şaşırtıcı ve endişe vericiydi. Ailem ve eğitimim, bildiğiniz gibi, kendini Kitap'a adamıştır. Mastürbasyon hakkında her zaman korkunç şeyler duymuştum. Her nedense bunu yapmanın beni bir hayvana ya da aşağılık bir yaratığa dönüştüreceğini düşünmeye başlamıştım. Bunu yaparsam, vücudumdaki değişikliklerin sanki korkunç bir çemberdeymiş gibi geri dönülmez bir şekilde kapanacağı hissine kapılmıştım. O gece hiçbir şey yapmadım ama kendime dokunma isteği, Fernanda'nın üzerlerinde kırmızı midilliler olan çarşafların altında kaslarını sıkmasından sonra başladı. Sonraki günlerde hissettiklerim tuhaftı çünkü aynada kendime çıplak bir şekilde baktığımda, ilk başta yüzümün her köşesine, meme uçlarıma, boyuma, tenime, çillerime karşı nefrete benzer bir reddedilme hissettim, ardından, bazen beni kendi içinden çıkarmak isteyen başka bir yaratığa aitmiş gibi görünen o bedenin boğucu dehşeti geldi. Bir süre mastürbasyon yapmaktan kaçınmamı sağlayan ve şunlardan oluşan bir tekniği uygulamaya koydum: Kendime dokunma arzum güçlenip yalnız kaldığımda önceki günler-

de gördüğüm en uğursuz tecavüz kâbuslarını tekrar ettim. Bu genellikle beni sakinleştirmeye yetiyordu. Bunlardan birinde, örneğin derisi, kesilmiş süte dönüşen Pablo, parmaklarını vajinama sokuyordu, bu yüzden, böyle sahnelerin heyecanımı sona erdirmek için fazlasıyla yeterli olduğunu tahmin edebileceğinize eminim, Clara Hanım. Her neyse, bu birkaç hafta boyunca oldukça iyi çalışsa da sonunda dürtülerime teslim oldum. Düşündüm: Fernanda başına kötü bir şey gelmeden bunu yapabiliyorsa ben de yapabilirim. Dahası, kâbuslarımı tekrarlamak bana gergin bir hıçkırık ve saatlerce geçmeyen mide bulantısı yaşatıyordu. O yüzden mastürbasyon yaptım. İlk birkaç sefer, herkes uyurken, gecenin koruması altındayken, size tam olarak ifade edemediğim bir utangaçlık ve suçluluk duygusuyla yaptım. İlk başta sadece ellerimi kullandım, ama sonra nesneleri kullanmaya başladım. Bir keresinde, annem badminton kulübündeki arkadaşlarının önünde nefesim kötü koktuğu için dişlerimi fırçalamamı söyledikten sonra banyoya girdim ve onun diş fırçasıyla mastürbasyon yaptım. Çocukçaydı, biliyorum, ama pişman değilim, çünkü annem asla pişman olmaz. Toplum içinde ve örneğin dişçinin önünde benim hakkımda sızlanmayı, dişlerimi çok iyi fırçalamadığımı, dağınık olduğumu ve onu dinlemeyen "aptal, beceriksiz bir kız" olduğumu söylemeyi sever. Bana "aptal, beceriksiz kız" diyerek hakaretlerine başlar ve sonra notlarıma, matematiğin veya dilin mantığını anlamamı sağlamanın ne kadar zor olduğuna geçer (matematikte gerçekten kötü olduğum doğru, Clara Hanım, ama o bilmese de kelimelerle aram iyi). Her neyse, birkaç gün sonra ben mastürbasyon yaparken garip bir şey oldu. Ya da belki baştan beri oluyordu, ilk seferden beri ama bunu bilmeme imkân yoktu çünkü gözlerim kapalı, kendimden ve beni gözyaşlarına boğan ve midemi bulandıran suçluluk duygusundan saklanarak yapıyordum. Bir sabah erkenden, sol mememi Fernanda'nın dişlerinin arasında hayal ederken, kendime dokunurken gözlerimi açtım ve odam-

daki sandalyenin yanında, karanlıkta göze çarpan büyük, yoğun, beyazımsı bir figür gördüm. Bir anda gördüm ve gerçek olamayacağını, arzularımın yol açtığı bir göz yanılsaması olması gerektiğini düşündüm, ama bir gergedanın kalbi gibi atarak, tüm köşeyi kaplayana kadar şişerek, sandalyeyi, pencereyi ve duvardaki aynayı yutarak orada kaldı. Keskinliğinin, herhangi bir hayvan veya insan formunun olmayışının, mukuslu, beyazımsı dokusunun, kabaran yüksekliğinin bende yarattığı dehşetin derinliğini anlatamam. Yine de korkuma ve arı kovanı gibi pis kokusuna rağmen çığlık atamadım ya da ellerimi cinsel organım üzerinde hareket ettirmeden duramadım. Bana inanmanıza ihtiyacım var, Clara Hanım: Hiç olmadığım kadar çok korkmuştum ve hayal ettiğim bir şeyden değil; gerçek, grotesk, gözlerimin önünde genişleyen bir şeyden. Yataktan fırlamak ve annemle babamın odasına koşmak istedim ama bir güç vücudumu kontrol altına aldı ve bu ne kadar korkutucu olsa da son derece tahrik ediciydi. Bu anlatabileceğim bir şey değil, aynen böyle oldu. Felç olmuştum, çünkü hareket etsem de klitorisimdeki o hareketler artık bana ait değildi, anlıyor musunuz? Ellerimi durdurmak istedim ama sanki başım ve vücudum iki farklı şey gibiydi. Hissettiğim şey gerçekten karmaşıktı: Bir tiksinti, korku ve arzu kaosu. Böylece, doruğa yaklaşırken, devasa beyaz sanki aramızdaki mesafeyi emer gibi bana doğru geldi ve birkaç saniye içinde bilincimi kaybettim.

Zevki, acı ve korku ile birleştiren bir şey var, sizce de öyle değil mi? Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama düşmek üzereyken midemizde büyüyen delikle ilgili. O gece hissettiğim şey şöyleydi: Dengenizi kaybetmenize neden olan ve aynı zamanda bir beden olduğunuzu ve bir gün öleceğinizi her zamankinden daha fazla fark etmenizi sağlayan bir baş dönmesi. Komik, ama çoğu zaman kâbustan fırlamış gibi görünen organlardan oluşan hayvanlar olduğumuzu unutuyoruz. Örneğin kalp, iğrenç bir organdır. Her zaman orada, atıyor, ama bunu

asla düşünmüyoruz, çünkü düşünürsek ondan korkmamız hayli olasıdır. Birini bir fotoğrafta, videoda ya da illüstrasyonda değil de tam önümde gördüğüm zamanı hâlâ hatırlıyorum. Üç yıl önce laboratuvarda, biyoloji dersindeydi. Carmen Hanım ikişer ikişer oturmamızı ve masaya bir inek kalbi koymamızı istedi. Rengi (yağlı beyazla taçlandırılmış kırmızı) ve şekli beni felç etti. Ondan korktum, itiraf ediyorum: (Çünkü henüz kimse bana ineklerin ve insanların kalplerinin farklı boyutlarda olduğunu açıklamamıştı). Kalbimin aynı devasa büyüklükte olduğunu düşündüm ve onu göğsümün ortasında, kaburgalarımı dışarı itip, kanımı damarlarında pompalarken hayal ettim. Baktım ve gözlerimi alamadım (tıpkı çok yaklaştığımızda bize baktığınız gibi) ve onu canavarca buldum, kartlardaki veya emojilerdeki kalplerden farklıydı; çirkindi: Bir köpekbalığı tarafından ısırılmış gibi görünen asimetrik bir kas parçası. Her halükârda, ne kadar tiksinmiş ve korkmuş olsam da kendi kalp atışlarımın hızlandığını, derinleştiğini duymaya, hissetmeye başladım ve korkunç bir şey fark ettim: Benim de bir kalbim vardı. Kulağa aptalca gelebilir, biliyorum ama bir şeyi bilmek, hissetmek ya da deneyimlemekle aynı şey değil ve o anda, bir kalbe sahip olma deneyimini yaşadım. Bu zevk vericiydi, aynı zamanda iğrençti. Fernanda, neşteri inek kalbini açmak, sol ve sağ karıncıkları ortaya çıkarmak için kullandığında şöyle düşündüm: Yaşıyorum. Bu kalbin ait olduğu inek öldü, ama ben yaşıyorum. Mastürbasyon yaparken Beyaz Tanrı'nın o garip tezahürünü gördükten sonra, çok daha yoğun olsa da aynı duyguyu yaşamıştım ama kalbi hissetme deneyimine ek olarak, akciğer, deri, beyin, burun, dil, göbek deliği, klitoris, birkaç parmağı hissetme deneyimim olmuştu... Tüm vücudum, üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan o mastürbasyonun parçasıydı.

Kısacası, bunu uydurmadığımdan emin olmanızı istiyorum: Herkes gerçeği kâbustan veya gerçek olanı hayal edilenden ayırt edebilir. Farkı sadece deliysen unutursun, ama ben deli değilim.

Ne gördüğümü biliyorum. Üstelik, onu hayal etmiş olsam bile, o beyaz hayalet sadece benim zihnimde olsaydı bile, bu neden onu daha az gerçek kılsın ki? Aklım, tıpkı dünyaya yansıttığı her şey gibi gerçek. Size şimdi anlattığım şey gerçekten oluyor, çünkü zihnim, benim gerçeğim. Ve bunu söylerek uydurduğumu itiraf ettiğimi sanmayın: O geceki beyaz varlığı sadece ben görmüş olsam bile, ne fark eder ki diyorum. O zaman gerçek olmaktan çıkar mı? Çünkü sonuçta neyin gerçek olduğu değil, neyin doğru olduğu önemlidir. Sanırım beyaz korku ile kozmik korku arasındaki fark bu: Her ikisi de bizi aşar ve muazzam, güçlü, anlaşılmaz bir şeyin önündeki karıncalar gibi küçücük ve ezilebilir hissettirir. Lovecraft'ın en iyi öykülerinde, gerçeklik atmosferi esastır ve beyaz korku ise gerçeğe benzemeyebilir, çünkü akılda ve duyularda deneyimlenir. Ama o gece başıma gelenlere geri dönelim: Bilincimi kaybettim (en kötü âdet kramplarım dışında daha önce başıma gelmemiş bir şey) ve uyandığımda sabah olmuştu. Buna rağmen, birkaç saniye içinde, içimde bir şeyin sonsuza dek değiştiğini fark ettim: O yoğun, mukuslu beyaz leke, vajinal akıntımdan farklı olarak, Beyaz Tanrı'mın bir görüntüsüydü. Aynı ipe asılı sonsuz arzu ve korkuydu ve O'nu tekrar görmem gerekiyordu. Bunu yazmaktan utanıyorum, ama daha önce hiç kontrolümü kaybettiğim o geceki kadar zevk almamıştım. İlk defa gerçek bir korku yaşamıştım. Ve bu korku aynı zamanda bir orgazmdı.

Beyaz çağım o andan itibaren somutlaştı ama bu size şimdi anlatamayacağım başka bir hikâye. Önemli olan, sizin ve benim, vücudumuzda değişiklikler meydana getiren bu çağ nedeniyle neler yapabileceğini anlamamız. Benim somutlaştırdığım şeyin bulaşmasından ya da yaralanmaktan korkuyorsunuz ama ben zaten bulaştım, zaten yaralandım. Bizden korkuyorsunuz çünkü bizi gördünüz ve ne gördüğünüzü anlayamıyorsunuz: Bu yüzden kaçıyorsunuz ama ben kendimden kaçamıyorum. Eski öğrencilerinizin size yaptıklarını yapmamızdan korkuyorsunuz

ama onların başına gelen benim de başıma geliyor ve bazen aynı şeyi aileme, müdüre ve okuldaki tüm öğretmenlere yapmak istiyorum. Bunu size yazdım çünkü anlayan tek kişi sizsiniz: Çünkü bazen korkunun ne olduğunu anlayan biriyle konuşmak gerekir.

Hepsi bu kadar.

XXII

A: Birinin en iyi arkadaşına yapabileceği en kötü şeyin ne olduğunu biliyor musun?

F: Evet, birinin en iyi arkadaşına yapabileceği en kötü şeyin ne olduğunu biliyorum.

A: İkiz kardeşine, bebek kardeşine.

F: Mükemmel yapışık ikizine.

A: Birinin yapabileceği en kötü şey ona ihanet etmektir.

F: Birinin yapabileceği en kötü şey, eşitine sırt çevirmektir.

A: Kız kardeşine.

F: Benzerine.

A: Yapamayacağın tek şey bu.

F: Yapmayacağım tek şey bu.

XXIII

Birisi spor ayakkabılarını giymişti ve bu uğursuz bir şeydi. Clara onları yakından inceledi: Tabanlarında, her gün giymiş olsa bile kendisinden kaynaklanamayacak çöküntüler vardı, çünkü ayakkabıları yanlardan ayrılma eğilimindeydi, topuklarından değil – küçüklüğünden beri neredeyse parmak uçlarında yürürdü, ayaklarında ve sırtında ağrıya neden olsa da ve yıllardır düzeltmeye çalışsa da (özellikle de annesi gibi yürümeyi öğrendiğinde) bazen yine de istemsizce topuklarını yerden kaldırdığı oluyordu. Onun gibiler –annelik davranışının sabit ritüellerini miras almış (veya benimsemiş) olanlar– kendi alanlarında bir şeyler değişince fark ederlerdi ve Clara, günlerdir kendi alanına yapılan küçük, izinsiz girişler olduğunu seziyordu: Saç fırçası komodinin ters tarafında duruyordu ya da eve geldiğinde şarj aleti yanlış prize takılmış oluyordu ya da annesinin fotoğrafının olduğu gümüş çerçeve büfenin yanlış köşesine yerleştirilmiş şekilde duruyordu. Her sabah Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'e gitmeden önce fırçayı, şarj cihazını ve fotoğraf çerçevesini doğru yerlere yerleştiriyordu ve her öğleden sonra eve geldiğinde onları yanlış yerlerde buluyordu. Geceleri kaşıklar çekmecelerde yer değiştiriyordu ve kapalı çekmeceler

açılıyordu, ama Clara, spor ayakkabılarına olanları uydurmadığını biliyordu. Özellikle topuklar etkilenmişti, ancak tabanın geri kalanında da sanki biri maraton koşmuş gibi belirgin bir aşınma ve yıpranma vardı – elbette, kendisinden başka biri yapıyordu bunu, çünkü Clara pek egzersiz yapmazdı, özellikle de pek çok insanın onu izlemeye ya da duymak istemediği şeyler söylemeye hazır olduğu sokaklarda. Davetsiz misafirin ayak izleri ayakkabının iç kısmında kalmıştı: Ona ait olmayan şişman, kirli, yuvarlak, küçük ayak parmakları. Korkusunun ani nesnesi olan spor ayakkabılar sakız ve köpek kakası gibi kokuyordu, onları ışığın altına tutarsa –ki öyle yapmıştı– tabanları sanki kum ya da parıltı ya da belki okul bahçesinin asfaltından gelen toprak pırıltıları kalmış gibi parlıyordu. Ama Clara onları evinin dışında hiç giymemişti; bundan kesinlikle emindi. Annesi onları, doktorun kızının sağlığının iyiye gittiğini söylemesinden hemen sonra, yirminci doğum gününde hediye etmişti –yani, her zamankinden daha şiddetli olan anksiyete bozukluğu azaldığında– ve o zamandan beri, unutulmuş ama her türlü zarardan korunmuş olarak gardıropta duruyorlardı çünkü annesinin ona vermeye cesaret edebildiği birkaç hediyeden biriydi ama o öğleden sonra –panik, eklemlerini sıkarken– Clara, onların yıpranmış olduğunu ve tabanlarında uğursuz bir manzaranın iz bırakmış olabileceğini fark etti.

Gözkapağı da uğursuz bir şey barındırıyor olabilirdi –acı çeken bir kelebek gibi titriyordu, durmadan avucuyla tokatlıyordu– ama bunu fazla düşünmemeyi tercih etti.

Onlara bakarak, koklayarak, temizlemeye çalışarak birkaç dakika geçirdikten sonra, Clara spor ayakkabılarını yere düşürdü ve kusmak için banyoya koştu. O hafta en zor geçen gecelerde, odaların kapılarını açıp kapadı, koridorlarda çıplak ayakla dolaştı, pencereleri, sürgüleri ve çekmeceleri tekrar tekrar kontrol etti; odasına girip çıktı, içini çekti, yataktaki pozisyonunu yüz on beş kez değiştirdi –şiltenin yayları ve vücudunun ağırlığı

birleşerek bir şikâyet ya da bir rica meydana getirdi– aromatik bir mum yaktı ve duman bir yardım çığlığı gibi yükseldi, ta ki cevap verip mesajını okuyacak kimse olmadığı için Antonio Machín'in şarkılarını mırıldanana kadar –ölen büyükannesinin en sevdiği ve onu daha az terleten tek şey buydu– sanki ışık yokken şarkı söylemekte ısrar eden, düzeni bozulmuş, şafakta kendi kafatasını gagalayan, ölü annesini zihninde kucaklayan kabuğu kıran bir kuşun karikatürü gibi. Bir saatten az bir sürede odasının kilidini iki, üç, dört kez kontrol ettiği o uzun, sarı geceler, Clara'nın gözleri kapalıyken görebildiği seslerle doluydu. Kaplan desenli koltuğu tırmalayan küçük tırnaklar, mutfaktan gelen kahkahalar, oturma odasının zemininde beceriksiz tokatlar gibi gezinen hızlı adımlar ve onu anahtar deliğinden uyurken izleyen bir göz kırpışı gördü – kusursuz bir sessizlik içinde, insan ta uzaklardan kirpiklerin kırpıştırılmasını bile duyabilir, derdi zihninde yaşayan ölü annesi. Ve bu olaylar *M&M*'lerin ona yaptıklarından sonra başlamış olsa da ve bir süre her şeyin kafasında olduğunu düşünmesine ve bazı geceler hiçbir şey olmamasına, seslerin de ortadan kaybolmasına rağmen, spor ayakkabılar onda bir kan patlaması gibi boğazından yükselen çarpıntı, yeni bir panik atak uyandırmıştı ve ayrıca, öğrencisinin ona itiraf ettiğini –başını klozet kapağına dayamışken– hatırlamaya zorlamıştı: "En iyi arkadaşımın bana ne yaptığını söylememi ister misiniz?" demişti ona. "Söylersem kızmayacağınıza söz verir misiniz?"

Annelise Van Isschot'un itirafına ve masasına bıraktığı çarpık mektuba kadar başka olaylar da olmuştu ama Clara ancak bu sözleri duyduktan sonra korkusunun –göğsünü yakıcı dokunaçlarla dolduran o boğulma hissinin– gerçeği çarpıtmadığını, genişlediğini fark etmişti. Paniğinin nesnelerin yer değiştirmesine kadar uzanan –yani, Annelise'in gevşek dili aracılığıyla– bir gerçek olduğunu zor yoldan öğrenmişti. Bunu başından beri bilseydi –ölü annesinin her zaman vaazlarına pişmanlıkla

ilgili dipnotlar eklemesini söylediği gibi– daha dikkatli olurdu ama Clara bütün ders boyunca Analía Raad ile konuştuğu için ceza olarak öğrencisinden bir kompozisyon yazmasını istediğinde, bu çılgın, müstehcen metinle eve gideceğini hiç düşünmemişti. Yatakta, eski bir lambanın ışığı altında okumuştu ve bitirdiğinde kızgın mı yoksa sadece rahatsız mı hissettiğini bilmiyordu. İçinde bir roket gibi yükselen kaygının nedenini anlamak, aydınlatmak amacıyla mektubun çeşitli bölümlerini yeniden okudu ve mahrem anlatının hastalıklı mizacına ek olarak, yazının olgun tonundan da rahatsız olduğunu keşfetti, öğrencisinin korkusuyla ilgili bilgisinin yanı sıra, daha yaşlı bir kafadan çıkmış gibi görünüyordu – "Kendini öğrencilerinden korumalısın, Buzağı," derdi annesi, sarma sigarasından çıkan dumanı içine çekerken bir falcı gibi yüzünü buruşturarak. "Öğretmenlerinden daha hızlı öğreniyorlar." Annelise ile ilişkisi cuma günleri ekstra edebiyat seansları sayesinde düzelmiş olsa da, Clara'nın öğrencisinin böyle özel detayları bir okul gazetesinde ifşa etmesi fikri endişesini artırdı, doğru olduğundan bile emin olmadığı ayrıntılardı bunlar ama nedense büyük bir tiksinti duymasına neden olmuştu. "Bunu neden yazdın?" diye sordu özel derslerinden birinde. "Çünkü canım öyle istedi," diye yanıtladı, şimdi en iyi arkadaşının kendisinde bıraktığı darbelerden hiçbir iz kalmamış olan Annelise. Ergenler doğal olarak küstahtı ama Annelise, Clara'nın en kötü dürtülerini uyandıracak kadar esrarengiz bir tavır içindeydi. Karla kaplı volkanları ve korku edebiyatını tartıştıklarında her şey yolunda gitti, ama bazen dinliyormuş gibi görünürken, Annelise'in ağzının köşesinde gizlenmiş bir gülümseme fark ederdi. "Benim hakkımda yazdıkların doğru değil. Öğrencilerimden korkmuyorum," dedi Clara, mektubu geri verdiği öğleden sonra. "Evet, bizden korkuyorsunuz," dedi Annelise. "İşte bu yüzden size gerçeği söylemem gerekiyor." Clara, evinde her gün pencereleri kapattı ve panjurları çekti ancak akşam eve geldiğinde onları

açık bulacağını biliyordu. "Gerçek şu ki, Fernanda ve ben sizi korkutmak için bir plan yapmıştık ama artık arkadaş değiliz." Bazen, sabahın erken saatlerinde, düzensiz bir yüzeye çarpan avuç dolusu çakıltaşı sesi duyardı. "Adresinizi bulduk çünkü sizi korkutmak, eğlenmek istedik." Her uykusuzluk nöbetinde midesine saplanan çakıltaşlarını iten parmakların boyutunu hayal bile edemiyordu. "Biliyorum, bir keresinde sizin evinize gidip ön taraftaki kaldırımdan sizi izlememiz kötü bir hareketti, ama yaptığımız buydu." Geceleri taşların mırıltısını, sürgü arkasındaki heyecanlı nefesi, kirpiklerin sürekli, açıklanamaz çırpınışlarını duyduğundan emindi. "Evinize girmek istedi," dedi ona. "Hepsi Fernanda'nın fikriydi."

Son birkaç gün korkunç geçti. Herhangi bir öğrencisine ait olabilecek tombul, küçük ayak parmaklarındaki girintiler, spor ayakkabılara her baktığında öğürmesine neden oldu. Annelise Van Isschot'a göre Fernanda öğretmeninin evine girmek istemişti, çünkü onu korkutmanın bir dağa tırmanmak ve bulutların üzerinde bağırmak kadar heyecan verici olduğunu düşünmüştü. "İçeri girmemizi ve bir şeyleri hareket ettirmemizi istedi." "Siz farkına varmadan birçok kez içeri girmemizi istedi." *M&M*'ler verandaya çıkmış ve şimdi parmaklıkların olduğu mutfak penceresinden içeri girmişlerdi ve Clara, o anda orada olmasa da ve duruşma sırasında kendisine aksini söylese de zihnine yumurtlayan hamamböcekleri sayesinde gerçek sahneyi yeniden canlandırabilmişti. Annesinin lavabonun yanındaki tabaklarından üçünü kırmışlardı ve sınavlara bakmak bahanesiyle birkaç dakika evin içinde dolaşmışlardı – bunun ancak beş dakika kadar sürdüğünü hesapladı. Clara, evinin içinde mükemmel üniformalı iki öğrencinin tuhaf görüntüsüyle karşılaşmadan önce oturma odasını incelemek için yeterli zamanları vardı. İlk başta olağandışı bir şey fark etmedi –yetkililere böyle açıkladı– mutfak kapısından birkaç metre ötede yuvarlanan bir portakal dışında ama sonra –yerdeki portakalı alırken– odanın

diğer tarafında, annesinin omuriliğinin röntgeninin yakınında Malena Goya ve Michelle Gomezcoello'yu gördü ve sanki o an gün ışığı söndü. Clara, yüksek sesle değil, içten içe çığlık attığını hatırladı ve çığlığı, etrafındaki her şeyi derisine batıran bir dalga gibi içinde büyüdü ve nihayet konuşabildiğinde, ağzından çıkan tek şey kendisininkine hiç benzemeyen bir sesti –bu sesin ona ait olma ihtimali yoktu, çünkü onunki derisinin derinliklerine gömülüydü– oldukları yerde kalmalarını, kıpırdamamalarını, polisi arayacağını söyledi. Sonra sağ elinde kirli portakalla telefona doğru yürüdü ve ilk hatasını yaptı: Onlara sırtını döndü. Duruşma sırasında savunma, "İki kız, öğretmenlerinin dersi yüzünden sınıfta kalmak üzereydiler," dedi. "İki kız da sorunlu ailelerden geliyorlar." Clara, yumuşak huylu oldukları ve kırk beş kişilik sınıflarında genellikle fark edilmedikleri için onların nasıl kızlar olduklarını bildiğini düşündü. "Her ikisi de dil ve edebiyat derslerinde *zorbalığa* maruz kaldığını iddia ediyor." Sık sık dersi kaçırırlardı, ödevlerini teslim etmezlerdi ve diğer öğrencilerden kopya çekerlerdi. "Soru şu, Sayın Yargıç, eğer okul onları ait olmuş hissettirseydi, yani onları görmezden gelmek yerine onlara ilgi gösterseydi, bu iki kız yaptıklarını yapar mıydı?" Ama bir kızın nasıl bir kız olduğunu asla bilemezsin, diye düşündü Clara. Bir sabah tam zamanlı öğretmenler odasında, "Şuna bakın," dedi Ángela. "Öğrencilerimden biri çantamı karıştırmış, defterimi almış ve bu şeyi çizmiş." Clara polisi aramak için onlara sırtını döndüğünde, kirli portakal hâlâ gergin elindeyken, Michelle Gomezcoello et kesmek için tasarlanmış uzun bir bıçağı almak için doğrudan mutfağa giderken, Malena Goya üstüne atıldı ve kulağını ısırdı. "Bu bir çene kemiği, değil mi? Bu bir hayvanın çene kemiği." Clara, Malena Goya'dan kurtulmaya çalıştı, ama kız gerçekten güçlüydü. "Bunu kim çizdiyse çenemle dalga mı geçiyor dersiniz?" Kavgada Clara yere düştü ve kafasını yemek masasına çarptı. "Bu çizim size ırkçı gibi mi görünüyor?" Yerdeyken acı hisset-

medi, ama ayağa kalkmaya çalıştığında başı döndü ve masanın kenarının kana bulandığını gördü. "Sizce bu konuyu müdüre taşımalı mıyım?" Malena Goya uzun bıçağı sallarken Michelle Gomezcoello, Clara'ya bağırdı. "Sadece bir çizim olduğunu biliyorum ama öğrencilerimizin öğretmenlerinin mahremiyetini ihlal etmesi doğru değil." Clara ne dediklerini hatırlamıyordu, sadece iğne gibi keskin sesleri vardı. "Adi hırsızlar gibi ellerini çantalarımıza sokmaları doğru değil." Sonra boynundaki bıçak.

Clara için, kendisi ya da ölen annesi dışında birinin eşyalarını kullandığından, koridorlarda sinsice dolaştığından ve sifonu çekmeden tuvalete işediğinden eminken eve gitmek zordu. "Soru şu, Sayın Yargıç, bu iki kızın kendilerini çok çaresiz hissetmelerini, bazı yeterlilik sınavlarını tehdit olarak görmelerini ve öğretmenlerine saldırmanın tek seçenek olduğuna inanmalarını önlemek için yapılabilecek bir şey olup olmadığı." Belki sanıklar için öğretmen olmak tıpkı anne olmak gibiyd ama Clara için anne ve kızı karşıtlık demekti. "Bu hikâyedeki yetişkinlerin sorumluluğu nedir?" Bazen bir tür dengesizliğin bir esinti gibi yanından geçtiğini hissetti ve sağlam bir şeye tutunmak için kollarını uzattı, ama sadece o geçici hissin bıraktığı ısıyı ve sonra da boşluğu buldu: Havanın geçmeye cesaret edemediği bir delik. Annelise, "Gerçek şu ki, artık arkadaş olmasak da, Fernanda'nın sizi korkutmak için yine de evinize geleceğini biliyorum," dedi ve o gece Clara, fırçasında kahverengi saçlar buldu; kıllardan ipeksi, yabancı bir iplik yumağı çıkardı ve pencereden dışarı fırlattı. "Size söylüyorum ki eğer olursa korkmayın." Garip tüylerin minyatür bir yosun gibi uçuştuğu sokağın yarı karanlığında, köşeyi dönüp gözden kaybolan bir kızın gölgesini gördüğünü sandı. "Yani böyle bir şey yaşadığınızda, bunun Fernanda olduğunu bilin." Mahallede tek bir köpek havlamadı ama köpekler her zaman kötü bekçilerdir. "Onunla konuşacağım," dedi Clara, acısını Annelise'den gizleyerek. "Hayır! Lütfen bir şey söylemeyin," diye yalvardı. "Fernanda size söylediğimi öğrenirse bana

zarar verir." *M&M*'ler, elbiselerini kuruması için astığı iple ve televizyondan kopardıkları bazı kablolarla onu kaplan desenli koltuğa bağlamışlardı. "Gerçek şu ki, bu Fernanda'nın bana ilk vuruşu değil." Malena Goya bir çorabını çıkardı, kokladı, tiksintili bir yüz ifadesi takındı ve alet kutusunda bulduğu elektrik bandıyla sabitlemeden önce Clara'nın ağzına yapıştırdı. "En iyi arkadaşımın bana ne yaptığını söylememi ister misiniz?" diye sordu ona Annelise. Bazen Clara, annesinin hayatındaki Malena Goya ve Michelle Gomezcoello olduğunu düşünürdü. "Söylersem kızmayacağınıza söz veriyor musunuz?" Çünkü anne ve kızı bir karşıtlıktı, ama *M&M*'ler, kaplan desenli koltuğa bağlı olarak geçirdiği on üç saat elli yedi dakika boyunca onun kızlarıydı ve onlarla birlikte Clara, aç yavrularına masayı hazırlayan bir anne olmayı deneyimlemişti.

"Göbekbağımla seni bağladım mı?" diye sorardı bazen annesinin omurgasının röntgenine. "Göbekbağımla dolaşımını mı kestim?"

Okulda Clara'nın nasıl duyacağını bilmediği yüzlerce kirpik vardı. Seslerin aralıksız gürültüsü, teneffüste ve sınıflarda ellerinin parmaklarının arasındaki hassas deriyi yolmasına neden oluyordu, ama eve döndüğünde, sessizlik değişiklikleri ortaya çıkarıyordu: Ahizesi kaldırılmış telefon, masanın üzerindeki kitaplar, mutfak kapısından birkaç metre ötedeki portakal. Bir bardağa rom doldurdu, kaplan desenli koltuğa oturdu ve saatlerce hiç kıpırdamayan tek şeyi izledi: Duvarın ortasında asılı duran annesinin omurgasının röntgeni. Çift Dilli Delta Koleji, *High-School-for-Girls*'de öğrenciler, öğretmenlerden bir buçuk saat önce okuldan çıkarlardı – Fernanda'nın (hesaplamalarına göre) pencereden içeri girmek, her şeyi karıştırmak ve gece dönüp hafızasının seslerini yeniden üretmek için neredeyse iki saati vardı. Malena Goya ve Michelle Gomezcoello, gözlerini ondan ayırmadan sırayla evi teftiş ettiler; kıyafetlerini giydiler, makyaj malzemelerini kullandılar, rom şişesini üzerine

döktüler, sutyenlerini kesmek için tırnak makası kullandılar ve sınavları buldular ama bu kez onlarla hiçbir şey yapmak istemediler. "Kafatasını kırdık! Bak aptal, kanıyor. Şimdi ne yapacağız?" dedi Michelle. "Düşünürken evin içinde dolaşalım," diye cevap verdi Malena. Yataklara atlamaktan, Nutella yemekten, ayakkabılarını klozete fırlatmaktan, mutfağa oje sürmekten, öğretmenlerinin yüzüne penis resmi çizmekten sıkılınca karnını çimdiklemeye karar verdiler. "Vay, çığlık atıyor! Gerçekten acıtmış olmalı. Bu eğlenceli. Sen de dene." Onu tokatladılar, saçını kestiler, uyluklarına dikiş iğneleri batırdılar. "Bak kafasına ne yaptık. Polise söyleyecek ve annem beni boğazlayacak. Onu öldürmek zorundayız." Mutfaktaki çakmağın alevini dizlerinin üzerinden geçirdiler. "Evet ama onu nasıl öldüreceğiz?" Gerçekten nasıl öleceğini düşünürken bütün aynaları kırdılar. "Bilmiyorum. Ben hiç kimseyi öldürmedim." Clara, korkudan süt terlediğini hissettiği her an, annesinin omurgasının röntgenine baktı. "Uzun zaman önce, kaltağın bana aldığı bir kediyi öldürdüm." Annesi eve hiç kimseyi sokmamıştı; canlı hiçbir salyangozun kabuğunun içine başka hayvanları davet etmeyeceğini söylerdi hep. "Bıçakla onu böyle bıçaklayabiliriz! Ama çok kan olur ve onu temizlememiz gerekir." Bazen, Clara'nın odaların katı düzeni içinde değişiklikleri bulması zor oluyordu. "O çirkin yüzünü görmemek için onu bir yastıkla boğabiliriz." Bazen tek fark, kötü kapatılmış bir kapı ya da bir bardağın yukarı doğru çevrilmesiydi. "Ve sonra ne yapacağız? Çünkü dizilerde cesedi bulduklarında neler olduğunu gördüm: Katiller hep yakalanır." Oysa geceler hep aynıydı – şilte yayları, mumlar, tırnaklar, kahkahalar, kırpıştırılan kirpikler. "İntihar gibi görünmesi için onu asabiliriz." Ama ara sıra, odasının kapalı kapısına doğru ritmik bir yol çizen adımların sesi daha yüksek gelirdi. "Bunu kaldırmamızın bir yolu yok... Bence her şeyi itiraf etsek daha iyi olur." Ve yeni bir panik atağın geldiğini hisseden Clara, korkusunu yenmek için kapıyı açmak istedi ama cesaret edeme-

di. "Annem beni kesecek." Karanlık, Fernanda'yı görmesine izin vermediği için odadan çıkmaya cesaret edemedi. "Onu öldürürsek çok daha kötü olur." Gözünü kırpanın gerçekten kendisi olup olmadığını anlamasını engellerdi. "Onu öldürürsek çok daha kötü olur."

Sesler kafasının içinde bir dönme dolap gibi dönüp duruyordu.

"Birini öldürmek nasıl bir his?" diye sordu Malena, neredeyse annesinin korkusundan ağlayarak. "Ölmek nasıl bir his?" diye sordu Michelle Gomezcoello, Clara'nın dizlerini yakarak. Ölüm korkusu söz konusu olduğunda delilik yanında anlamsız kalırdı: Hiçbir yere götürmeyen kırık bir merdiven. Annelise'in sınıfın kapısını kapattığı ve bluzunu, düğmelerin ağırlığı nedeniyle uçup gitmeyen bir deri parçası gibi çıkardığı cuma günü düşündüğü şey buydu. "Şimdi en iyi arkadaşımın bana ne yaptığını görüyor musunuz?" diye sordu, öğretmeninin gözleri morluklar ve kabuklarla dolu açık alanın önünde tuzlu yaşlarla bulutlanırken. "Şimdi size anlattıklarımı öğrenirse Fernanda'nın bana ne yapacağını anlıyor musunuz?"

Sessizlik, kirpiklerin tiksindirici sesiydi.

Spor ayakkabılar, trapezli avlular gibi kokuyordu.

XXIV

"Beni ısırmanı istiyorum," diye fısıldar Annelise ona. "Beni sertçe ısırmanı istiyorum." Sesi, güneşi soyan bir iguana gibi yavaş çıkar. Kız kardeşinin arzularını yerine getiren Fernanda'nın boynu yara bere içindedir: "Isır beni, timsah," ve ikizinin vücuduna ağzını dayar. "Isır beni, Kayman." Azı dişlerinin arasında etten bir çiçek belirir. Küçücük burunlarından bir kemik çiçeği fışkırır. Derilerindeki organlar, geceyle kirlenir. Çarşaflar terler. Çene kemiğinin içgüdüsü haliçlere doğru ilerlemek ister, ancak Fernanda volkanların tepesinde köprücükkemiklerini ve pelvisi ısırmayı sever. Yeniden doğmuş kız kardeşi, "Beni olabildiğince sert ısır," der. Annelise açlığını gidermek için pamuklu masa örtüsünün üzerinde temiz kemiklerini teslim eder. Boynunu sıkılması için teslim eder; kaslarını çiğnenmesi için. Fernanda, "Seni incitmek istemiyorum, ama seni inciteceğim," der ona. Annelise duşta, "Beni işaretle," diyerek emir verir. "Otuz iki dişinle beni kana bula." Ve otuz iki kez onu ısırır. Otuz iki kez, dili bacaklarından aşağı iner ve ısırdığı yerlere kırmızı salyalarını akıtır. Suda ısırıkların renklerine bakarlar: Siyah, yeşil, mavi, mor. Teninde esneyen kozmos. Etinin Samanyolu'ndaki rozetler. Fernanda kalçasının iç kısmını ısırdı-

ğında Annelise'in ağzı açılır. Titrer. İnler. Kanı tuvalet kâğıdıyla siler ve ölü bir güvercin gibi lavaboya fırlatır. "Seni incitmek istemiyorum," der Fernanda. "Bana bunu neden yaptırdığını bilmiyorum." Ama sonra yumuşacık teninin tadını çıkarmak için çenesini Annelise'in kaburgalarına kenetler ve dudaklarını ısırmasını izler, kendini ısırmaması için ona şaplak atar, meme uçlarını ısırır, acı ve zevkle attığı çığlıkları dinler, narin burun deliklerinin parladığını, güzel gözlerinin kafasının içinde yuvarlandığını görür. Sonra Fernanda, o gülümsesin diye duşta saçını çeker. Acının Annelise'i gülümsetmesi çok hoşuna gider. Annelise, dişetlerini okşayarak, "Her bir dişinle Beyaz Tanrı'ya dua ediyorum," der. "Ama kimse bilmemeli." Böylece yatakta ve duşta Fernanda'nın azıdişlerini lekelediğini saklarlar. "Kanının tadı şarapnel gibi." "Kanının tadı dikenli tel gibi." Bu arada, azıdişleri her zaman susuzluktan kıvranmaktadır. "Timsah ısırığının balina ısırığından daha güçlü olduğunu biliyor muydun?" Fernanda onun iskeletini keşfederken Annelise yastığına sarılır. Mükemmellik, onun ayı tuzağı çenesinin, kaba etinden ve lomber kaslarından daha fazlasını aramasıdır. "Timsahların bebeklerini çenelerinin derinliklerinde tuttuğunu biliyor muydun?" Mükemmellik iliğine, gün ve gecenin mükemmel eşitliği gibi hazzın merkezine doğru bir yol açar. Yabanarıları gibi vızıldayan dişleri kuyruksokumunu ve tomurcuklanan omurlarını deler. Dişleri, Annelise'in karnındaki tüm tuzu depolayan salyangozlardır. Fernanda'nın onlarla kazıdığı uylukları değil, uylukkemiğinin iç kısımlarıdır. Ve köprücükkemikleri vücudun başlangıcını belirleyen bir ufuk gibi sarktığında onları ıslatır ve kemirir. "Biz küçükken böyle şeyler yapmazdık," der onu çok sevdiğini her hissettiğinde ve ne zaman üstüne çıkıp onun boynunu sıksa ya da kesici dişleriyle kürekkemiğinin derisini gerse, Annelise'in zevk almasından ne kadar hoşlandığını fark etmek onu korkutur. Annelise havuzda ona, "Bir timsah gibi aşağı yüz," der. "Kayman gibi yukarı doğru ısır." Ve çenesi, mangrov-

larda kaybolmuş bir tilki kafatası gibi göksel bir pelvisi kapana kıstırır. Fernanda, Dr. Aguilar'a Rorschach testindeki lekelerin, Annelise'in bahçenin renklerine bürünmüş kemikleri olduğunu söylemez. Ona, çene kemiğinin beyaz olduğunu ve yutmak için yapıldığını söylemez. Ezmek için yapıldığını. "İguanaların çiftleşme sırasında partnerlerinin boyunlarını ısırdığını biliyor muydun?" diye sorar Annelise, çıplak ayakları yataktayken. "Erkek kertenkelenin çiftleşme sırasında dişi kertenkelenin karnını ısırdığını biliyor muydun?" Fernanda, Annelise'in çıplak ayaklarıyla yataktayken çiftleşmeden bahsetmesinden hoşlanmaz. Her bir dişiyle Beyaz Tanrı'ya dua etmesinden ya da O'nu gördüğünü söylemesinden hoşlanmaz ve bu yüzden öleceğini bilir. Annelise'in iki sivrisinek ısırığı kadar kırmızı olan meme uçlarını seviyor olmaktan ya da tuvalete fırlattıkları yüzlerce ölü güvercinden de hoşlanmaz. Fernanda kendini suçlu hissetmeye başladığında, "Bütün bu korkunç arzuların nereden geldiğini bilmiyorum," der. Bazen Annelise'i binanın üçüncü katından aşağı atmak ister ya da düşmesini ister ama çoğu zaman ona sonsuza kadar sarılmak ve dilini ısırmak ister. "Biz küçükken böyle değildik." Annelise, küçük ayı tuzağı ısırıklarının üzerlerine hidrojen peroksit dökerken çığlık attığı kadar inler de. Tık. Flaş. Fotoğrafları özel Instagram hesaplarına yüklerler. "Aşk, bir ısırıkla ve ısırılmaya istekli olmakla başlar." Uyurlarken, Fernanda'nın çenesi havayı kemirir. Annelise, okul zili gibi titreyen o kutsal sesle uykuya dalar. Bazı geceler *Kurt Kızlar* veya *Sisters* gibi korku filmleri izlerler. Bazı geceler Fernanda onun koltuk altlarını ısırır. "Annen ısırık izlerini görseydi ona ne söylerdin?" diye sorar Fernanda tırnağıyla bir kabuğu kaldırırken. Sabahın erken saatlerinde Annelise uyurgezermiş gibi yapar ve ailesinin odasına girer. Evdeki tüm kapıları açar. Ailenin evcil hayvanlarını serbest bırakır. "Ona annelerin de ısırdığını söylerdim," diye yanıtlar, burnunu büzüşen bir tırtıl gibi buruşturur. Fernanda, Annelise'in neden annelerinin onlardan korkmasını

istediğini anlayamaz. "Biz *Cinnet*'teki ikizleriz." Fernanda'nın annesi Fernanda'dan korkar ve Fernanda bundan hoşlanmaz. "Biz Gibbons kardeşleriz." Aynı olamamaları, kemiklerinin ve derilerinin dokularının çok kişisel, çok bireysel olması onlar için acı vericidir. Annelise, sınıfın ortasında ona, "Keşke aynı isme sahip olabilseydik," der. Aynı boy, aynı kürekkemiği boyutu. Üst kol kemiğinin Annelise'inkinden küçük, kaburgalarının daha geniş olması Fernanda'yı korkutur. Annelise'in güzel olduğunu ve güzelliğin aynı zamanda korkuyu da beraberinde getirdiğini keşfettiğinde, "Biz küçükken birbirimize benzerdik," der. Annelise, yüksek sesle, Beyaz Tanrı'yı görmenin ölümü görmek gibi olduğunu söyler ve Fernanda, beyaz odada olduklarında ve bir daire içinde diz çöküp birbirlerinin ellerini tutup gözlerini kapattıklarında ve sessizlik Annelise'in dinlemelerini istediği muazzam bir varlık gibi geldiğinde, tüm bunlara inanmaya başladığı için korkar ve çığlık atmamak için çenelerini sıkarak dinlerler. Fernanda, onun yapmak istediği şeyden korktuğunda, "Belki de Beyaz Tanrı şeyini yapmayı bırakmalıyız," der. Yapışık ikizi, "Anlamıyorum," diye yanıtlar. Çemberde kimse gözlerini açmaz ama Fernanda açar ve Annelise'i görür, ağzı sonuna kadar açık, gözleri ay gibi beyazdır. "Bu durdurabileceğimiz bir şey değil." Fernanda, Annelise'in sağ topuk kemiğini ısırmaktan zevk aldığında ağlamak ister ve Annelise'in sırtı *Şeytan*'daki Linda Blair gibi bükülür. Sırtı bir kısrak gibi ve aynı zamanda hayal gücünün ürünü olan akreplerin dolaştığı bir çorak arazi gibi görünür. Fernanda ve Annelise her ay aynı zamanda âdet olurlar. Birlikte duş alırlar ve sanki her ikisine de aitmiş gibi bacaklarının arasında akan kanı izlerler. Annelise, "Biz küçükken başımıza böyle şeyler gelmezdi," der, suyun renginden etkilenmiş ve tiksinmiş bir şekilde. Saçlarını giderden çekerek duşun tıkanmasını önlerler. "Annem çok büyük olduğumuz için artık birlikte duş almamamız gerektiğini söylüyor." Charo'nun gün boyunca temizlediği duvarlara ıslak saç telleri yapıştırırlar. "Hep

birlikte duş aldık." Hep birlikte atladılar, tırmandılar, zıpladılar. Her zaman birbirlerinin boğumlarını okşadılar ve kaburgalarının altını öptüler. Annelise'in venüs tepesi damaklarla dolu olduğu sırada, Fernanda ilahilere sırtını dönerek, "Çok değişiyoruz," der. "Çok fazla değişiyoruz." Annelise, uykuya dalmadan hemen önce Fernanda'nın çenesini okşar. Yutmak için yapılmış olan çene kemiğini. Ezmek için yapılmış olan çene kemiğini. "Her değişiklik çok fazladır."

XXV

Dr. Aguilar:

Fernanda: Sanırım timsah çene kemiğiydi.

Dr. Aguilar:

228 Fernanda: Hayır, *I mean*, bence Anne, timsahın çene kemiğine, dişlerine ve süper güçlü ısırmasına takıntılı hâle geldi, ona sahip olduğu fikrini veren ve benden onu ısırmamı istemesine neden olan da buydu.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Evet, Doktor. Sanırım şimdi bunun hakkında konuşmaya hazırım.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Eskiden, birbirimize böyle cesaret gerektiren görevler verdiğimiz bir oyun oynardık. Eğlenceliydi. Arkadaşlığımız gerçekten çok eğlenceliydi.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Eh, ilk başta, o kadar da kötü olarak görmedim. Binada zaten yaptığımızdan çok da farklı görünmüyordu, *you know*? Aslında, her zaman kemiklerin gerçekten güzel olduğunu düşündük. Heykeller gibi. Bir keresinde fen bilgisi öğretmeni oyun hamurundan bir iskelet yapmamızı ve her kemiği

etiketlememizi istemişti, Anne ve ben harika zaman geçirmiştik. Okul kütüphanesinde, rafların üst kısmında formaldehit içinde çene kemikleri ve hayvanlar var ve Anne, şiir bölümünün üzerinde asılı duran büyük, beyaz köpekbalığı çene kemiğini çok beğendi, bu yüzden onu çaldı, biz beyaz odadayken onu taç olarak takardı. Hâlâ onu taç olarak takıyor, *I guess*. Aslında bir timsahınkini istemesine rağmen. Timsah çenesinin gücüne takıntılı.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bu sadece... Bilmiyorum. *Of course* ısırılmak beni korkutuyor. Ve *of course* ısırmak beni korkutuyor. Ama geçen gün söylediklerinizi düşündüm ve *maybe* bunu yapmak istediğim zamanlar olduğu doğrudur.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Evet, biraz yalan söylediğim doğru Doktor, ama şimdi doğruyu söylüyorum. Ben size her zaman doğruyu söylerim. Size ne düşündüğümü söyleyeceğim: Bence herkes hayatının bir noktasında birini ısırmak istemiştir. *No big deal*. Bazen kadınlar bir bebek görürler ve derler ki: "Seni hemen yiyeceğim" ve hatta çiftler "Seni yemek istiyorum!" derler birbirlerine. Öyle değil mi? Yaptıklarını biliyorsunuz. Hepimiz ısırma oyunu oynarız, çünkü bu gerçekten içgüdüseldir. Ve biz neyiz? Hayvan! Yani ısırma olayı ya da sevdiğiniz insanları tüketmeyi isteme duygusu göründüğünden daha normaldir. Bu arzuyu hepimiz yaşıyoruz. Yani lezbiyenlikle ilgili ya da cinsel bir şey olmak zorunda değil, bu tamamen başka bir tür içgüdü, *right*? Çoğu insan gerçekten kimseyi ısırmaz, çünkü kimseyi incitmek istemezler, kendilerini hayvan olarak görmekten korkarlar. *Anyway*, benim durumum özel çünkü, *I mean*, Anne'i incitmek istemedim: Ona zarar vermemi isteyen kendisiydi. Ama onun için sorun değildi. Söylemek istediğim, Anne'in onu incittiğimde bundan hoşlandığı. Kimse izlemediğinde birlikte yaptığımız şey, binada yaptığımızdan daha *hardcore*du. Diğer-

leri bunu bilselerdi, en kötüsünü düşünürlerdi... Anne'in bunu yapmamı istemesi önemli değilmiş gibi görünebilir, ama öyle, çünkü benden onu sertçe, gerçekten çok sert ısırmamı istedi. Dişlerimde onun kanını ilk tattığım zamanı hâlâ hatırlıyorum... Açıklayamıyorum bile. *Anyway*, bir süre bunu bir oyun olarak kabul ettim, tıpkı binada yaptığımız şeyler gibi, ama sonra bunun farklı olduğunu anladım. Öyle olduğunu anladım, bilmiyorum... mahrem. Diğerleriyle yaptığımız cesaret oyunları gibi eğlenmek için yaptığımız bir şey değildi. Cesur hissedeceğimiz için değildi. Anne için ısırılmak eğlenceli değildi... zevkliydi. Ve bu beni kötü hissettirdi. Morlukları ve kesikleri de kendimi kötü hissetmeme neden oldu ama dayanılmaz bulduğum şey onun zevk almasıydı. İlk başta dayanılmaz değildi, ama kısa sürede öyle oldu. Fotoğrafla olan şeyden sonra.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Çünkü fotoğrafta duşta çıplaktı ve tüm izleri görebiliyordunuz. Bazıları biraz kanıyordu. Bilmiyorum... Fotoğrafı gördüklerinde yüzlerinde gördüğüm tiksinti, dehşete düşmüşlük bana kendimi kötü hissettirdi. Ve sonra yapmaya devam etmek istemedim. Belki de ilişkimizin çok fazla değiştiğini düşündüm ve hiçbir şeyin değişmesini istemedim. Gerçekten sinirlenmiştim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Birine ilk kez önemli bir şey söylemeniz gerektiğinde bu zordur. *Let me think...* Birini ısırmak hiç aklıma gelmezdi. Evet, şunu söylemem gerek: Bu onun fikriydi. Ve eğer onu ısırmayı biraz da olsa sevdiysem, bu benim değil, onun suçuydu çünkü bunu yapmak asla aklıma gelmezdi. Anlıyor musunuz, Doktor? Anne bunu onunla oynamamı istemeseydi, neredeyse yalvarmasaydı, onu ısırmayı biraz da olsa sevdiğimi asla öğrenemeyecektim. Ve böyle bir şeyden hoşlanmamın iyi olamayacağını biliyorum, öyle değil mi? *BF*'imi incitmekten hoşlanmam iyi olamaz. Her ne kadar hoşuna gitse de ve onun hoşuna gitmesi hoşuma gidiyor olsa da bu konuda iyi hissetmiyorum. Biz küçükken böyle

değildik, *you know*? Sanırım beni değiştirdiği için ondan korkmaya başladım. Derinlerde bir yerde istemediğim şeyleri istediğimi düşünmemi sağlıyordu, isteyemeyeceğim şeyleri.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Sanırım onun yaptığı her şeyi yapabileceğimi düşündüm, ama yaptığımız şeyden korkmaya ve ne kadar ileri gideceğimi görmek için beni test edebileceğini düşünmeye başladım. Ve sonra durmamızı istedim çünkü ileri gitmek istemiyordum. İyi anlatabildim mi, bilmiyorum. Binada icat ettiğimiz oyunlarla, aynı yatakta her uyuduğumuzda olanlar çok farklı şeylerdi.

Dr. Aguilar:

Fernanda: *Of course. I mean*, binada yaptığımız şeyin de tehlikeli olduğunu biliyordum. Tehlikeli olduğunu biliyorum. *I know.* Ama en azından mahrem değildi. Ve her zaman çok daha tehdit edici olanın mahrem şeyler olduğuna inanırım. *Anyway*, açık olmak istiyorum: Anne'den korkan tek kişi ben değildim. Geçen gün size söylediğim gibi, özellikle beyaz çağ ve Beyaz Tanrı hakkındaki her şeyi icat ettikten sonra, söylemeseler bile, diğerleri de ondan korkmaya başlamışlardı. *I mean*, binaya en son gittiğimde, oraya diğerlerinden biraz daha geç varmıştım ve neredeyse *heart attack* geçiriyordum çünkü hepsi çığlık atmaya başladılar ve oradaki çığlıklar hayatım boyunca duyduğum en kötü şeydi. *Horror stories* anlattığımız o öğleden sonralarından biriydi ancak o sıralarda Anne onları yönetmeye başlamıştı çünkü o böyledir. *Whatever.* Durmayan çığlıklar duydum, yankıdan ve kaçan güvercinlerden korkarak binanın girişinde hareketsiz kaldım ve sonra Fiorella, Natalia ve Ximena merdivenlerden aşağı koşarak indiler, çıkarken bana çarptılar. Yüzleri çirkin görünüyordu, çığlık atmaktan deforme olmuşlardı. Çığlıklarının ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemezsiniz, Doktor. Gerçekten korktum ve "*Fuck*!" diye bağırdım, ama yine de filmlerdeki gibi yukarı çıktım, sanırım korkak olmak istemediğim

için – korkmuş olsam da, her ne ile karşılaşırsam karşılaşayım bununla yüzleşebileceğimi kendime kanıtlamak istedim. Ah! Ayrıca her zaman diğerlerinin neden korktuğunu bilmek istediğim için, *you know*? Benim için bilmemek *always* daha kötüdür, Doktor. *Anyway*, merdivenlerden yukarı çıktığımda doğruca beyaz odaya gittim ve onu gördüm, o sahneyi, sonsuza kadar aklımda kalacak o sahneyi. Elbette korktum ve her şey filmlerdeki gibi ağır çekime girdi. Doğru mu bilmiyorum ama bir keresinde zaman algımızın kalp atış hızımıza bağlı olduğunu duymuştum ve bu nedenle bir sinekkuşu bizi, bizim kaplumbağaları gördüğümüz gibi görürmüş. Bu doğru mu, Doktor? *Anyway*, gerçekten tuhaftı, çünkü Analía'yı bir sidik ve kan birikintisinin ortasında ağlayıp titrerken gördüğümde kalbim atmak yerine bir kaplumbağaya döndü. Evet, sidik ve kan! Anne köşedeydi, kütüphaneden çaldığı köpekbalığı çene kemiğini taç olarak takmıştı ve hiçbir şey yapmıyordu, sadece biraz korkmuş bir şekilde Analía'yı izliyordu. Ve nedenini bilmiyorum ama o anda bir öfke dalgası hissettim. Belki de kendimi grubun dışında gördüğüm ve içten içe veda etmeye gittiğim için, bilmiyorum. Tek bildiğim, Anne'e doğru koştuğum ve onu ittiğim. Ona bağırdım, *like crazy*. Ona, "Analía'ya ne yaptın?" diye bağırdım. Ona bir şey yapmadığını bildiğim hâlde. Analía'nın muhtemelen Carrie White gibi âdet gördüğünü biliyordum, önemli değil, çünkü hâlâ âdet görmeyen tek kişi oydu ve belki de Beyaz Tanrı hikâyelerinden birinde olmuştu ya da bazen el ele tutuşup sessizce oturarak oluşturduğumuz çemberde. Âdet, atmosfere bağlı olarak geeeerçekten *creepy* olabilir, *you know*? Anne ve benim rahmimizde doyumsuz bir canavar varmış gibi davrandığımız zamanki gibi ama bu bizi hiç korkutmadığı için iyi bir örnek değil. Menstrüasyonun ne olduğunu gayet iyi biliyorduk ama *creepy* olanın bilmek ya da bilmemekle alakası yoktur. Bilmiyorum, doğal olan şeylerin gerçekleştiği ortamla ilgili aslında. Doğal olanı doğadışı ve doğaüstü gösteren ortamlar vardır. O

yüzden öyle olduğunu düşünüyorum. Kimse bana söylememiş olsa da olanın bu olduğuna inanıyorum: Atmosferle ilgili bir şey. Ama o anda kimse bana tek kelime etmedi ve Anne, bana dünyadaki herkesten daha çok benden nefret ediyormuş gibi baktı. Sonra tekrar korkmaya başladım, çünkü Analía ağlamayı kesti ve devasa bir sessizlik oldu, buna dayanamadım. Ben de diğerleri gibi oradan ayrılmaya karar verdim. Birinci kata vardığımda Anne, geçen gün size bahsettiğim o büyük taşı bana fırlattı, neredeyse kafamı çatlatacak olan taşı, ama beni ıskaladı. O pis... *bitch. Sorry.*

Dr. Aguilar:

Fernanda: Sanırım korktum, çünkü göremediğim bir şey hissettim, ama oradaydı. Tıpkı sizin tavsiye ettiğiniz Maupassant'ın "Saplantı" hikâyesinde olduğu gibi, rüzgârın aramızda nasıl ıslık çaldığını, görmesek de bir şeyleri devirdiğini anlattığı. Ben de öyle hissettim. Ve sanırım beyaz odaya her girdiğimizde hissettiğim şey buydu. Şimdi düşünüyorum da, diğerleri de bunu hissetmiş olabilirler ve bu yüzden mecbur kaldığımız öğleden sonraları dışında odaya girmeye, hatta içeriye bakmaya bile cesaret edemiyorduk. Beyaz Tanrı'nın gerçek olduğunu falan düşünmüyorum Doktor, ama var olmayan şeylerden de korkabiliriz.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Bilmiyorum, aklıma geldi. Neden? Niye? Size Doktor dememden hoşlanmadınız mı?

Dr. Aguilar:

Fernanda: Alay etmiyorum, Doktor.

Dr. Aguilar:

Fernanda: Merhaba, Doktor.

XXVI

A: Juliet Hulme ve Pauline Parker en iyi arkadaşlardı ve birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki, on beş ve on altı yaşlarındayken, Pauline'in annesini onları ayırmasın diye öldürdüler.

C: Yeter.

A: Çorabın içine koydukları bir tuğlayla kırk beş kez vurdular. Hayal edebiliyor musunuz, Clara Hanım? Bir çorapla!

C: Bunları duymak istemiyorum. Bunları anlatmanın...

A: Ardından on dört yaşındaki Caril Ann Fugate, erkek arkadaşının yardımıyla annesini, üvey babasını ve üvey kız kardeşini öldürdü.

C: Dur, Annelise.

A: Altı gün boyunca cesetlerle birlikte evde kaldılar, sonra bir *roadtrip*e çıktılar ve iki genci daha öldürdüler. Buna inanabiliyor musunuz?

C: ...

A: Sonra kız kardeş olmayan, hiç alakası bile yok, sadece arkadaş olan Mary Flora Bell ve Norma Bell, dört ve üç yaşlarında iki çocuğu öldürdüler. Mary, üç yaşındaki çocuğa bir bıçakla adının baş harflerini kazıdı ve cinsel organını kesti. Bunu yaptığında on bir yaşındaydı. On bir!

C: Yeter!

A: On altı yaşındaki Brenda Ann Spencer, bir ilkokulda teleskopik görüşlü yarıotomatik bir tüfekle çocukları ve öğretmenleri vurdu. Duruşmada bunu pazartesi günlerini sevmediği için yaptığını söyledi.

C: Annelise, lütfen...

A: "*I don't like mondays*," dedi. Aynı anda hem çok basit hem de çok karmaşık, değil mi?

C: ...

A: Natasha Cornett, gerçekten sıkıldığı için bazı arkadaşlarıyla kaçtı. Tıpkı herkes gibi, değil mi? Ve bütün bir aileyi öldürdü, hepsini vurdu. Bunu yaptığında on yedi yaşındaydı.

C: Lütfen! Beni dinliyor musun?

A: Karubin kardeşler Caroline ve Catherine, alkolik annelerini küvette boğarak öldürdüler. Suçu işlemeden önce arkadaşlarına anlattılar ve hepsi bunun harika bir fikir olduğunu düşündüler. HA-Rİ-KA. On altı ve on beş yaşlarındaydılar.

C: Lütfen!

A: Giderseniz, sizi takip ederim Clara Hanım.

C: Lütfen...

A: Beni dinlemenize ihtiyacım var. Yardımınıza ihtiyacım var. Ortak noktalarının ne olduğunu görüyor musunuz?

C: Hayır.

A: On altı yaşındaki Ana Carolina, onu evlat edinen ebeveynlerini boğdu ve boyunlarına çamaşır suyu ve böcek ilacı enjekte etti. Daha sonra o ve erkek arkadaşı *hotdogs* ve bira için dışarı çıktılar.

C: Daha fazla anlatma.

A: Bekleyin, bu benim en sevdiğim vaka: Morgan Geyser ve Anissa Weier, en iyi arkadaşlarını on dokuz yerinden bıçaklayarak öldürmeye çalıştılar. İkisi de bunu Slender Man onlara söylediği için yaptıklarını söylediler. Slender Man'i biliyor musunuz?

C: ...

A: Hayır mı? O, internetin icat ettiği bir canavar ve tüm korku hayranları onun hakkında hikâyeler anlatırlar, bu yüzden gittikçe büyüyor. Güya çocuklara ve gençlere görünür ve bu olduğunda mutlaka kötü bir şey gerçekleşir. İnanın bana.

C: ...

A: Morgan Geyser ve Anissa Weier, arkadaşlarını on dokuz kez bıçakladıklarında on iki yaşındaydılar. On dokuz kez!

C: ...

A: Ortak noktalarının ne olduğunu görüyor musunuz? Yani... Bu normal değil.

C: ...

A: Ve çok daha fazlası var... İçindeki bir şey tarafından çarpıtılmış yüzlerce, binlerce kız. Fernanda gibi tehlikeli kızlar. En yakın arkadaşlarına ihanet eden ve onları korkutmak için öğretmenlerinin evlerine giren kızlar.

C: ...

A: Tanrı gençtir. Sizce de öyle değil mi, Clara Hanım?

XXVII

"İçeri girmek istemiyorum!" Fiorella çığlık atar. Sesi yorulur ve çatlar. Uykuyu dışarı sürükler. Kötü geceleri dışarı sürükler. Korkmak istemez ama korkar çünkü beyaz oda hastalıklı bir akciğer gibi şişer ve Annelise tacı takar: Köpekbalığının ağır çene kemiğini. Dişleri saçlarında hançer gibi parlar. Ve güneyde, Fernanda sinsi sinsi dolaşmaktadır. Dört ayak üstünde durur. Diğerleri onu taklit eder: Beyaz Tanrı sürüsü olarak odanın beyazlığına girerler. "Dua mı edelim, yoksa avlanalım mı?" diye sorar Anne, parmak boğumlarını yalayarak. Diz çöker. Sağ elini taca doğru kaldırır. İlahi çene kemiği. Gezgin rahmin anne-Tanrısının kalıntısı. Fiorella dışarıda kalır ve titrer. İçeri girmezse bunun Fernanda'yı kızdıracağını bilir; Annelise'i kızdıracağını. Kız kardeşi ve diğerleri tören için çember oluştururlar. Ateş tarafından ele geçirilmişlerdir. Bazen o da öyle hisseder ama o öğleden sonra değil çünkü kâbuslar görüyordu. Duvarlardaki beyaz boyadan çıkan yüzler görüyordu. Kaymanları görüyordu. Süt görüyordu. Natalia, Ximena, Analía ve Fernanda başlarını eğerler; saçları, terli ve çıldırmış yüzlerini örter. Yatağa korkarak gitmek istemez. Yapacaklarını hayal etmek istemez. Bunu birçok kez yapmışlardı. On beş kez. Yirmi kez. Acıtacağını bilir

çünkü her zaman acıtır. Bir şeyleri hayal edeceğini bilir çünkü Anne onları hayal ettirecektir. Fiorella, oyunun ilk kez yaptıkları gibi aptalca ve çocukça görünmesini ister. "Dua mı edeceksin, yoksa avlanacak mısın?" Şimdi, bunun yerine oyun çok yetişkin görünür. "Avlanacak mısın?" Artık Anne'in kafatasını çevreleyen köpekbalığı dişleri vardır. "Yoksa dua mı edeceksin?" Sol elinin boğumlarını yalar ve sağ elini havaya kaldırır. "Biri ya da diğeri, Fiorella." Ve istemese de içeri girer. "Biri veya diğeri."

El ele tutuşurlar. Ximena, kendininkilerin terli olduğunu bilir. Analía ve Fiorella'yı iğrendirdiğini bilir, ama elleri böyledir. Yapabileceği bir şey yoktur. Annelise sözleri söyler: Kulağa iyi gelen ve kötülüğü ifade eden. Ve Ximena gülümser, orada olmaktan gurur duyar, o zamana kadar her cesaret oyununu tamamlamış, cezalara katlanmış, hikâyelerini Beyaz Tanrı'ya sunmuştur. Arkadaşlarına vurmak ya da onların ona vurması anlamına gelse bile, çemberin içinde olduğu için kendini şanslı hisseder. Çünkü macera buna değer, diye düşünür. Çünkü kim günde birkaç saat bir film senaryosu yaşamak istemez ki.

Gözlerini kapatırlar.

Ve sonra başlar.

Anne, "Beyaz Tanrı odada," der. Natalia böyle aptalca şeylere inanmaz ama arkadaşlarıyla birlikte çemberdeyken ve onlar el ele tutuşup gözlerini kapattığında, her zaman kurallara uyar. "Odada," diye tekrarlar Anne, tedirgin bir şekilde. Hepsi onu dinler. Hepsi nefes almakta zorlanmaya başlar. Natalia bir titreşim hisseder. Bir ürperti. Bir mevcudiyet. Böyle aptalca şeylere inanmasa da asla bakmaya cesaret edemez. Gözkapaklarını sıkıca kapatır. Anne'in sesi tekrar bir başkasına dönüşür.

Ampute bir ses.

Bir kütük.

Analía binanın dışında gerçekten sıkılır. Bu yüzden Fernanda'nın yüzündeki salyasından iğrenmesine ve Annelise'in dişlerinin arasından konuştuğu şeylerden korkmasına rağmen çemberi kırmaz. Beyaz Tanrı kulağını okşadığında gözlerini açmaz. Onu tekmeleme ve kan hakkında düşünmeye zorladığında da. Kıpırdamanın ve arkadaşlarının derisini yüzmenin ne kadar kolay olduğu hakkında düşünmesine neden olduğunda da. Gözleri kapalıyken güvendedir: Onu göremediği sürece, ona kötü bir şey olmayacaktır. Çiviler sırtına tırmanır ve parmaklar saçlarını çeker. Boynu kırılgan olabilir, ama aklı değil. Çene kemiği, "Beyaz Tanrı burada," der. Sonra yüzüne tokat atarlar ve gülümser. "Onlara içecek bir şeyler ver." Neyin acıdığı görmekle ilgiliydi, bunu öğrenmişti. "Onlara kanından bir yudum ver, Analía." Kötülüğün ne olduğunu görmekti. "Dil gibi tadı olan kanından." Bu, Tanrı'ya aykırı olanı görmekle ilgiliydi.

Fernanda gözlerini açar ve artık kafası yerine düşünen bir çene kemiği olan Annelise'i görür. "Leşte Tanrı'nın tadına varacaksın," der ve ölü bir kuşu eline verir. Diğerleri kendilerininkini havaya kaldırırlar. Ânın yaklaştığını bilirler. "Leşte Tanrı'nın tadına varacaksınız," derler. Ve duvarlardan damlalar süzülür. Rüzgâr bir anne gibi ağlar. Hepsinin yapması gerekir, Annelise'in bile ama önce Fernanda'nın sırasıdır. "Leşte Tanrı'nın tadına varacaksınız." Cesaretleri, darbeleri, tehlikeyi buna tercih eder. Onu geceleri ayakta tutan korku hikâyelerini. "Bundan yiyin, çünkü bu O'nun bedenidir." Oysa Beyaz Tanrı kültü, gerçek bir oyundur. "Ve bu O'nun kanı." Ama Annelise güzeldir. "Isır onu." Ve Fernanda bu güzellik karşısında ağlar.

"Isır onu."

XXVIII

Fernanda gözlerini kapattı, arkadaşlarının evlerindeki Noel ağaçları gibi yeşil ve parlak renklerde olduğunu hayal ettiği ormanın içinden geçerek, kulübeden kaçtığını hayal etti.

240 Okuldaki tiyatro setlerindeki payetler gibi.

Nöbetçinin üniforması gibi.

Annelise'in en sevdiği ayakkabıları gibi.

Hiç ormanda bulunmamıştı ama onu televizyonda ve filmlerde birçok kez görmüştü.

Koşan kadınlar. Koşan kız çocukları.

Koştuğunu düşündü. Fiziksel olarak bir masaya kelepçeliyken, bir sandalyede otururken, öğretmeninin mağaradan geliyormuş gibi çıkan çatlak sesini dinlerken ormanda koşmanın mümkün olduğunu hayal etti:

"Nasıl bu kadar hasta oldun, seni hasta, küçük kız?"

"En iyi arkadaşını suistimal etmeye, ona acı çektirmeye, evime seninmiş gibi girmeye nasıl cüret ettin?"

Fernanda av mevsimindeki o sesten kaçmak için kayaların, köklerin ve geyik gözlerinin üzerinden atlayarak koşarken düşündü: Ben bir şey yapmadım!

Ne yaptım? diye merak ediyordu bazen.

Zihninde öğretmeninin sözleri, düşünce, eylem ve ihmalkârlığının saflığına vaşakla, tazılar, fareler gibi musallat oluyordu.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorum."

"Dişlerinle ve ellerinle, yatakların altında ne yaptığını çok iyi biliyorum."

Benim hatam, benim hatam, benim en büyük hatam, hiçbir suçu olmamasına rağmen onu dizlerinin üzerinde dua etmeye zorladıklarındaki gibi fısıldadı kendi kendine.

Herkes, havuzun renginin onun suçu olmadığını söyledi.

Küçük kardeşinin kırık, mavi alnından sorumlu değildi.

Clara Hanım'ın kül gibi sesi yüzünden hayalindeki orman görüntüsü dağılınca, Fernanda gözlerini daha da sıkı kapattı ve sonra ağaçlar üzerlerindeki yaratıklarıyla birlikte geri döndüler, o mağara gibi, kafatası gibi sesi yatıştırdılar:

"Arkadaşın Anne söyledi."

"Arkadaşın Anne, ona yaptığın her şeyi bana anlattı; bana yaptığın her şeyi."

Ama hiçbir zaman bir başkasının evine zorla girmemiş ya da Anne'i ilkel ısırma yöntemine dayanmaya zorlamamıştı, bundan emindi. Bilmediği çok şey olmasına rağmen –ölü kardeşi Martín'le havuzda olanlar gibi– diğer her şeyi, önemli kısımları biliyordu: Öğretmeninin köpüklü tükürük saçarak ve yumruklarıyla masaya vurarak söylediklerinin yalan olduğunu.

Öğretmeninin klinik olarak deli olduğunu.

Kafası karışmış biri gibi konuştuğunu. Delirmiş gibi.

İnlemelerini bastırdığını, gözkapaklarını kapatarak tahammül etmeye, Clara Hanım'ın kusursuz kafatasına gömülmüş gibi görünen bir çift gözü görmemek için çabaladığını, onu duymadığını ya da görmediğini hayal etti.

İlahi ve kirli bir kafatası. Saçlarının yağı yüzünden o kadar parlaktı ki, bu korkutucuydu.

Çürük kafa.

Çürüyen kafa.

Kaçamadı. Yağlı siyah saçların ağzından çıkan sözcüklerden kaçamadı.

Korktuğu için derinlerde bir yerlerde kelimeleri geveleyerek konuşuyordu. Korku, sözleri karşısında tökezlemesine neden oluyordu, onun geniş hayal gücü karşısında aklını kullanmaya çalışıyordu ki fikirleri boğazına takılmasın.

İnsanların korktuklarında düşünemeyeceklerini sanardı ama düşünüyordu. Çok net düşünüyordu: Düzensizlik hakkında, şelaleler hakkında, atlıkarıncalar hakkında.

Koştuğundan daha hızlı düşünüyordu. Anlayabileceğinden daha hızlı.

Saç korkusuyla çıldırmak istemiyordu.

Zaten ıslak olduğundan kendini tekrar ıslatmak istemiyordu.

"Evinize hiç girmedim!"

"Anne size yalan söyledi!"

"Anne sizi kandırdı!"

Derin bir nefes aldı. Öğretmeni onu duymadı, çünkü çıldırmıştı, kana susamıştı. Yetişkin sözleri, karpuz yeşili, kusmuk yeşili ormanda dörtnala koşan, kıvrılmış kuyruklarının kenarları havada onu işaret eden timsahlardı.

Onu timsah gözyaşlarıyla suçladılar ve neden korkup paniğe kapıldığını anlamadı.

Ona çerçeveler, azıdişleri ve zincirlerle ilgili hikâyeler anlattılar.

Ona Annelise'i sözde istismar ettiği hakkında bir şeyler söylediler.

Benden bunu yapmamı istedi, eğer dili titremekten başka bir şeye muktedir olsaydı bunu söylerdi.

Onu bir sakız parçası gibi çiğnememi severdi.

Soluk borusunu eski bir paçavra gibi sıkmama bayılırdı.

Öğretmeni onun önündeydi, masanın tam karşısında ama hayalinde arkasındaydı, çok uzaktaydı ve ağaçlar onu saklıyordu.

Korku filmleri, bir kaçırma olayının gerçek dinamiklerini bilmiyordu.

Fernanda, ormanda, o karatahtayı andıran sesten, dişlerini göstererek onu soyan, dik başlı bir gölge gibi yakından ona böğüren, düşmeyen gözyaşlarını koklayan o dağı andıran sesten kurtulacak kadar hızlı olduğunu hayal etti.

Bacaklarının arasından gelen dalga.

Artık tutamadığı osuruklar çok gürültülülerdi ve kokuyorlardı.

Ve icat ettiği ormanda, çiş fışkıran sandalyede, Anne'i daha önce hiç olmadığı kadar özlediğini hissetti.

Anne: Oyuncak bebeği, ikizi.

Her şeye rağmen onu ısırmaya devam etmek isterdi. Clara Hanım'ın sesinin topuklarını ısırması gibi değil, peygamberdevelerinin âşıklarının kafalarını koparması gibi.

Ama artık dişleri için çok geçti.

Şimdi tehlikeyi hissediyordu ve annesinin rahmine geri dönmek, Martín'in kocaman hastane yatağına küçük bir balık gibi doğmasını izlemek isterdi.

Ormana kaçmak. En azından, kendini ağaçlardan düşen siyah saçlardan kurtarma ihtimali olurdu.

"Seni evimde tutamayacağımı anlamalısın."

Korkmak, onun daha önce hiç istemediğini arzulamaktı: Plasentanın esnek ıslaklığına dönmek, ölen kardeşinin ilk çığlığıyla uyanmak.

"Seni kovmak zorunda kalacağım."

"Seni serbest bırakmak zorunda kalacağım."

Korkmak, bir gözün üzerinde kırpışan bir kirpik gibi gerçeği sezmekti: Artık dönüş yoktu, geri dönmek artık imkânsızdı. Bunu Clara Hanım'ın mağaradan geliyormuş gibi çıkan sesinin tınısında, kabuklu bir hayvan gibi masanın üzerinde hareket eden tabancada, kulübenin dışında çığlık atan ve içerideki bitmemiş sahne için bir koro oluşturan kuşlarda hissetti.

Kuşlar, uçmaktan başka bir şey yaptıklarında korkutucu varlıklardı.

Fernanda, binada öldürdüğü güvercinlerin hiçbiri için empati duymamıştı. Kayıtsız bir şekilde ölmelerini izlemişti ve şimdi o, titreyen ve tiksindirici, iskeletlerine kadar tehlikeyi hisseden o hayvanlardan biriydi.

Doğa böyleydi: Adil ve acımasız.

Anne'in gülüşünü hatırlamak, kendi inkârıyla yükselen ormanda koştuğu şiddeti güzelleştirmek istedi ama yapamadı. Hafızasında sadece hayvani bir gürültü vardı, onu kovalayan yusufçuklarla kaplı, güçlü bir kıkırdama.

"Senin gibi hasta kızlara bir ders verilmeli."

Fernanda'nın kafası, annesinin sonu gelmeyen teni misali bulutlarla taçlandırılmış ağaçların arasında zikzak çizdi.

"Sana bir ders vereceğim."

Karnına buzlu bir solucan gibi giren soğuğu hissederken
 Anne'i düşündü ve her ne kadar sırtlan, sürüngen olursa olsun, o bile yalanlarının nelere yol açacağını asla tahmin edemezdi. Clara Hanım'ı korkutmak için yaptığı girişimin, gerçek dünyada neyi serbest bırakacağını.

"Orada, hamamböceği yuvanda sana bir şey öğreteceğim."

Annelise bilmeden yaptığı şey için kendini suçlu hissediyor olmalı, diye düşündü.

Zavallı şey, diye düşündü. Onu tüm kalbiyle affetti.

"Sen hastasın."

Seni affediyorum, diye düşündü, hâlâ koşarken, *ama acı çekmeni istiyorum.*

"Gerçekten hastasın."

Seni seviyorum, diye düşündü dalları ve kökleri koparırken, *ama umarım bu suçu sonuna kadar taşırsın.*

"Öğrenmen gerek ve birinin sana öğretmesi gerekiyor."

Fernanda, Annelise'e önce kendisinin ihanet ettiğini biliyordu ve bu yüzden onu affetti: Çünkü hançeri ilk atan her zaman sessiz kalmak zorundaydı.

"Birinin ellerini kirletmesi gerekiyor."

Ve Clara Hanım'ın sesi, boğazından aşağı kayan buz solucanları gibi ayakları ve kafası olmayan şeyler söylerken, Fernanda gerçeği gördü: Hayvanlar ne zaman öleceklerini bilirlerdi, çünkü ölüm bir duyguydu.

Bedenin fütüristik bir duygusu.

Ormanı genişleten, kuvvetiyle taşların içine kadar açılan öğretmeninin o buz gibi sesini dinlerken, fırsatı varken Annelise ile ölmediği için ne kadar pişman olduğunu düşündü. Okulun şapelinde dünya sallandığında.

Haberlerin söylediğine göre Richter ölçeğinde 4,5 şiddetinde.

Depremler diyarında bir deprem daha diye düşündüler ama hareket hiç durmadı, tüm kızlar ve öğretmenler birbirlerine bakmaya başladılar ve sunakta, Tanrı bile sarsıldı.

"Kıyamet!" diye bağırdı Anne.

Bağırışlar.

Kızlar en iyi arkadaşlarına ve Fernanda, Annelise'e sarıldılar.

Onun ruh ikizi. Kasık ikizi.

Sonra, sihir: Yanakları birleşti, birbirlerinin şakaklarından nefes aldılar, birbirlerinin bellerine sarıldılar, parmakları âdeta etlerine batıyordu, burun uçları birbirine değiyordu ve öğretmenler onlara, daha önce hiç uygulamadıkları tahliye prosedürlerini takip etmelerini söylerlerken, birbirlerine öyle bir şiddetle baktılar ki dehşetin ortasında kahkahalara boğuldular.

Böyle ölmeliydi, bunu düşündü: Şapelin altın çatısı altına gömülerek.

Gömülü bir aşk.

Toprağın altında büyüyen bir tapınak gibi bir dostluk.

O gün ölmeye cüret etseydi, ölümü mutlu olurdu; herkes gözleri kapalı çığlık atarken Annelise'in onu sıkması ve korkusuzca kıkırdamasıyla güzel ve mükemmel olurdu.

Deprem durmadan ölmeliydi.

Tanrı düşmüş olmalıydı.

Şapeli canlı olarak terk ettiğinde, kaçtığı ölümden sonra, herhangi bir ölümün her zaman daha kötü olacağının farkında değildi.

"Benimle öğrenmek zorunda kalacaksın, duydun mu?"

Kafasında tökezledi, ama düzgün bir şekilde ölme fırsatını kaybetmişti, bu yüzden artık önemi yoktu.

Rüzgârı kesen kılıçların ve baltaların sesi ona ulaştı.

"Beni duydun mu?"

Ölüm bir duyguydu.

Önünde, yoğun ve gizli olarak hayal ettiği dayanılmaz bir beyazlık vardı: Beyaz Tanrı, düşüşünün ufkunda kendisini empoze ediyordu.

"Gözlerini aç!"

Hayır: Karlı bir volkan. Ama hayal etmek istediği bu değildi.

"Onları aç!"

Gözkapaklarını olabildiğince sıktı ve öğretmeninin ayak sesleri yaklaşırken sandalyenin zemini tırmalamasını dinledi.

"Senin için zor olacak, ama yapacaksın."

Patlamak üzere olan buzlu bir yanardağ, Annelise'in Beyaz Tanrısı onu timsahtan kurtarmak için kraterden çıkıyor.

"Göreceksin."

Ne kadar saçma, diye düşündü. Beyaz Tanrı kimseyi kurtarmaz.

"Senin için çok zor olacak, ama sana öğreteceğim."

Düşüşü, tıpkı göbeği gibi patlayan bir volkanın önünde, ormanda meydana geldi.

"Sadece beni dinlemelisin."

Ama gözlerini açıp pencereden onları aradığında, hiçbir Tanrı, Dünya'da uyumakta olan herhangi bir yanardağ görmedi.

Gökyüzünde uyuyan.

"Sadece korkunun içine dalmalısın."

XXIX

A: Evinize girecek.

C: Yeter.

A: Yapacağını biliyorum.

C: ...

A: Bir gün o da hepsi beyaz çağda, hepsi Beyaz Tanrı'ya dua eden diğer kızlar gibi evinize girecek ve beni incittiği gibi sizi de incitecek.

C: Kapa çeneni.

A: Çünkü canı sıkılıyor.

C: ...

A: Çünkü o daha küçük bir kızken kardeşini öldürdü.

C: ...

A: Çünkü ben onun en iyi arkadaşıyım ve o bana ihanet etti.

C: ...

A: Çünkü hepimiz pazartesilerden nefret ederiz.

XXX

Fernanda ve Annelise, papatyalara basarak çimenlerin üzerinde koştular. Ayak parmakları, suyu milyonlarca sıvı mikro kristale ayıran fiskiyelerin ıslattığı zemine battı. Annelise, sudan kurtul-
248 mak için açık avuçlarını kullandığı sırada, "Sanki bütün bardaklar havada kırılıyor," dedi. Sekiz yaşındaydılar ve kafalarına vuran güneş, çürük bir yumurtanın sarısına benziyordu. Soluk sarı bir gündü ama kulüp kusmuk renginde mayo giymiş insanlarla doluydu, onların canlı renkli ve dinozor desenli olanlarına benzemiyordu. Fernanda bir kolluk, üzerine şeker parçaları serpilmiş vanilyalı bir *donut* çıkardı ve Annelise onu geride bırakarak havuza bombalama atladı. *Splash.* Köşelerdeki bazı çocuklar klor dalgaları ve meyve parçaları yüzünden neredeyse boğuluyorlardı. Pembe üniformalı iki dadı onları çıkardı ve hâlâ suyun altındaki Annelise'e büyük bir öfkeyle baktılar. Yakınlarda bebek arabaları vardı; robotlar; Temel Reis, Hello Kitty ve Kâşif Dora'lı kolluklar; parmak arası terlikler; şişme yataklar; güneş kremi; güneş gözlüğü; dergiler; ve biberonlar. Fernanda nesnelere can sıkıntısıyla baktı ve güneşten kıpkırmızı olmuşken yavaşça suya girdi, küçük parmakları babasının hediyesi olan *donut* desenli kollukları kavradı. Kulüpte daha büyük bir havuz vardı ama bu

sadece yetişkinler içindi ve neden daha küçük, daha çirkin olanda kalması gerektiğini anlamıyordu. Sekiz yaşında küçük bir kız olmanın, yetişkin havuzunda sürüklenen devasa balina şişme yatağıyla karşılaştırılamayacak o saçma kolluklar gibi, her zaman en kötüsüne razı olmak demek olduğunu öğrenmişti. Annelise bir keresinde balinayı çalmaya çalışmıştı ama annesi onu yakalamış ve daha büyük çocukların önünde yüksek sesle şaplak atmıştı, bu da onu gözyaşlarına boğmuştu. Fernanda, Annelise'in annesinin ona davranış şeklini beğenmemişti. Kendisine yapılan muameleyi de sevmiyordu ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Anneleri arkadaşlardı ve kulübe üyelerdi. Badminton oynamayı, hocayla –Fernanda'nın annesinin bazen alnını sildiği dev bir adam– sohbet etmeyi ve havuz başında kokteyller içmeyi seviyorlardı. Dev eğitmenle idman yapmak için bir araya geldiklerinde, iki anne onları büyükler için olan bölgeden uzak bir yerde oynamaya, sümük ve karpuz parçalarıyla dolu suda yüzmeye ve çocuk büfesinde yemek yemeye gönderirdi, orada her zaman bir palyaço ya da odayı hareketlendiren bir Miki Fare olurdu. "Eğlenceli bir şey yapmamıza asla izin vermiyorlar," derdi Annelise ve Fernanda onun haklı olduğunu düşünürdü, ama aynı zamanda en iyi arkadaşıyla yalnız kalmayı, çimenlerin üzerinde koşmayı, ayılar ve gökkuşakları şeklinde jöle yemeyi, kola ve kâğıt şemsiyelerle süslenmiş meyve sularını içmeyi, birbirlerinin buruşuk parmaklarını sıkmayı ve kimse fark etmeden havuza işemeyi seviyordu, çünkü suyun serinliği ile içlerinin sıcaklığı arasındaki tezat çok lezzetliydi. Annelise, Fernanda'yı taklit ettiğinde biraz utanarak, "Bu bizim sırrımız," dedi. Şimdi, hoparlörlerde *Oyuncak Hikâyesi* filminin müzikleri çalarken Fernanda, tıpkı bir denizkızı gibi dalışını izliyordu. "Ben senin dostunum!" Havuzdan birkaç metre ötede sallanan bir kız şarkı söylüyordu. "Ben senin dostunum!" Uzakta, bir çitin arkasında, annesini ve Annelise'in annesini, yürüdüklerinde selülitleri belli olan kısa etekli, raketli diğer kadınlarla birlikte görebiliyordu.

Annesinin diğer annelerle bir araya gelip, yasak kokteyller içip, Küçük Deniz Kızı'ndaki Ursula gibi kıkırdaması uzun zamandır Annelise'i rahatsız ediyordu. Farklı davrandığını düşünüyordu ve bu doğruydu: Anneler bir araya geldiklerinde, Fernanda kendi annesinin onu daha az sevdiğini hissederdi. Anneler bir araya geldiklerinde, onunki anne olmayı bırakırdı ve onu sevmeyen farklı bir insan olurdu. Havuzun kenarına tırmanan Annelise, "Gizli görev oynayalım," dedi. "Annelerimiz görmeden yetişkinler için olan bölgeye girmeliyiz. Dev eğitmeni kurtarmalıyız." "Neyden?" "Elbette ona büyü yapanlardan!" "Bu çok kötü!" "Gerçekten kötüler." Annelise ona bir cumartesi, annesi diğer anneleri poker oynamaya, içki içmeye ve Ursula gibi gülmeye davet ettiğinde yatağa gitmediğini, ne yaptıklarına bakmak için oturma odasına süründüğünü söyledi. Yolda duyduğu seslerden korktuğunu söyledi: Dokunaklı kahkahalar, bardakların çarpışması, trompetli müzik. "Zaaavallı, talihsiz ruhlar!" Fernanda arkadaşının hikâyesini dinlerken, kafasında Ursula, Charo'nun ona geceleri okuduğu Küçük Deniz Kızı'ndaki büyüleyici dizelerle şarkı söyledi. Annelise bir dolabın arkasına saklandı ve anneleri, havalananan kartları ve masadaki fişleri izledi. Dışarı atlamayı ve "Boo!" diye bağırmayı düşündü ama annesinin, arkadaşlarının önünde genellikle yaptığı gibi, ona şaplak atmasından ya da hakaret etmesinden korktu. "Büyülerim için yalvarıyorlar, ağlayarak geliyorlar! Onlara kim yardım etti? Ben yaptım!" Annelise, Fernanda'nın görebilmesi için yanında olmasını istediğini söyledi çünkü aniden kahkahalar yükseliyordu ve annelerden biri lekeli bir masa örtüsünün üzerine kartları fırlatırken annelerden diğeri elbisesini ve iç çamaşırını çıkarıyordu, diğerleri ise pis kahkahalar atıyorlardı. "Birkaç kez başıma geldi, bedeli ödenmeli..." Burunları buruşuktu, burun delikleri kraterlere benziyordu ve yavaş yavaş alınlarından tuhaf kökler çıkmaya başladı. "Ve vücutlarını eritmek zorunda kaldıım!" Annelise'e göre, çıplak anne masanın etrafında yürürken,

bir grup ritmik alkışla yumurtlarken yanakları şişti, titredi. "Zavaaaallı, ihtiyaç duyan ruhlar!" Deniz cadısı ne istediğini biliyordu ve o kadar yüksek sesle ve iğrenç bir şekilde güldü ki kurbağa ve yılanlar yere düşüp orada kıvranarak yattılar. Bunca yüz egzersizi beraberinde muazzam ter damlaları getirdi, annelerin peçeteyle ya da elleriyle kuruttuğu muazzam ter damlalarıydı bunlar, ama birkaç saniye sonra Annelise, kendisininkinin kalkıp, siyah ahtapot kahkahalarının arasından bir sokak kedisinin kasıklarına ve mavi damarlı memelerine doğru yürüdüğünü gördü. "Neyse ki sihirle ilgili bir şeyler biliyorum, her zaman sahip olduğum bir yetenek!" Çıplak anneye doğru eğilip onu dudaklarından öpmeden önce biraz sendeledi ve iguana yeşili kokteylinden bir yudum aldı. "Orada kadınların konuşmamaları, eğlenmemeleri tercih edilir!" Fernanda, Annelise'in annesinin uzun, yapışkan dilinin çıplak annenin ağzına girişini nasıl bir korku ve tiksintiyle anlattığını hatırladı. "Susarsan hayran olunursun, çeneni sıkı tutarsan başarırsın!" Sonra kendini tutamayan Annelise, annesinin cam gibi gözleri çığlığını takip etsin diye çığlık attı. "Arieel!" Arkadaşları gülüp kızlara yasak olan kokteylleri içerlerken, o öfkeyle yavrusunu yakasından yakaladı. "Zavallı ruh utanç içinde! Ne yapacaksın! Şimdi düşün!" Fernanda, Annelise'in anlattığı sahneyi televizyonda görmüş gibi hayal etti: Van Isschot Hanım, kızını koridordan aşağı indirdi, merdivenlerden çıkarken şaplak attı ve sonra onu yatak odasına itti. Yine de en kötü kısım bu değildi; sonradan olanlardı. "Fazla zamanım yok, meşgulüm ve bu sadece... bu senin sesin!" Hâlâ huzursuz olan kızı, gitmek üzere önce annesinin kolunu tuttu ve istemeden onu dirseğinden bileğine kadar çizdi. "Zaavallı ruh utanç içinde!" Yerde bir Barbie bebek olmalıydı çünkü ikisi de tökezledi ve kız çocuğu annesinin rahmine çarptı. "Seninle ne yapacağım?" Tepkisi ani ve ürkütücüydü: Annelise, gecenin bir yarısı odasında annesinin gözlerinin rengini kaybettiğine yemin etmişti; onu saçlarından tuttuğunu, ona yarasa çorbası kokan

nefesini üflediğini ve dişlerini omzuna, ulaşabildiği ilk yere geçirdiğini. Annelise'in sadece köpeklerde gördüğü bir öfkeyle onu ısırdı. Fernanda'ya, annesinin dişlerinin tıpkı ölümün acıtması gerektiği gibi acıttığını söyledi. Nasıl olup da ölmediğini bilmediğini söyledi. "Cadıı, seni büyü için çağırıyorum!" Annelise, annesine çok yakından baktığında ve kalın, pürüzlü sesiyle babasına olup bitenler hakkında tek bir kelime ederse onu öldüreceği konusunda uyardığını, korkudan zar zor uyuyabildiğini söyledi. "Bana söylediği buydu: 'Babana söylersen seni öldürürüm,'" dediğini itiraf etti Fernanda'ya. Ancak ertesi gün, Van Isschot Hanım'ın gözleri her zamanki gibiydi ve hiçbir şey olmamış gibi davranması Annelise'i şaşırttı. "Larenjit yapan deniz büyüleri, bana gel!" Fernanda roketli plaj havlusuyla kurulanırken annelerin bir araya geldiklerinde ne kadar tuhaf olduklarını düşündü. "Şarkı söyle!" Kendilerinin de bir araya geldiklerinde, su altında ellerini ve burunlarını birbirine değdirdiklerinde, ikiz gibi davrandıklarında onlara tuhaf görünüyor olmaları gerektiğini düşündü. "Hey, benim kız kardeşim olmak ister misin?" diye sordu aniden saçını sıkarken ve klor yere damlarken. Annelise heyecanla gülümsedi: "Evet, senin kardeşin olmak isterim." Yetişkinler için olan alanda koruma yoktu ama ne zaman bir çocuk girse, ebeveynleri onları dışarıdaki daha küçük ve daha kirli dünyaya geri gönderirdi. "Peki dev adama yaptıkları büyüyü nasıl bozacağız?" Fernanda, görülmemek için bir sütunun arkasına saklandıktan sonra sordu. Annelise, sanki bariz bir şeymiş gibi, "Annelerimizin boyunlarını öperek," dedi, küçük ama kararlı, damlayan adımlarla yoluna devam etti. Yetişkinler için yapılmış olan devasa havuzun yanından geçtiler ve şişman bir adamın gökyüzüne değen bir atlama tahtasından atladığını gördüler. SPLASH. Annelise, çok renkli kokteyllerle dolu tepsiler taşıyan iki garson ıslandığında ağzını elleriyle kapadı ve güldü. Yüzen balina, bacaklarında biber şeklinde kırmızı lekeler olan bir kadının ayaklarının dibine doğru ilerledi ve Fernanda, yetişkinlerin

de kullanamamaları için onu almaya ya da patlatmaya heveslense de, guava ve güneş kremi gibi kokan vücutlardan kaçınarak, Annelise ile badminton kortlarına doğru yürümeye devam etti. "İşte oradalar!" dedi Annelise çömelerek. Fernanda onun yaptığını yaptı ve annelerini, Ursula gibi gülen diğer annelerle birlikte gördü ve dev eğitmenin ayakkabı bağlarını boş tribünlerin yanında bağladığını gördü. Annelise, aslında yumruğu olan hayali bir *walkie-talkie*'ye, "Görevin yüzde doksanı tamamlandı," dedi. "Sadece annelerin büyüsünü tekrar tekrar devredişi bırakmamız gerekiyor." Fernanda başını biraz kaldırdı ve uzakta sadece babaların koştuğu bir futbol sahası gördü. "Ya babana ne gördüğünü söylersen?" Annelise ona düşünülemez bir şey önermiş gibi baktı. "Annemin beni 'Hansel ve Gretel'deki cadı gibi yemesini mi istiyorsun?" Fernanda bundan hoşlanmadı ve elleriyle dizlerini silerek saklandıkları yerden çıktı. "Ne yapıyorsun! Görevi mahvedeceksin!" *Anneler kızlarını yemezler*, diye düşündü ama yüksek sesle söylemedi. Birkaç metre ötede annesi eğitmenle konuşuyor, raketini bir sandalyeye yaslıyor ve sağ ayağının ucuyla yarımay çiziyordu. Onu böyle görmek Fernanda'yı ürpertti ama nedenini bilmiyordu. "Geri çekil!" diye bağırdı Annelise, yeni maceracı kız kardeşi badminton kortuna giden yola çıkarken. Yer uzaktaki solgun bir güneşle titredi, Fernanda bir su izi bırakarak ve kalçalarını bir podyumdaymış gibi sallayarak ilerledi. Saklanmaya çalışmadı ama annesi havuz suyu nedeniyle hâlâ ıslak olan küçük kollarıyla arkadan kalçalarına sarılıncaya kadar orada olduğunu fark etmedi. Sonra Fernanda, annesinin vücudunun kaslarının deniz gibi kasıldığını, geri çekildiğini hissetti ve eğitmenin çarpık gülümsemesinin bulutlara doğru saçtığı salyaları gördü. "Bu senin kızın mı?" "Evet... o benim küçük kızım," diye cevap verdi annesi sanki yeni uyanmış gibi. "Şimdi, hayatım, burada ne yapıyorsun?" kollarını açarken rahatsızlığını tatlı sözlerle gizleyerek sordu. Fernanda yabancıların önünde annesinin ona "hayatım", "prenses", "aşkım", "tatlım", "güzelim"

demesinden hoşlanmazdı çünkü yalnız olduklarında ya da babasıyla birlikte olduklarında ona sadece adıyla hitap ederdi. "Çocuk havuzuna geri dön tatlım, annen çok meşgul." Dev, kunduz dişli eğitmenin önünde konuşurken annenin sesi daha yüksek çıkıyordu. Annesi badminton oynamak için parfüm sıkmış ve makyaj yapmıştı. Annesi ondan, tıpkı ölen kardeşi Martín'in hayattayken yaptığı gibi uslu davranmasını istemişti. "Ben kalmak istiyorum." Fernanda bunun adil olduğunu düşünmüyordu çünkü erkek kardeşinin harekete geçecek zamanı olmamıştı. "Çocuk havuzuna geri dönmelisin, tatlım." Böylece doğumunu taçlandıran kalçalarına tekrar sarıldı ama bu sefer annesi onu görsün diye önden ve kulağını venüs tepesine dayayarak. Bulutların içindeki eğitmen döndü ve bir tenis topuyla oynayan diğer annelere doğru yürüdü. "Beni üzmek istemezsin, değil mi? Beni dinle ve sana ne diyorsam onu yap," diye fısıldadı annesi, ikisi yalnız kaldıktan sonra daha ciddi, tehditkâr bir ses tonuyla. Onu kendisinden ayırmaya, sıska, ıslak kucaklamadan sıyrılmaya çalıştı ama Fernanda kana bulanmış bir sülük gibi daha sıkı sıktı. "Fernanda!" Diğer anneler, eğitmenin alnındaki teri siliyor, gülüyor, gökten gelen sıcağa bakıyorlardı. "Rahatlamaya hakkım yok mu?" dedi annesi, gözyaşlarına boğulacakmış gibi. Annelise sık sık Fernanda'ya, kendi annesini korkutmak için sahip olduğu gücü kıskandığını söylerdi. "Annen huzur içinde oynamasına izin vermeni istiyor!" Ama annesini korkutmanın süpergücü, Fernanda'nın isteyeceği türden bir güç değildi. "Beni öldürüyorsun! Seninle uğraşamayacağım!" Keskin tırnakların kollarına battığını hissedince annesini serbest bıraktı. "Kalıyorum!" diye bağırdı haklı çıkmak için ama annesi kendini kızının kucağından kurtardığında rahatladı ve yaşlardan ıslanan yüzünü ona çevirdi. Kargaya benzeyen bir kadın yakınlaşma anından yararlandı ve ortamı yumuşatmaya çalışarak Fernanda'nın saçlarını, Fernanda'nın gözlerini övmeye başladı. "Bu nasıl bir prenses! Napoli'den gelmiş olabilir!" Annesi, ya-

bancının iltifatı karşısında sessiz kaldı ve spor çantasını ve bir şişe maden suyunu bıraktığı sandalyeye döndü. Filenin diğer tarafında eğitmen, hem Nike marka ter bandı takan hem de Fernanda'nın öfkeli ayaklarına bir tenis topu atan iki anne arasındaki maçı izlemekle meşguldü. "Kızgın mısın prenses?" diye sordu karga suratlı kadın. "Kızarsan çirkin görünürsün." Annesine vurmak, onu yere itmek, üstüne atlamak istedi ama asla böyle bir şey yapmazdı, bu yüzden sandalyenin yanında su içerken annesinin sırtına doğru yürüdü. *Anne için büyüyü bozacağım*, diye düşündü ve sıcak kollarını annesinin boynuna sarmak için ayağa fırladı. Annesi ağırlıktan geriye doğru düşerken boğuk bir ses çıkardı ve şişesini düşürdü ama Fernanda kendini yukarı doğru itmeye devam etti, dudakları sadece badminton derslerinde gördüğü terli boynuna doğru büzüldü. "Sevgilim, onu boğuyorsun!" diyerek çığlık attı bir kadın çaresizlikle, işte o zaman Fernanda, annesinin saçlarını çekiştirdiğini, kuru boğulma sesleri çıkarırken onu neredeyse havaya kaldırdığını fark etti. Acı hissetti ama her şey çok çabuk oldu: Biri, belki de dev eğitmen, belki de bir anne ya da karga suratlı kadın, onu belinden yakalayarak şişeden akan suyla ıslanan annesinin üzerinden çekip aldı. Fernanda onu yere kimin bıraktığını anlamadı çünkü gözleri diğer annelere sabitlenmişti, hepsi de ona yardım etmek için koşuyordu; kırmızı yüzü kurtçuk damarlarıyla dolu olan annesine; balık tankları gibi öksüren annesine; gözleri lagünlerle şişmiş olan annesine; sonsuza kadar yetişkin havuzuna batmak üzereymiş gibi nefesi kesilen annesine. *Sadece seni öpmek istedim*, diye düşündü Fernanda, annesi ayağa kalkmasına yardım eden diğer annelerle birlikte ağladığı için irkildi. *Sadece büyüyü bozmak istedim.* "Anneciğiiiiim!" çığlık attı, aniden ağladı ve karga suratlı kadın korkmuş bir şekilde ona baktı. Annelise'in annesi, annelerin arasından belirip, onu nazikçe boynundan yakalayıp sahadan çıkararak, "Buraya gel, annenin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi. Yetişkinler için ayrılmış olan bölgeden geçerlerken,

"Anneni incittin," dedi. "Dikkatli olmalısın ve söz dinlemelisin." Fernanda etrafına bakınarak Annelise'i aradı ama sanki hiç kız kardeşi olmamış gibiydi. "Annen olsaydım, tüm bunların yarısına bile katlanmazdım." Çocuk havuzuna vardıklarında Fernanda, Annelise'in havuzun kenarında oturduğunu, buruşuk ayaklarıyla suyla oynadığını gördü. "Anne'e bak. Nasıl söz dinlediğini görüyor musun?" dedi sahte kız kardeşinin annesi. Hoparlörden yine *Oyuncak Hikâyesi*'ndeki şarkı çalıyordu ama şarkıyı söyleyen kız artık salıncakta değildi. "Dikkat et, yoksa seni bir daha buraya getirmeyiz." Fernanda, Annelise'in yanına oturdu ve ısıran annenin gidişini izledi, yetişkin alanına doğru yürürken başını ileri geri sallıyordu. "Ben senin dostunum!" Havuzda hiç çocuk yoktu ama çalıların diğer tarafından gelen sesleri duyabiliyordu. "Evet, ben senin dostunum!" Annelise iki yanağına bir öpücük kondurarak gözyaşlarını sildiğinde, Fernanda hâlâ ağladığını fark etti. "Belki daha zeki, daha güçlü ve daha büyük varlıklar da vardır." Nedenini bilmiyordu ama alnından yukarıya doğru kayan bir utanç hissetti ve kimsenin bunu görmesini istemedi – en iyi arkadaşının, yeni gizli görev kız kardeşinin bile. "Hiçbiri benim gibi olmayacak, dostum." Annelise homurdandı: "Gördün mü? Sana geri dönmeni söylemiştim." Çalıların diğer tarafında bir çocuk bağırmaya başladı. "Anneler bir araya geldiğinde gerçekten kötü olduklarını söylemiştim." Fernanda biraz gülümsedi, çünkü Annelise onun somurtmasını taklit etti ve o yıldızlarla dolu yüzü, o pamuk şeker dudaklarıyla havuzun kirli suyundaki yansımasına bakarken bir an için kendini onunla aynı hayal etti. "Büyük dostluğumuza zaman zaraaaar veremeyecek." *İkiz kız kardeşlerin annelere ihtiyacı yok*, diye düşündü. "Göreceksin, bitmeyeceeeek." *İkiz kız kardeşler birbirlerini kollarlar.* "Ben senin dostunum." Annelise havuza atladı ve onu da yüzmeye çağırdı. "Evet, ben senin dostunum."

Fernanda bu sefer kolluksuz atladı.

XXXI

A: Kızından doğup annesini doğuran hayvan hangisidir?
F: Bir kadın.
A: Biz kadın mıyız?
F: Hayır! İğrenç. Yapışık ikizleriz.
A: Kalçadan yapışık.
F: Frontal lobdan yapışık.
A: Ama biliyor musun? Bir gün kadın olacağız.
F: Bu seni korkutmuyor mu?
A: Bir gün annem gibi olacağız.
F: Bu seni gerçekten korkutmuyor mu?

XXXII

"Dinle. Dinle dedim. Hâlâ öğrenmen gereken önemli bir şey var ve ben onu sana öğreteceğim. Merak etme. Dışarıda bir avuç bulut var. Keşke varlıkların gerçek boyutunu bilseydin amą
258 bilmek için çok gençsin. Sen sadece hasta, küçük bir kızsın. Ne biliyor olabilirsin? Ben, rüzgârın gözbebeklerindeki hızı gibi şeyleri biliyorum. Sen ise en iyi arkadaşının dişlerini nasıl fırçalayacağını bile bilmiyorsun. Ama endişelenme: Bir ayakkabının, bir yatağın, bir kapının ne kadar acıttığını sana öğreteceğim. Sana öğreteceğim, çünkü senin gibi hasta küçük kızlara öğretilmesi gerekiyor. Ne dedin? Böyle bağırdığında anlayamıyorum. Eninde sonunda hepsi, korkunun içine dalmakla ilgili, onu yenmekle değil. Beni korkuttuğun ve buna rağmen kızım gibi olduğun hakkında. Ağzın açık ağlama, iğrenç. Evet, acıtacak. Evet, korkacaksın. Sen zaten öylesin. Boğuyor, değil mi? Kokuyor, değil mi? Üşütüyor, değil mi? Benim görevim seni eğitmek. Ben senin annenim, çünkü senin öğretmeninim ve sana bir ders vermeye hazırım. Sana başkasının evini ısırdığında köşelerin kaybolduğunu öğreteceğim. Gölgeler uzar, hayal bile edemezsin. Sana gölgenin derinliklerinde, anne babana, aynalara kıvrılıp uyumanın nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. Evimde ne-

redeyse tek bir ayna yok ama bunu zaten biliyorsun. Beni korkutuyorlar. Bu yüzden tek aynam annemin kıvrık omurgası: Artık benim olan çarpık meşe omurgası. Feryat etmeyi kes. Hissettiğin şey sadece gümüş bir namlu. Soğuk. Hadi gidelim, bacaklarını geniş aç. Yaptığının bir adı yok, anlıyor musun? Adlandırılamaz. Onları aç! Ve adlandırılamayan bir şey yaptığında, sonuçlarıyla uğraşmak zorundasın. Seni affeden ya da sana inanan en iyi arkadaş değilim. Ben senin öğretmeninim, senin hassas fikirli annenim. Bir darbeye ne kadar hassasiyetin sığdığını biliyor musun? Tabii ki. Elbette biliyorsun. Ama bir darbe, darbe olmaktan asla vazgeçmez ve senin yaptığın şey bu, bunun için seni affedemem. Bu sadece gümüş bir namlu. Barutla hamile kalınmaz, ama yapılabilseydi bir kurşun doğardı. Çığlık atmayı kes! Fışkıran ve ardından kalbinden vurmak için geri dönen bir kurşun: O bir kız evlat. Oysa bir anne, yavrularını korumak için onları çenesinde tutar derler. Onları ısırabilir, yutabilir. Bunu ister de. Ancak bir bebek de annesinin ağzını incitebilir ama kimse bundan bahsetmez. Bir bebek içeriden ısırabilir, boğazdan mideye doğru kayabilir: Doğmadan ana rahmine geri dönme. Ve tek istediğim, bir evin kapanan bir çene olduğunu anlamanı sağlamak. Bu korkuya dalmakla ilgili ve zor olan kısım da bu. Ağzını kapat! Soyut olanı öğretmek çok zor ama eğitim bir biçim meselesidir. Şu anda gördüğün şey bunu yapmanın tek yolu. Senin hamamböceği yuvanın kenarına ulaştım, korkunç hasarlı hayal gücüne. Ama her şey sona eriyor: Doğmadan ana rahmine geri döneceğiz. Bacaklarını gölgemde açacaksın. Senin gibi kızlar tanıyorum, avlanmaya gelen, damlarda regl kanı fışkıran, perdeleri tırmalayan hasta, küçük kızlar. Bana ne yaptırdığını görüyor musun? Ve bu hiçbir şey değil: Bu dehşet ama sana paniği göstermek istiyorum. Sana korkuyu göstermek istiyorum: Annemin her bir omurunu felç eden bir soğuk yanardağ, görülmeyenlerin yürüdüğü bir ev. Ama sana korkuyu zar zor öğretebilirim, kas kasılmalarına yaklaştırabilirim, bir

evin kapanan ve koruyan bir çene olduğunu anlamanı sağlayabilirim ama seni ısırabilir, yutabilir. Seni affetmek isterdim ama mesele bununla ilgili değil, anlıyor musun? Bir dalganın tepesindeymiş gibi korkuya dalmakla ilgili. Beni korkutmanla ilgili ve öyle olsa bile, seni buraya sana bir şey öğretmek için getirdim. Çünkü bu metal, bu uyuşturulmuş tetik, bir ceza gibi görünse de bir ceza değil. Kirpiklerinle beni uyanık tuttuğun onca zamanın intikamını alabilecek olsam da bu bir ceza değil. Bu başka bir şey, daha temiz, daha üstün. İstediğim şey seni düzeltmek, seni dik tutmak, seni doğruya yöneltmek. Seni kırmamak, düz bir çizgide ilerlemeni sağlamak, başkalarını incitmekten alıkoymak benim görevim. Ne boğucu bir sorumluluk: Yamyam olarak doğmuş olmana rağmen senin bir canavara dönüşmeni engellemek. Ancak her öğretmen ve her anne, çocuğunun dişlerinden kaçmalıdır. Onlara boğazından aşağı kaymamayı, ısırmamayı ve çenesinde duran bebeği yutmamayı öğretmelidir. Bir kızın hayatının zengin ve dolu olduğunu söylerler ama kimse annenin hayatının ne kadar mükemmel olduğundan bahsetmez. Yarattığını yok etme arzusunu bastırmak, seni yaratanı yok etme arzusu kadar zordur, öyle değil mi küçük fare? Kadın olmakla ilgili bu. Ve kanla. Ama birileri bu tür bir şiddetin sorumluluğunu üstlenmeli. Ve eğer kimse bunun sorumluluğunu alamazsa, geriye sadece korkuya dalmak kalır. Tıpkı Dr. Frankenstein'ın yaratığıyla kendini doğurduğu gibi. Çünkü yapamayacağın tek şey, bebeği dünyada yalnız bırakmak, onu en büyük kratere atmak, ailevi magmada yemek pişirmesini izlemek, bir kurşun gibi göğsünü kırmak için ne zaman geri döneceğini asla bilmemektir. Sorumluluk almalısın. Ve bana bak, gerçekten bana bak: Sorumluluk alıyorum. Ne yaptığını biliyorum, seni hasta, küçük kız. En iyi arkadaşına, annene, öğretmenine. Seni eğiteceğim. Bazen çok fazla acı çekeriz ve kendimizi her şeyin patladığı yere sürüklemekten ve sonra patlamaktan başka bir şey gelmez elimizden: BOOM! Ve tüm kötülükler

sona erer, her şeyin durmasını beklemek sona erer ve sanki hiç büyümemişiz gibi külleri karalamalar sona erer. Dürüst olmalıyım: Artık bedenimin yaşamına tahammül edemiyorum. Parçayı tam ortasından aşağıya alamadığım zaman, artık kaşımı çatıp saçımı tarayamıyorum. Nasıl düz çizgi yapacağımı bilmiyorum. Dümdüz durmasını istemek saçma. Kafamda net bir çizgi belirleyemeden tarağı kafatasımın ortasında sürükleyerek saatler harcıyorum. Annemin dişleri kırık tarağını kullanarak, saatler. Ama birinin sorumluluk alması gerekiyor. Ağzını kapat: Beni iğrendiriyorsun, her yerin salya ve sümük. Gözyaşları ve çiş. Korkunun içine dalmalısın, çünkü artık eşikte, taşların ve ısırıkların kalp atışlarıyla yaşayamazsın, sonra bir şeylerin olmasını beklemekten vazgeçebilmek için korkuya dalmalısın. Bir şeylerin olmasını beklemek. Çünkü hayatın boyunca boğulmaktansa, kendini birkaç dakika içinde boğmak daha iyidir, anlıyor musun? Her sabah korkudan ölüyormuş gibi hissetmekten, saçlarını çözememekten veya memelerinin altındaki deriyi gerçekten temizleyememektense ölmek daha iyidir. Tırnaklarını kesemezsin. Şifonyer çekmecelerini açamazsın. Ve koridorlarda ölü annenin doğduğunu görürsün. Saçını annenin dişleriyle taramanın ne anlama geldiği konusunda birilerinin sorumluluk alması gerekiyor. Saça bak. Yastıklarıma saçlar, küvetime parmak izleri bıraktın. Ne dışarı çıkabiliyor ne de içeride kalamıyorsam ne yapmalıydım? Yapmam gereken, sana önemli bir şey öğretmek ama bazı şeyler ilk kez öğrenildiğinde ceza gibi görünür. Gümüş bir namlunun soğuğu gibi. Bir tetikleyicinin inceliği gibi. Sadece şimdi bize ne olacağını anlamanı istiyorum: Panik, canlı bir vücuttaki her şey gibi sona erecek. Doğmadan ana rahmine dönüyoruz. Sen beni doğuruyorsun ve ben senin çenene giriyorum. Sonuna kadar aç. Kimse bu kadar pis, bu kadar vahşi olamaz. Bana hiçbir şey söylemememi söyledi, ben de söylemedim ama bir şey söylemem gerekiyordu ve işte buradayız. Çünkü onu ısırdın ve bundan hoşlandın. Çünkü sen sapıksın.

Çünkü evime girdin. Ve şimdi seni evimden atacağım. Sana nasıl bir his olduğunu göstereceğim, anlamanı sağlayacağım. Sen ne diyorsun? Seni anlayamıyorum. Sana inanmıyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Bok gibi kokuyorsun çünkü beynimdeki yanardağsın ve patlamaya hazırsın. Bak ne oluyor: Nasıl süt terlediğimi görüyor musun? İç. Em. Öğren. Bacaklarını geniş aç! Korkunun içine dalmakla ilgili bu, üstesinden gelmekle değil. Paniği taze anne sütüyle besleyen korkunun üstesinden gelinmez. Doğmadan ana rahmine dönme. Bir şeyler yapılmalı. Senin gibi hasta, küçük kızlara bir şeyler yapılmalı. Çünkü birisi, bir başkasına adlandırılamayacak bir şey yaptığında, daha sonra olacaklarla yüzleşmek zorundadır. Biçim bu, yol bu. Aç! Beni iğrendiriyorsun. Beni korkutuyorsun. Beynin bir hamamböceği yuvası ama ben senin korkudan ağlamanı istemiyorum, empatiden ağlamanı istiyorum. Ne yaptığını hissetmeni, başka birini yok etmenin ne demek olduğunu anlamanı istiyorum. Ne demeye çalışıyorsun? Tüm yaptıklarını onun istediğini mi söylüyorsun? Evime hiç girmediğini mi söylüyorsun? Kişi ne kadar gürültüye, kaç ele dayanabileceğini bilir. Sadece başkalarını nasıl korkutacağını biliyorsun, seni hasta, küçük kız, seni fare, seni sulu hamamböceği yuvası. Korkunun içine dalmakla ilgili. Işıkları kapatmakla. Anneni yok ediyorsun ki onun üzerinde var olabilesin. Onun fedakârlığını sevebilesin. Evin kapılarını kapatabilesin. Bacaklarını gölgenin derinliklerinde açabilesin. Kucaklanabilesin. Yaptığın şeye rağmen seni nasıl kucakladığımı görüyor musun? Her şey yolunda. Böyle olmalı, tıpkı bir şimşek gibi. Gökyüzünde bir şelale gibi. Annem kimsenin çenesine girmesine izin vermedi, sadece ben girdim, onun çamurlu buzağısı olan ben. Ve boğazından aşağı kaydım. Ve karnını tırmaladım. Bir kız, bir gün çeneli anne olma sırasının kendisine geleceğini asla anlamaz. Ama benim öğrencim olduğun için kızım gibisin. Sebep olduğun tüm zararların sorumluluğunu alıyorum. Sonuna kadar aç. Beyaz Tanrı zihninde görünsün

diye birlikte ışıkları kapatacağız. Hiçliğin muazzam gerçeği. İyi biliyorsun, değil mi? Tabii ki. Elbette biliyorsun. Çok fazla hayal kuran kızların kafalarının hastalandığını biliyorsun ama şimdi önemli bir şey öğreneceksin. Mutlu ol. Bu korkunun rengidir. Süt beyazı. Ölüm beyazı. Tanrı'nın karlı kafatası. Evimin volkanik çenesine hoş geldin. Hadi içeriye girelim."

TEŞEKKÜRLER

Bu roman Carlos'um (kocam, en iyi dostum ve okyanusaşırı yoldaşım) desteği ve okuması olmadan yazılamazdı, zayıflıklarını bulmama yardımcı olan Guille ve Tania'nınki olmadan da olması gerektiği gibi olmazdı. Onlara teşekkür ederim.

Ayrıca aileme yokluklarımı, kaygımı ve uykusuzluğumu telafi ettiği için teşekkür ederim.

Olga Martínez ve Paco Robles'e, yayınlamaya devam etmeleri ve benim ip cambazlıklarıma inandıkları için teşekkür ederim.

Jorge Martillo Monserrate'ye, bu romanda şiiri "Güney"deki "Liman bir fil postudur" dizesini kullanmama izin verdiği için teşekkür ederim.

Sor Juana: zombies, vampiros y lesbianas'ın [*Rahibe Juana: Zombiler, Vampirler ve Lezbiyenler*] yazarı Bruna Fürst'e, yakında basılacak projesinden bahsetmeme izin vermesinden dolayı teşekkür ederim.

Ve, son olarak, o güzel *creepypastaları* yazanlara ve bana metinleriyle korkunun ne değil, nasıl olduğunu hatırlatanlara teşekkür ederim.

Gelecek vaat eden Latin Amerikalı yazarlar listesi *Bogotá39*'da ve *Granta* dergisinin İspanyolca yazan en başarılı 25 genç yazar listesinde yer alan Mónica Ojeda'nın tüm yeteneklerini sergilediği *Çene Kemiği*, çevrildiği dillerde de sansasyon yaratarak ABD'de 2022'de Ulusal Kitap Ödülü'nde en iyi çeviri yapıt adaylarından oldu.

Ekvador'daki seçkin bir Opus Dei kolejinde okuyan Annelise ve Fernanda, terk edilmiş bir binada arkadaşlarıyla cesaret oyunları oynayıp uydurdukları bir Beyaz Tanrı'ya yönelik ritüeller geliştirerek gunlerini geçirmektedir. Okula yeni gelen edebiyat öğretmeni Clara Hanım ise, travmalar ve kayıplarla dolu geçmişinin kaygılarıyla başa çıkmaya uğraşmaktadır. Tüm sınırları zorlayan genç kızlarla öğretmenleri arasında oluşan ürpertici ilişki üçgeni, muazzam bir beyaz korku ortaya çıkaracaktır.

"Beyaz korku deneyimi, göz kamaştırıcı körlük deneyimidir – gölgelerde saklananlardan değil, parlak ve doygunluğu azaltılmış ışıkta ortaya çıkan ve bizi suskun bırakanlardan duyulan korku."

"Edgar Allan Poe birkaç sert kızla buluşuyor... Ojeda'nın mikroskobunun altında anne-kız ilişkileri, öğretmen-öğrenci dinamikleri ve fetiş tanrılarla birlikte ergenlikte cinselliğin ve gücün keşfedilmesinde yerini alıyor... Her iyi korku hikâyesi bir kurban gerektirir; Ojeda'nın canavarlarıyla kurbanları aynı yüzlere sahip."

—KIRKUS

"Mónica Ojeda hem konularına hem de yazdığı türe yaklaşımında korkusuz. Korku ve tutkuyla çok az kişinin yapabileceği biçimde, ağzınızı açık bırakacak kadar uçlarda bir güzellikte uğraşıyor. (...) Beni korkutuyor ve beni büyülüyor ve bence bugün İspanyolca yazan en önemli yazarlardan biri."

—MARIANA ENRIQUEZ

www.ithakiyayingrubu.com

9 786052 654484

/ithakiyayinlari

İTHAKİ MODERN 111
ROMAN

ithaki